

Tuyệt Đối Chung Tâm

Contents

Tuyệt Đối Chung Tâm	2
1. Chương 1: 01	2
2. Chương 2: 02	7
3. Chương 3: 03	10
4. Chương 4: 04	13
5. Chương 5: 05	16
6. Chương 6: 06	20
7. Chương 7: 07	23
8. Chương 8: 08	28
9. Chương 9: 09(h)	32
10. Chương 10: 10	35
11. Chương 11: 11	39
12. Chương 12: 12	42
13. Chương 13: 13	46
14. Chương 14: 14	50
15. Chương 15: 15	54
16. Chương 16: 16	58
17. Chương 17: 17	60
18. Chương 18: 18	64
19. Chương 19: 19	67
20. Chương 20: 20(h)	71
21. Chương 21: 21(h)	75
22. Chương 22: 22(h)	78
23. Chương 23: 23	82
24. Chương 24: 24	86
25. Chương 25: 25	89
26. Chương 26: 26	92
27. Chương 27: 27	95
28. Chương 28: 28	98
29. Chương 29: 29	102
30. Chương 30: 30	105
31. Chương 31: 31(h)	109
32. Chương 32: 32(h)	112
33. Chương 33: 33(h)	115
34. Chương 34: 34	118
35. Chương 35: 35	122
36. Chương 36: 36	125
37. Chương 37: 37	128
38. Chương 38: 38	131
39. Chương 39: 39	135
40. Chương 40: 40(hoàn)	138
41. Chương 41: (phiên Ngoại)01	141

42. Chương 42: (phiên Ngoại)02	144
43. Chương 43: (phiên Ngoại)03	149
44. Chương 44: (phiên Ngoại)04	153
45. Chương 45: (phiên Ngoại)05	156
46. Chương 46: (phiên Ngoại)06	160
47. Chương 47: (phiên Ngoại)07(vi H)	163
48. Chương 48: (phiên Ngoại)08(h)	167
49. Chương 49: (phiên Ngoại)09(h)	170
50. Chương 50: (phiên Ngoại)10(xong)	174

Tuyệt Đối Chung Tâm

Giới thiệu

Tên gốc: Tuyệt đối chung tâm – nằm trong Âm hệ Liệt Chi HaiCp: Trình Dực Hạo x Anh Húc Kỳ (thụ =), hiện đại, hắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-doi-chung-tam>

1. Chương 1: 01

Tiểu đảo phía nam.

Một khoảng không màu lam nhạt, hòa cùng những đám mây trắng noãn như tuyết làm đẹp bên trên, mặt trời mượn có che đầy mị lực ẩn sâu, cùng tôn lên một mảnh màu xanh lam, có bờ cát trắng ôm lấy biển. Hòn đảo này có khí hậu thủy chung tươi mát, mỹ lệ như thi như họa, khiến người tới cũng lưu luyến không quên.

Nơi này nhìn đâu cũng toàn là bikini?, không cần trả tiền cũng có thể ăn kem – thị giác miễn phí. Không chỉ có phía trên căng đầy nóng bỏng, dưới cũng nóng chảnh kém, người đến tiểu đảo này, đa số đều muốn điếm ngộ. Mọi người trên bờ cát, chẳng phân biệt được người ta, chỉ cần nhìn mắt lẫn nhau, kế tiếp muốn cái gì cũng có thể.

Người nói thật sự có tâm tư đơn thuần hay không, trừ bỏ nghĩ phép hoàn toàn không có ý niệm khác trong đầu? Đương nhiên vẫn có, tỷ như một vị thiếu niên hiện tại đang từ khách sạn đi tới chỗ này.

Thiếu niên có mái tóc vàng óng ánh, đằng trước hơi dài khiến hắn không thoải mái, cho nên hắn tùy ý dùng dây nịt cột lại, hình thành nhất chỉ xinh xắn đáng yêu tận trời, lộ ra cái trán bóng loáng.

Khuôn mặt thiếu niên thoát nhìn thập phần non nớt, làn da bóng loáng, trên mặt hắn nhìn không dấu vết năm tháng, cho dù hắn đã 26 tuổi, thoát nhìn giống như tiểu thiếu nam 17, 18 tuổi, bỏ qua màu da ngăm đen, dáng người cao gầy, mười phần giống thiếu niên.

Hắn đang từ khách sạn đi tới, dưới nách còn kẹp một cái ván lướt sóng, đây là trò chơi hôm nay muốn.

Nhưng mà trên mặt thiếu niên có vẻ uể oải, miệng cũng nhỏ nhắn đỏ đỏ đáng yêu, hình như có chuyện gì khiến hắn không yên lòng, ngay cả chai nước suối cầm trong tay rơi xuống cũng không biết, hắn cứ tha cước bộ tiến về phía trước.

Thiếu niên không phải ai khác, đúng là lão tứ Anh gia, Anh Húc Kỳ.

Vốn, hắn có nhiệm vụ bồi đệ đệ Anh Dạ Mạc cùng nhau đến đây giải sầu, nhưng ngày hôm qua Anh Dạ Mạc lại đột nhiên nói phải về nước, không cho hắn về theo, muốn hắn ở lại vài ngày.

Thiếu Anh Dạ Mạc làm bạn, hắn cảm thấy mất vui, cho nên mới như bây giờ.

Còn một mình hắn, nhưng hắn lại thích một đám người nhiệt nhiệt nháo nháo trước mắt.

Ở khách sạn đợi cả buổi sáng, thật nhàm chán đến nỗi hắn cũng không biết nên làm sao, đành phải tha tấm ván ra ngoài, đi hoạt động gân cốt một chút so với ở trong phòng còn thú vị hơn.

Anh Húc Kỳ đi xuống bờ cát, đưa mắt nhìn lại, có nhiều người hơn buổi sáng, có mấy người cởi sạch tấm nắng, cũng có mấy người đang xây lâu đài cát, có mấy người đang bơi lội, còn có một đôi tình nhân ôm ấp, nói nói cười cười, thoạt nhìn thật sự náo nhiệt.

Nhưng hắn vẫn rất nhàm chán, phải làm chuyện gì mới mẻ hơn đây?

Anh Húc Kỳ một người đi lại trên bờ cát, bề ngoài khô đại đáng yêu non nớt, thường thường để lại cho người ta một loại cảm giác thực đơn thuần. Trên thực tế quả thật hắn cũng coi như đơn thuần, nhưng đơn thuần cũng không đại biểu không có não, cũng không đại biểu cái gì cũng không hiểu, hắn rất ít khi đi quá mức độ, chỉ tự hỏi những vấn đề phức tạp thôi.

Hắn hiện tại thậm chí tìm vài chuyện thú vị để làm, hắn không cần loại nhàm chán muốn nổ bầu không khí!

Có lẽ ông trời cuối cùng cũng chịu không nổi hắn nhắc đi nhắc lại, đưa cho hắn vài chuyện để làm.

Một đám nữ nhân đi về phía hắn.

Các nàng đã chú ý Anh Húc Kỳ vài ngày, có điều mấy ngày hôm trước bên cạnh hắn có một người luôn trong trạng thái rất đáng sợ, mới nghĩ muốn theo chân bọn họ nói chuyện đã bị đối phương lạnh nhạt dọa, làm hại các nàng không dám đối Anh Húc Kỳ tiến thêm một bước hành động. Bất quá hôm nay chỉ có một mình hắn mà thôi, đương nhiên muốn đem cơ hội đi tiếp cận hắn!

Anh Húc Kỳ đi, thiếu chút nữa va phải người trước mắt, ngẩng đầu vừa thấy, có ba, bốn cô gái trẻ tuổi đứng ở trước mặt mình, đang lú lú không biết đang nói gì, còn đẩy nhau tiến về phía hắn.

Cuối cùng, có một cô gái bị đẩy đi.

“Xin... Xin chào...” Cô gái A bị đẩy ra thềm thùng gục đầu xuống cùng Anh Húc Kỳ đánh tiếng chào hỏi.

“Xin chào.” Anh Húc Kỳ cũng đáp lại nàng, không biết đối phương vì sao cúi thấp đầu như thế?

“A... Thời tiết hôm nay thật tốt...” Cô gái A cảm thấy quần bách bất an, nàng rút cuộc phải cùng hắn nói gì mới tốt?

“Đúng, tốt lắm...” Anh Húc Kỳ cảm thấy có điểm không hiểu, nơi này không phải mỗi ngày đều như vậy sao?

Những cô gái khác đẩy đẩy cô gái A, ám chỉ nàng hỏi hắn nhanh lên.

“Cậu... Xin hỏi cậu đi có một người sao...?” Cô gái A thật sự hảo muốn khóc, loại chuyện này thật sự nàng làm không xong a, những cô gái khác cố tình đẩy nàng đi đại biểu.

“Đúng vậy, tôi chỉ đi một người.”

Những cô gái khác vốn ngay cả một câu cũng không dám nói, vừa nghe Anh Húc Kỳ nói chỉ đi một người, đột nhiên bắt đầu tranh nhau mở miệng.

“Tiểu đệ đệ, tôi cũng một người, theo tôi đi chơi đi!” Cô gái B giành trước một bước.

“Cậu đừng nghe nàng loạn nói, nàng có bạn trai rồi, tôi, tôi mới đi một người, theo tôi đi chơi đi.” Cô gái C không nghĩ để cô gái B cướp Anh Húc Kỳ đi, lập tức loại trừ nàng.

“Theo ta đi, tỷ tỷ mang cậu đến một nơi rất hay, chơi vui lắm...” Cô gái D cố ý đem lời nói trở lên mờ ám, còn đối Anh Húc Kỳ phớt ra bộ ngực lớn.

Nhóm cô gái dọa dẫm tranh dành, không ai nhường ai, triển khai cuộc chiến tranh đoạt Anh Húc Kỳ.

Cô gái A cũng muốn mời Anh Húc Kỳ, nhưng nàng hoàn toàn không dám mở miệng, dù sao làm nhóm tỷ tỷ tức giận kết cục cũng không đẹp...

Anh Húc Kỳ biết, các nàng muốn mời mình đi chơi, có điều, tiểu đệ đệ? Tỷ tỷ? Ai, hắn sao vậy, hắn cảm thấy mấy cô gái trước mắt này so với mình còn trẻ hơn đi?

“Đánh gãy các cô thực ngượng ngùng, nhưng mà, ta không phải tiểu đệ đệ.” Khuôn mặt búp bê mỗi lần đều khiến hắn bị người hiểu lầm, thật khiến kẻ khác bất đắc dĩ.

“Cậu đương nhiên là tiểu đệ đệ, trời ạ trời ạ, cậu có lẽ còn chưa trưởng thành đi?” Cô gái B nói.

“Không thể nào? Như vậy không phải đang dụ dỗ thiếu nam vị thành niên?” Cô gái C nói.

“Vậy thì có quan hệ gì? Trẻ tuổi mới tốt a...” Cô gái D xấu xa cười một chút.

Anh Húc Kỳ không nói gì, đã nói hần không phải tiểu đệ đệ, đám cô gái này có lực tưởng tượng rất phong phú quá đi?

“Tôi nói, các cô hần mới hai mươi đi, tôi đã 26 tuổi, không phải tiểu đệ đệ.” Anh Húc Kỳ rơi vào đường cùng đành phải nói ra tuổi bản thân, tuy rằng hiệu dụng có thể không lớn.

“Gạt người!” Cô gái B nói.

“Không thể nào?” Cô gái C nói.

“Cậu là đang nói giỡn sao?” Cô gái D không muốn tin tưởng.

Cô gái A giật mình cảm cũng muốn rớt, khuôn mặt này sao có thể đã 26 tuổi?!

“Là thật, các cô muốn chơi thì đi tìm người khác đi, tôi muốn một người lướt sóng.” Anh Húc Kỳ trực tiếp cự tuyệt các nàng, rất nhanh đi khỏi.

Loại tình huống này không phải lần đầu tiên hần gặp, cũng bởi vì điều này khiến hần một chút cũng cao hứng không nổi.

Khuôn mặt này tuy rằng khiến hần có duyên với người khác phái, nhưng đa số đều bị nữ nhân xem là đệ đệ, ngay cả trước kia kết giao bạn gái, cuối cùng cũng vì so mặt còn trẻ hơn các nàng, tình yêu thể là kết thúc.

Hần thật sự không muốn bị trở thành đệ đệ a! Chẳng lẽ hần không thể hảo hảo đàm luyện ái sao?

Ác mộng còn chưa có chấm dứt.

Vừa mới thoát khỏi một đám lại tới một đám mới nữa, mà đám trước mắt này khiến hần cảm thấy muốn khóc.

Thà nữ nhân còn hơn, nhưng lần này thoát nhìn dáng người giống mãnh nam cường tráng.

“Tiểu đệ đệ, nhìn dáng vẻ của cậu, là muốn đi lướt sóng? Tôi biết bên kia có chỗ tốt, hay đi với tôi cùng nhau chơi.” Mãnh nam A nói, nhưng không biết vì sao ánh mắt có điểm là lạ.

“Không không không, vị tiểu đệ đệ này thoát nhìn hần là người mới học, tôi là giáo luyện, cậu theo tôi đi, tôi sẽ hảo hảo dạy cậu.” Mãnh nam B nói, không biết vì sao nghe thế nào cũng thấy quái.

“Cám ơn ý của các anh, tôi tự lướt sóng, hơn nữa nơi này tôi đã đến rất nhiều lần, tôi cũng biết bên kia sóng cao.” Anh Húc Kỳ nói xong đã nghĩ lập tức thoát khỏi bọn họ.

Nhưng hần vừa mới bước, hai mãnh nam đã một trước một sau chặn đường đi.

“Đừng như vậy, mọi người thử kết giao bằng hữu?” Mãnh nam B nói.

“Là thế này a, khó có khi được cùng chung chí hướng.” Mãnh nam A chỉ chỉ ván lướt sóng của hần.

Hai người này không nghĩ thả Anh Húc Kỳ đi, bọn họ cũng chú ý hần vài ngày, thật vất vả cuối cùng đợi cho hần một mình, nào có thể dễ dàng thả hần đi như thế?

Mãnh nam A kéo cánh tay Anh Húc Kỳ nghĩ muốn kéo hần đi, bởi vậy cảm nhận được cơ thể từ cánh tay Anh Húc Kỳ, xem ra tiểu tử này cũng có tập thể hình, nhưng so với bọn họ thì thật sự không đủ, còn không bằng một nửa bọn họ đâu.

“Anh như vậy là ý gì? Tôi đã nói không muốn.” Nam nhân này thật sự không sao nói nổi, đã nói không muốn hần còn ép buộc làm gì?

“Ai ôi, cũng không phải nữ nhân, nhãn nhớ cái gì? Đi đi.” Mãnh nam B cũng gia nhập, từ phía sau đẩy Anh Húc Kỳ tiến về phía trước.

Anh Húc Kỳ cảm thấy không thể nhịn được nữa, hần đối nam nhân một chút hứng thú cũng không có!

“Các anh nếu không buông tay thì tôi sẽ không khách khí!” Anh Húc Kỳ nói.

Hai nam đương nhiên tuyệt không đem lời hần nói để ở trong lòng, vẫn tiếp tục ngạnh kéo kéo hần, đẩy đẩy hần đi.

Anh Húc Kỳ cuối cùng bạo phát, hần đem ván lướt sóng đập vào nam nhân phía trước, vừa lúc va phải ngực nam nhân, đau đến phát ra tiếng, tay giữ chặt hần cũng thả lỏng ra, tay được tự do hần quay lại phía sau, cũng không biết tại sao làm được, đã đem nam nhân phía sau cường tráng hơn hần rất nhiều nâng lên, hướng nam nhân kia ném vào, hai tên nam nhân cứ như vậy nằm thành một đồng.

Anh Húc Kì cầm lấy tấm ván, cũng không quay đầu lại hướng khách sạn trở về.

Tâm tình hắn bị phá hoại hết, không muốn lướt sóng nữa!

Đúng vậy, khuôn mặt này hấp dẫn một đồng nữ nhân đối hắn lấy ánh mắt xem thường cũng liền thôi, với hắn mà nói điều phức tạp lớn nhất, chính là cũng hấp dẫn nam nhân! Hơn nữa không biết vì sao cơ hồ đều là loại mãnh nam...

Hắn không thích nam nhân a, trừ bỏ các huynh đệ, hắn một chút cũng không thích bị nam nhân áp áp ôm ôm, như vậy rất kỳ quái.

Tuy rằng hắn không biết các ca ca hắn đã xảy ra chuyện gì, sao ai cũng thích nam nhân? Ác, còn có nhóm phụ thân hắn. Mà hiện tại, ngay cả đệ đệ duy nhất cũng rơi vào tay giặc....

2. Chương 2: 02

Anh Húc Kì tùy tiện ở nhà hàng ăn chút đồ lót bụng, cậu cảm thấy chẳng có cái gì muốn ăn.

Kỳ thật cậu không quá thích một mình một chỗ, lúc một mình, mặc kệ làm cái gì cũng không hăng hái. Cậu ước gì hiện tại có thể về nước, ít nhất có thì cậu cũng có bằng hữu cùng người nhà có thể bồi, nhưng Anh Dạ Mạc lại không cho cậu trở về.

Không biết Mạc Mạc lần này trở về tìm Tín Xa, sự tình xử lý ra sao? Hai người hắn sẽ thuận lợi hợp lại đi? Bất quá, hắn cũng không xử lý nhanh chóng được, bằng không Mạc Mạc đã sớm gọi điện thoại kêu cậu về.

Cho nên cậu mới có thể nhàm chán một người ở đây ngẩn người.

Cá tính Anh Húc Kì thập phần phóng khoáng hoạt bát, cũng thích kết giao bằng hữu, nhưng cậu không thích những bằng hữu như này, muốn làm bằng hữu thì cậu thực hoan nghênh, nhưng nếu còn có ý đồ khác, vậy thì không tốt lắm.

Cậu cũng không bị động, đối với đối tượng mình thích, có hứng thú, cậu sẽ chủ động, cho nên ngược lại, những người cậu không thích, cậu sẽ thực trực tiếp cự tuyệt.

Ở nhà, tất cả mọi người xem cậu là tiểu hài tử, cũng thành thói quen, cũng hiểu được không có gì không tốt. Nhưng dù sao cậu cũng đã 26 tuổi, thật sự không phải hài tử, tuy rằng rất nhiều chuyện, cậu cảm thấy cái hiểu cái không a.

Anh Húc Kì rời khách sạn rồi đi ra ngoài, cậu nhìn trái nhìn phải, muốn nhìn xem có nơi nào có thể giết

thời gian.

Trên bờ cát đèn đã mở, có vài người ngồi ở đó nói chuyện phiếm, cũng vài người đang chơi pháo hoa, nhưng cậu không thích; bên tay trái có một con đường nhỏ thông tới tiểu phố náo nhiệt, nhưng cậu không thích đi quá xa, nên buông tha ý định, bên tay phải là tiểu quán bar lộ thiên, thoạt nhìn rất náo nhiệt, khoảng cách lại gần, à... Được rồi, quyết định là nơi này! (Ặc, lười quá a ạ, nhưng thế lại gặp anh công a~ ha hã).

Anh Húc Kỳ cuối cùng đã ra quyết định nơi cậu tới, đi về phía tiểu quán bar.

Buổi tối trên tiểu đảo, sẽ có gió biển từ bên kia thổi đến rất thoải mái, bầu trời đêm sáng ngời thoáng mát cũng làm kẻ khác say đắm, bên tai còn quanh quẩn từng trận âm thanh côn trùng kêu vang, hết thấy đều làm Anh Húc Kỳ cảm thấy phi thường thả lỏng.

Tiểu quán bar lộ thiên đêm nay lý hình như có hoạt động.

Anh Húc Kỳ tìm một vị trí, gọi một ly rượu đơn giản. Cậu không thích rượu mạnh, gọi một ly rượu ngọt dễ uống, thực hợp tâm ý cậu.

Giữa quán bar có một tiểu sân khấu, bình thường cứ hai, ba ngày sẽ có biểu diễn, có thể là diễn tấu âm nhạc, có thể là một số nơi đến biểu diễn xướng ca, xiếc, ảo thuật, ma thuật, hoặc là đủ loại diễn xuất thú vị.

Quán bar có khi cũng sẽ cử hành một ít hoạt động nhỏ, để khách nhân có thể tham gia vui chơi. Hôm nay chính là như vậy, Anh Húc Kỳ cảm thấy thật đúng là may mắn, bởi vì cậu thủy chung cho rằng hoạt động so với biểu diễn buồn tẻ thú vị hơn.

Người chủ trì ở trên đài ra sức gào thét, hình như là vì thời gian báo danh hoạt động đêm nay còn 5 phút sẽ hết hạn, hắn đang cố gắng cổ xúy mọi người nắm chắc thời gian báo danh.

Anh Húc Kỳ là lâm thời quyết định tới đây, cho nên cũng không biết hoạt động này là gì, chỉ nghe hai chữ “Hoạt động” lòng đã ngứa ngáy, cảm thấy nhất định phải tham gia mới được, cho nên cậu tức tốc đi báo danh rồi quay về ngồi xuống, lòng tràn đầy chờ mong hoạt động bắt đầu.

Nhớ tới lúc vừa báo danh, người ghi danh hỏi đi hỏi lại cậu khiến cậu bực mình.

Buổi tối 9 giờ đúng, người chủ trì tuyên bố hoạt động sắp bắt đầu, cũng cẩn thận giảng giải trò chơi một phen, nhưng càng nghe nội dung người chủ trì giảng giải, miệng cậu lại càng không tự giác mở to.

Rõ ràng ban đêm rất mát mẻ, cậu lại cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra...

Lúc này, cậu mới thấy trên sân khấu dựng bảng ghi nội dung, nhất thời, cậu cảm thấy hảo muốn đi gặp trở ngại!

Khó trách người ghi danh kia vẫn hỏi cậu chỉ có một người sao? Nếu chỉ có một người sẽ theo máy tính giúp cậu phân phối đội ngũ có thể chứ?.

Cậu chưa rõ chủ đề lại đi báo danh!

Trên bảng ghi rành mạch nội dung-“Cấm nam nam chi đêm”.

Mà bây giờ cậu cũng mới phát hiện, cả quán bar toàn bộ đều là nam nhân a!

Anh Húc Kì cảm thấy thật sự thật đáng sợ! Không được! Cậu nhất định phải nhanh chóng rời đi, dù sao không ai nhận thức cậu, phải thừa dịp mọi chuyện còn vẫn hời nên trước tiên phải chuồn đi!

Hạ quyết tâm, Anh húc Kì đang muốn lặng lẽ rời đi, lại nghe thấy người chủ trì kêu tên của cậu...

Vốn cậu có thể làm bộ như không có nghe thấy, nhưng người ghi danh kia lại thống đâm cậu một đao, lấy micro của người chủ trì nói to, thanh âm của hắn xuyên qua đám người trực tiếp đâm trúng cậu.

“Hắn ở kia! Chính là tiểu đệ đệ tóc vàng kia!”

Cái này, cậu cho dù muốn chạy cũng chạy không được, chỉ có thể vẻ mặt cứng ngắc quay đầu lại.

“Hi... Các người hảo...” Cậu bất đắc dĩ đối một đồng nam nhân trừng mắt nhìn cậu chào hỏi.

“Nguyên lai là cậu a, mau tới đây, đội ngũ của cậu tại đây.” Người chủ trì nhiệt tình đối cậu vẫy vẫy tay.

Anh Húc Kì không tình nguyện đi qua, nội tâm cũng từng đoạn khóc gào: này không phải thật sự, này không phải thật sự.

Cậu nhất định phải tìm cơ hội chạy trốn mới được a!

Phía trước sân khấu đã có mấy đội ngũ, hơn nữa một đội ngũ cũng chỉ có hai người, sao xem thế nào cũng là tình nhân đi? Nhìn bọn họ”Người anh ta em”, cậu mau bị dọa choáng váng.

“Vậy... Theo chúng ta đội ngũ Anh tiểu đệ chính là... Trình Dục Hạo tiên sinh! Trình Dục Hạo tiên sinh, ngài ở đâu?” Người chủ trì tiếp tục tuyên bố.

Anh Húc Kì rất muốn đập đầu chết đi, muốn cậu cùng một nam nhân xa lạ chưa bao giờ gặp mặt chung đội tham gia hoạt động này? Ai, nếu Mạc Mạc có ở đây cậu cũng sẽ không thảm như thế, ô, Mạc Mạc...

“Nhĩ hảo, cậu chính là nam bạn đêm nay cùng tôi?” Trình Dực Hạo chạy tới trước mặt cậu, lễ phép đối cậu vươn tay.

Thanh âm nghe ra có điểm trầm thấp gợi cảm, đây là Anh Húc Kỳ thứ nhất cảm thụ.

Tâm không cam lòng tình không muốn vươn tay cùng hắn bắt tay chào, thuận tiện ngẩng đầu nhìn người trước mắt này bộ dạng tròn đẹp thế nào.

Đầu tiên, chiều cao thật đúng là cao, thân mình hắn ước chừng 1m 8, bất quá cơ bắp của đối phương còn hơn cậu mấy phần, một đầu xoăn màu đen; đến khuôn mặt, nhìn rất có khí chất, làm cho người ta thấy ôn hòa, cả người thoát nhìn sạch sẽ gọn gàng, màu da so với cậu trắng hơn một chút, nhưng không thể xưng với trắng nõn. Mà khi hắn cười, làm người ta cảm giác một loại thực sáng khoái.

Anh Húc Kỳ nhin không được rùng mình một cái.

“Ngài... Nhĩ hảo.” Anh Húc Kỳ cũng đáp lại hắn, hơi hơi run run.

Đối phương cố ý nhìn cậu toàn thân cao thấp liếc mắt một cái, điều này khiến cậu lại run lên, run rẩy phát ra từ nội tâm!

Ngàn vạn lần không cần hiểu lầm ta là nam đồng tính luyến ái! Anh Húc Kỳ tiếp tục hò hét trong nội tâm.

3. Chương 3: 03

Nhưng Trình Dực Hạo chỉ đưa mắt nhìn cậu một cái rồi thu hồi.

Trong nội tâm y giây dựa không thôi, người chủ trì trên đài đã giới thiệu xong toàn bộ đội ngũ, tổng cộng có mười đội, rất là náo nhiệt.

Trừ bỏ đội Anh Húc Kỳ ra, chín đội khác đều là tình nhân của nhau.

Anh Húc Kỳ còn đang tự hỏi nên thoát thân như thế nào, thì hoạt động đã bắt đầu, cậu lơ ngơ bị Trình Dực Hạo kéo lên đài, hơn nữa tay còn bị hắn nắm, căn bản không có biện pháp chạy trốn.

Lúc này, chẳng phân biệt trên đài, dưới đài, mọi người đều cẩn thận nghe người chủ trì giảng giải quy tắc trò chơi.

Trò chơi thứ nhất- Người cỡi ta đổi

Quy tắc: Thành viên trong một đội trao đổi quần áo cho nhau rồi mặc vào, trong thời gian trao đổi sẽ có màn che lại, thời gian là một phút, hết giờ sẽ kéo màn che, một trong hai nếu không ăn mặc chỉnh tề sẽ tính là thất bại.

“Nghe rõ, phải là “toàn bộ” quần áo, đương nhiên tính cả tiểu khố khố!” Người chủ trì cố ý cường điệu, ý muốn hâm nóng khán đài.

Nghe xong nội dung trò chơi, Anh Húc Kỳ trợn tròn mắt, thỉnh nhìn lại các đôi tình nhân bên kia được không? Một tên béo như vậy, một tên gầy như vậy, bọn họ sao có thể mặc quần áo của nhau a? Nếu bỏ qua thì không phải thua sao?!

Từ từ, thua? Đúng! Cậu thật không ngờ, chỉ cần cậu không cởi cũng không mặc là được rồi, trực tiếp bị loại không phải có thể chạy lấy người? Thật tốt quá, liền làm như thế đi!

Anh Húc Kỳ vừa nghĩ vừa mừng, lại không phát hiện người hợp tác với cậu, cũng chính là Trình Dục Hạo trong mắt lóe lên tia khác thường.

“Chúng ta chuẩn bị bắt đầu! Thỉnh nhân viên công tác hỗ trợ kéo màn che lên!” Người chủ trì tuyên bố, lập tức nhân viên công tác kéo màn che rồi cầm đồng hồ bấm giờ.

Phía sau màn, Anh Húc Kỳ đứng ở tại chỗ cũng không nhúc nhích chờ hết giờ, nhưng Trình Dục Hạo không biết vì sao thực nhanh chóng đem toàn thân cởi sạch, sau đó động thủ muốn đi cởi quần áo Anh Húc Kỳ.

“Chờ...” Anh Húc Kỳ bắt lấy tay hắn đang vươn tới, vốn muốn ngăn lại hắn, lại nhìn toàn thân hắn trần trụi không khỏi ngốc lảng.

Dáng người hắn nhìn rất được, cả người đều là cơ bắp, nhưng không phải loại cơ bắp mãnh nam mà cậu ghét, chỉ là tinh chất hoàn mỹ làm cậu cảm thấy có chút kinh ngạc thôi, dù sao, từ khuôn mặt tao nhã của hắn nhìn không ra có dáng người như thế.

Tuy rằng cậu không thích nam nhân, nhưng thiên tính của nam nhân không khỏi khiến cậu lấy bản thân ra so sánh hắn.

Cũng bởi vì vậy đã khiến cậu thất thần, tạo cơ hội cho hắn thừa dịp lúc cậu hoảng thần, rất thuận thực đem cậu cởi sạch, sau đó Trình Dục Hạo bắt đầu mặc quần áo của cậu vào, cũng bảo cậu nhanh mặc của hắn vào.

Anh Húc Kỳ lúc này mới phát hiện cậu không mặc không được, vạn nhất hết giờ màn bị kéo ra, cậu không phải bị xem thấy hết? Cậu mới không cần mất mặt như vậy, không tình nguyện nhặt lấy quần áo của Trình Dục Hạo mặc vào.

“Đã đến giờ!” Người chủ trì tuyên bố, màn che lập tức bị kéo ra.

Sân khấu không tính là lớn, chỉ có ba đội đứng bị loại, một đội người béo kẻ gầy, một đội kẻ cao người thấp, không cần nghĩ cũng biết bọn họ không có khả năng mặc được quần áo của nhau...

Bởi vậy, chỉ có những đội chiều cao tương đương, thể tài cũng tương đương ăn mặc mang chính tề, chiến thắng đi vào vòng tiếp theo.

Anh Húc Kỳ thở dài, tự trách cậu hiếu kỳ tò mò, mới có thể không tự chủ nhìn hẩn chăm chăm, khiến bản thân rơi quẫn cảnh này.

“Nhìn không ra dáng người cậu rất được.” Trình Dực Hạo đùa cậu, vừa rồi khi hẩn cởi quần áo cậu, ngoài ý muốn phát hiện thể trạng cậu coi như không tồi.

“Hoàn... Hoàn hảo...” Anh Húc Kỳ được hẩn khen cảm thấy không quá tự nhiên, còn cảm thấy bụng hơi đau, hoạt động này khi nào có thể chấm dứt a?

Rất nhanh, bảy đội còn lại lục tục lên đài tiến hành xong trò chơi.

“Hảo, trải qua vòng thứ nhất, trước mắt chỉ còn lại sáu đội, tiếp theo sẽ là vòng thứ hai! Vừa nãy chỉ là ẩm thân mà thôi, kế tiếp chúng ta sẽ dần dần hỏa lực toàn khai, tuyệt đối sẽ không làm cho mọi người thất vọng!” Người chủ trì vừa nói ra, dưới đài lại nhiệt liệt vỗ tay.

Trò chơi thứ hai- Cho ta ôm một cái

Quy tắc: Một người trong đội ôm lấy người còn lại, trong vòng ba phút, cách thức ôm tự do và phải đứng lên ngồi xuống liên tục, nhưng thỉnh nhớ kỹ, chỉ cần thân thể người được ôm có bộ vị nào đụng xuống đất sẽ bị loại.

“Trò chơi này có thể thử xem thất lưng nam nhân của người lực có đủ khỏe hay không, khán giả không ngại cũng hoạt động gân cốt thử xem xem đi?!” Người chủ trì tiếp tục dẫn dắt không khí nóng lên.

Anh Húc Kỳ nhin không được lại nghĩ, nếu lúc cậu ôm Trình Dực Hạo, là có thể làm bộ khí lực không đủ đem hẩn rơi xuống đất, thế là có thể giải vây.

Thật tốt quá! Cơ hội lần thứ hai cậu không thể để nó lại không công chuồn mất!

“Chúng ta bắt đầu nào, đã sẵn sàng chưa? Chuẩn bị... Bắt đầu!” Người chủ trì hô bắt đầu, cũng lần thứ hai bấm thời gian.

Có điều Anh Húc Kỳ lại tính toán sai, từ lúc thân thủ cậu muốn đi ôm đối phương, cậu đã bị bế lên, người này động tác sao có thể nhanh như thế a? Hơn nữa làm cho cậu càng không nói gì chính là, hẩn nhất định phải dùng tư thế ôm công chúa ôm cậu sao?!

“Anh không thể ôm bình thường hơn được à...?” Anh Húc Kỳ hướng hẳn biểu đạt bất mãn mãnh liệt, những đội khác chỉ công trên lưng mà thôi, bọn họ có tất yếu phải giống nhau thể không?

“Này thực bình thường, cậu mau nhanh tay ôm lấy cổ tôi, bằng không sẽ ngã xuống.” Trình Dục Hạo nói ôn hòa, làm cho Anh Húc Kỳ vốn đang phát hỏa bị giảm đi phân nửa.

Anh Húc Kỳ vốn không nghĩ để ý tới lời hắn nói, nhưng lúc Trình Dục Hạo ngồi xổm xuống rồi lại đứng lên, cậu cảm thấy bản thân muốn ngã xuống đất, theo bản năng vòng tay ôm lấy cổ hắn.

Đây là Anh Húc Kỳ khờ dại không nghĩ tới, chỉ cần cậu ngã xuống cũng có thể chấm dứt trò khôi hài này.

Trình Dục Hạo này cũng không biết là như thế nào, phần eo có thể hay không rất hữu lực? Anh Húc Kỳ biết mình cũng không tính là gầy, nhưng hắn cư nhiên có thể ôm cậu từ đứng lên ngồi xuống, động tác tuy rằng không nhanh, nhưng cũng không có cảm giác chậm lại, hơi thở của hắn vẫn đều theo quy luật, thoát nhìn thập phần tài giỏi có dư nha!

Cũng bởi vì Trình Dục Hạo có lực thất lưng tốt như vậy, làm cho bọn vòng thứ hai chiếm hạng đầu tiên.

Anh Húc Kỳ vô lực ngồi xổm trên mặt đất, cậu bắt đầu có chút tuyệt vọng. Trời ạ! Cậu căn bản không muốn phần thưởng gì cả, chỉ cần thả cậu đi là được rồi!

“Thật tốt quá, bốn đội này có thể tham gia cùng chúng ta vào vòng thứ ba, vừa rồi mọi người thật sự vất vả, thất lưng còn dùng được đi? Tôi xem nào, kế tiếp sẽ giúp các anh một chút tiểu phúc lợi!” Người chủ trì nói, cũng cười cười vài tiếng, người dưới đài xem thấy thế cũng ồn ào theo.

4. Chương 4: 04

Trò chơi thứ ba- Vừa lòng cô dâu

Quy tắc: Trong thời gian hai phút, dùng cách miệng đối miệng truyền quả đào trên bàn cho nam bạn ăn hết, nhớ kĩ, tuyệt đối không được sử dụng hai tay, cũng không được làm quả đào rơi xuống. Khi thời gian chấm dứt, đội nào còn số lượng đào trên bàn ít nhất sẽ thắng.

Này lại là trò quái gì nữa?! Rốt cuộc nháo đủ chưa? Cách này bọn họ cũng có thể nghĩ ra? Anh Húc Kỳ thật lòng muốn bắt tên thiết kế trò chơi này ra hỏi hắn rốt cuộc đầu có vấn đề không?

“Tin tưởng tất cả mọi người đều khấn trương đi? Trong khi thực hiện trò chơi, nếu các bạn muốn thuận tiện hôn nam bạn cũng có thể nha, dù sao quy tắc cũng không nói không thể đụng tới môi phải không? Lại tiếp, nhắc nhở mọi người, chúng ta muốn lấy hai đội cuối cùng tiến vào trận chung kết, cho nên các đội cần phải cố ~ gắng ~ thật ~ nhiều ~ nha ~” người chủ trì dùng giọng không đứng đắn nói, dưới đài không cần

phải nói lại một trận một trận reo hò.

Anh Húc Kì rất muốn cùng Trình Dực Hạo câu thông, nói với hấn muốn bỏ cuộc, nhưng Trình Dực Hạo đã cắn một quả đào ở miệng, đúng lúc tiếng chuông bắt đầu vang lên, cậu còn chưa kịp nói cái gì, hấn đã cố định chặt đầu của cậu, rồi hướng miệng cậu đưa tới quả đào.

Anh Húc Kì lại sống chết ngậm chặt miệng không cho hấn dứt vào bên trong, Trình Dực Hạo lại dùng sức bóp hàm dưới của cậu, buộc cậu không thể không làm miệng mở ra, để hấn thuận tiện nhét quả đào vào.

Cậu nguyên bản muốn nhả quả đào ra, Trình Dực Hạo cũng nhận ra ý đồ của cậu, hấn ghé vào tai Anh Húc Kì nói.

“Nếu cậu không cắn quả đào, đến lượt tiếp tôi liền cắn môi cậu.”

Cậu sợ tới mức đem quả đào trong miệng nuốt luôn.

Trình Dực Hạo tiếp theo lại không ngừng đưa tới từng quả, cậu cũng một quả tiếp một quả ăn sạch.

Sau đó thì sao, bọn họ thẳng tiến vào trận chung kết!

Anh Húc Kì thật muốn chửi mấy câu thô tục, cậu không nghĩ muốn vào chung kết làm gì nha!!!

“Cuối chúng ta cũng đi vào chung kết, hiện tại chúng ta chỉ còn hai đội, sẽ có một đội ôm được giải thưởng lớn nha! Các đội đã chuẩn bị tốt rồi chứ?” Người chủ trì đem microphone nhắm ngay thính phòng, quả nhiên nghe được âm thanh rất lớn – đã chuẩn bị tốt!

Là các người chuẩn bị tốt cũng không phải ta chuẩn bị tốt, Anh Húc Kì tiếp tục uể oải.

Chung kết - Nụ hôn nóng bỏng

Quy tắc: Thịnh thay phục trang đã chuẩn bị sẵn, sau đó hôn nam bạn, trong vòng ba phút hãy dùng hết sức, sau khi hết giờ, khán giả sẽ là người bỏ phiếu, đội nào hôn tới quên mình, nhiều phiếu nhất sẽ là người thắng.

“Oa! Đây đúng là khoảng khắc nóng bỏng nha! Khán giả nhớ chú ý theo dõi để giúp chúng ta chấm điểm đây, hơn nữa hai đội thoát nhìn đối nhau rất xứng, nói vậy hình ảnh hấn sẽ thực ~ tình ~ sắc, hơn nữa lại mặc ~ trang ~ phục ~ cho ~ nhau.....” Người chủ trì cười đến đen tối, càng làm khán giả dưới đài hứng thú.

Tình thế hiện tại, làm Anh Húc Kì hết nói nổi! Muốn cậu cùng một người xa lạ ở trên đài hôn nồng nhiệt? Hơn nữa đối phương còn là một nam nhân? Không được, không cần phải lo lắng, cậu phải lập tức rời đi

mới là trọng yếu!

Nhưng chuyện không như cậu mong muốn, Trình Dực Hạo đã kéo vào trong màn che thay quần áo, cậu đương nhiên đánh chết cũng không muốn đổi, nhưng Trình Dực Hạo không biết làm sao lại làm được, hai ba lượt lột sạch cậu, còn đem quần áo một bên đã chuẩn bị tốt mặc lại, sau đó kéo cậu ra.

Anh Húc Kì thật muốn đi chết, đây là quần áo gì vậy a? Nữ hầu? Người thiết kế nào có vấn đề sao? Tại sao là nam nhân lại phải mặc trang phục nữ hầu?! Hơn nữa dưới đài còn một đồng nam nhân đối cậu huyết sáo, cậu thật muốn từng bước từng bước đem bọn họ đâm mù mắt, này không khỏi rất nhục! Cậu hảo muốn khóc...

Rồi đội tiếp theo đi ra, cậu đột nhiên cảm giác oán hận toàn bộ tiêu tan.

Họ cứ nhiên mặc trang phục nàng thỏ! Trên đầu còn mang lỗ tai thỏ? Kỳ thật... Khi biết bản thân không phải mặc như vậy... Cậu nên may mắn hoàn hảo bị kéo tới màn bên này, bởi vì người mặc trang phục thỏ kia ra, làm cho khán giả dưới đài suýt nữa bạo động.

Oa oa oa..... .(tiếng hét trong lòng).

Anh Húc Kì ngậm chặt miệng, tuyệt không để Trình Dực Hạo có cơ hội tiến thêm một bước xâm nhập miệng cậu, nội tâm chỉ hy vọng có thể thuận lợi kéo dài thời gian đến hết giờ.

Nhưng Trình Dực Hạo xấu xa lại nói với cậu, nếu cậu không mở miệng ra, hắn sẽ trực tiếp ở trên đài đem quần áo cậu lột hết.

Đều đã bị cởi hai lần, cậu làm sao không biết năng lực nhanh tay lẹ mắt của hắn? Đành phải tâm không cam lòng tình không nguyện đem miệng mở khê.

Như vậy cũng đủ để cho Trình Dực Hạo xâm lấn, đầu lưỡi lập tức duỗi vào, thuận tiện cạy mở hàm răng, luồn vào nơi sâu nhất.

Từ khi có kí ức tới nay, Anh Húc Kì chưa từng biết cái gì là ủy khuất, đầu tiên là bị bắt mặc trang phục nữ hầu, tiếp theo lại bị một tên nam nhân xa lạ cưỡng hôn, này quả thực là ác mộng không hơn không kém a!! Tại sao cậu lại gặp phải chuyện này...?

Trình Dực Hạo hiển nhiên không biết cậu đang khuất nhục hò hét, hắn cố định đầu Anh Húc Kì, bắt đầu hôn cậu, dùng sức đưa đầu lưỡi rút ra tạo thành một ít nước bọt chảy xuống khoe miệng cậu.

Dần dần, Anh Húc Kì phát hiện cậu giống như bị hôn tới muốn xỉu, cảm giác cũng có chút kỳ quái.

Rõ ràng đối phương là một te nam nhân, nhưng tại sao cùng hắn hôn mọi tại không chán ghét như trong

tưởng tượng? Hơn nữa hình như kỹ xảo của hắn rất tốt, luôn biết khi nào nên rời khỏi để cậu suyễn khí, cùng với khi nào nên tiếp tục hôn khiến cậu tê dại?

Anh Húc Kỳ bất tri bất giác bị hắn hôn đến say mê, tay cũng ôm lấy cổ hắn, thậm chí bắt đầu đáp lại hắn, cùng hắn hôn đến khó khăn chia lìa, nhìn như hai người thật sự chính là một đôi tình nhân.

Kỳ thật này cũng không có thể trách cậu, ai kêu cậu hiếu kỳ, thực dễ dàng bị sự việc bên ngoài hấp dẫn, hơn nữa Trình Dục Hạo hôn rất được, cho nên liền...

Khán giả dưới đài nín thở ngưng thần nhìn hai đội trên đài hôn nồng tình thâm thiết, ngay cả một khắc ánh mắt cũng luyến tiếc rời khỏi, thường thường còn nghe được thanh âm khán giả dưới đài nuốt nước miếng.

Thời gian ba phút cũng trôi rất nhanh.

Anh Húc Kỳ bị hôn tới mê muội, hoàn toàn không nghe được tiếng chuông, nếu Trình Dục Hạo không buông cậu ra, cậu hoàn toàn không biết đã hết giờ.

Thảm! Cậu rốt cuộc đang làm gì? Cậu sao có thể như vậy?!

Tác giả: Anh gia các tiểu công có thể hơi xấu một chút...(hình như chỉ có Dạ Mặc đệ đệ coi như quân tử?)

5. Chương 5: 05

Trời ạ! Cậu rốt cuộc đang làm gì? Trong đầu cậu lúc này ong hết cả lên, cậu thật sự không biết vừa rồi cậu có thể làm chuyện không tưởng tượng được...

Đang trong trạng thái xuất thần, cậu bị tiếng vỗ tay đánh gãy. Cậu nhìn nhìn dưới đài, lại nhìn nhìn trên đài, người chủ trì trên tay hình như đang cầm cái thứ gì đó?

“Quán quân hôm nay của chúng ta đã đoạt huy chương chung vụ xuất lô! Thỉnh mọi người vỗ tay nhiệt liệt chúc mừng bọn họ đạt được giải thưởng lớn đêm nay- phòng tình nhân siêu sang!”

Người chủ trì một bên nói, một bên đem phiếu thưởng giao cho Trình Dục Hạo.

“Hai vị có thể hảo hảo ở khách sạn phía sau hưởng thụ thế giới tình sắc chỉ có hai người, hiện tại hãy lập

tức hành động đi, đừng có quá quá nha.”

Người chủ trì nháo, khom lưng dang tay ra điệu mời, khán giả dưới đài cũng thực nhiệt tình đưa hai người đẩy ra bên ngoài.

*_*_*_*_*

“Phần thưởng này anh cầm đi, tôi không cần.” Anh Húc Kỳ mất hứng nói.

Người này thật sự đáng sợ, hẳn là muốn kéo cậu tới khách sạn? Chẳng lẽ cậu phải cùng hắn cùng nhau sử dụng cái phần thưởng này? Đây... Càng nghĩ cậu càng sợ hãi!

“Tại sao không? Là phòng sang nhất nha.” Trình Dục Hạo nói, giơ giơ phần thưởng trong tay.

“Tôi không cần.” Anh Húc Kỳ tự cố mặc bản thân đi phía trước, chính cậu có phòng để ngủ, mặc mớ gì để phải cùng người khác ngủ? Hơn nữa, tên biến thái kia vừa này còn cường hôn cậu!

“Vì sao? Cậu không thích tôi?” Trình Dục Hạo đi đến trước mặt cậu, ngăn cản đường đi.

“Anh là nam nhân a.” Anh Húc Kỳ coi như không thấy hắn, vòng qua người hắn tiếp tục đi.

“Tôi đúng là nam nhân đúng, cậu không thích nam nhân?” Trình Dục Hạo bên nói, bên đi chặn đường cậu.

“Tôi mới không thích nam nhân! Kia chính là sự hiểu lầm, tôi không biết hoạt động lại như vậy, nếu biết tôi sẽ không đi báo danh...” Anh Húc Kỳ càng nói càng nhỏ giọng, mặt cũng hơi đỏ lên, cậu sao có thể làm mấy cái trò này? Hảo dọa người...

“Đây lại không quan hệ, ai chẳng có lúc đầu tiên, hơn nữa lúc hôn môi cậu không phải rất thích? Không có đạo lý bài xích tôi đi?” Anh Húc Kỳ giương khuôn mặt đỏ hồng làm cho Trình Dục Hạo càng xem càng đáng yêu, ha hả.

“Anh...! Kia chính là sai lầm mà thôi!” Bị hắn nhắc tới như thế, còn muốn kéo lại cử chỉ cậu vừa mới quên, ại, thật sự là...

“Sai lầm? Ha hả, cậu rất đáng yêu.” Trình Dục Hạo vươn tay xoa xoa đầu của cậu, từ sai lầm này từ nói ra có vẻ là lạ.

Bị xoa đầu là điều Anh Húc Kỳ ghét nhất, cậu trực tiếp cùng “Đối phương cảm thấy được ta là tiểu bằng hữu” làm công tác tư tưởng, đương nhiên, ngoại trừ người nhà của cậu.

“Tôi không đáng yêu, tôi không phải tiểu hài tử!” Anh Húc Kỳ giờ chân, bị trở thành tiểu hài tử đối đãi chính là chạm vào nọc của cậu!

“Cậu rất đáng yêu, bắt quá tôi không biết cậu mấy tuổi?” Tuy rằng hắn cũng không cảm thấy cậu là tiểu hài tử, nhưng, hắn không quá nhiều tuổi đi?

“Anh quản tôi mấy tuổi, vậy anh mấy tuổi?!” Nói không chừng hắn còn nhỏ tuổi hơn, cứ nhiên dám xoa đầu cậu?! Hừ hừ!

“Tôi hai mươi tám, nhỏ hơn cậu?” Trình Dục Hạo trả lời, cũng cẩn thận quan sát vẻ mặt của cậu.

“Anh... Tôi đã nói sẽ không nói cho anh...!” Cái gì? Cứ nhiên còn hơn cậu hai tuổi? Không... Mặc kệ, cậu mới không nói cho hắn tuổi cậu.

“Chắc nhỏ hơn tôi rồi.” Trình Dục Hạo khẳng định, hắn nhìn khuôn mặt Anh Húc Kỳ không được tự nhiên đoán ra, tiểu gia hỏa này cũng thật biết ngượng a.

“Ai cần anh quản!” Anh Húc Kỳ đô miệng, cậu sao có thể dễ dàng bị nhìn thấu?

“Ha hử, không quan hệ, ít nhất tôi biết cậu đã trưởng thành.” Dù sao chỉ cần trưởng thành là được rồi, như vậy sẽ không có vấn đề.

“Anh biết?” Anh Húc Kỳ cố ý hỏi ngược, dù sao khuôn mặt của cậu luôn làm cho người ta nhìn không rõ tuổi của cậu, nên đùa đùa hắn rất vui.

“Vừa nãy không biết, hiện tại đã xác định.” Tiểu gia hỏa này thật sự khờ dại, cảm xúc đều hiện ra ở trên mặt còn không tự giác?

“Anh... Tôi không nói chuyện anh... Tôi phải đi!” Người này thật sự rất đáng giận, mắc mớ gì đâm chọc cậu!

“Hảo, tôi đây đi theo cậu.” Trình Dục Hạo lần này không ngăn trở cậu, ngược lại đi theo sau lưng.

“Anh... Sao lại theo tôi?” Anh Húc Kỳ quay đầu nhìn, hắn thật sự đi theo cậu.

“Là muốn cùng cậu hưởng chung đêm a.” Trình Dục Hạo cười cười.

“Tôi đã nói tôi không thích nam nhân! Anh đi tìm người khác đi, không cần theo tôi!” Anh Húc Kỳ đột nhiên sợ hãi, cậu sợ hãi Trình Dục Hạo là thật sự muốn cùng cậu qua đêm.

“Tôi cũng đã nói qua, mọi việc đều có lần đầu tiên.” Trình Dực Hạo ôm vai cậu, từ phía sau kéo cậu tới hướng khách sạn.

“Anh sao lại kỳ quái thế? Anh còn như vậy tôi... Tôi gọi bảo vệ!” Anh Húc Kỳ rất muốn cách xa hắn một chút, bất đắc dĩ khí lực của hắn rất lớn, khiến cậu không động đậy được, cho nên cậu chỉ có thể đe dọa hắn.

“Ha ha...” Nhưng Trình Dực Hạo lại cảm thấy cậu thật hứng thú, gọi bảo vệ? Đường như đem hắn so giống với sắc lang bại hoại?

“Nếu cậu không hy vọng tôi ở trong này hôn cậu, thì đừng có kêu nữa.” Trình Dực Hạo nói xong, môi còn điểm nhẹ cổ cậu.

Anh Húc Kỳ hiển nhiên bị họa một trận, ai ngờ ở đại sảnh người đến kẻ đi hắn lại hôn cho mọi người xem? Không đúng, là bị cưỡng hôn cho mọi người xem!

Không cần, cậu tuyệt đối không cần!!

“Như vậy liền ngoan.” Trình Dực Hạo vừa lòng với phản ứng của cậu, thừa dịp cậu còn đang thất thần, hết sức vội vàng đem cậu đẩy mạnh vào thang máy.

Anh Húc Kỳ cứ như vậy bị quăng vào trong phòng.

Không hổ là phòng sang nhất, một cửa sổ diện rộng sát đất đối diện biển, nếu xem vào ban ngày, tầm nhìn nhất định phi thường bao la mê người, buổi tối tuy rằng thấy không rõ lắm, nhưng ngồi ở ban công đợi gió biển thổi, hưởng thụ rượu ngon thật sự là lựa chọn rất tuyệt.

Bất quá cho dù phòng tốt, cảnh sắc đẹp, đối Anh Húc Kỳ mà nói căn bản cũng không quan trọng! Hiện tại, cậu sống chết nắm chặt khung cửa không buông, thế nào cũng không chịu vào trong phòng, Trình Dực Hạo cảm thấy buồn cười, hắn không lẽ giống kẻ bức lương vi xướng? (Bắt người làm gái).

“Phòng cũng không tệ lắm.” Trình Dực Hạo ấn mở đèn, trong phòng liền sáng lên.

“Tôi cảm thấy hoàn hảo.” Hắn cùng Anh Dạ Mặc ở chính là phòng sang nhất, trừ bỏ cảnh bên ngoài khác nhau ra, bên trong không khác biệt là bao.

“Mau vào đi.” Trình Dực Hạo thúc giục cậu.

“Tôi đã nói tôi không cần a, anh mắc gì nhất định phải bắt buộc tôi?” Cậu nếu có thể chạy đã sớm chạy, không ngờ bị hắn bắt được.

“Tôi đây sẽ không biết xấu hổ.” Trình Dục Hạo nói, trở mình vác cậu lên vai.

6. Chương 6: 06

Anh Húc Kỳ bị không ít kinh hách, nhưng cẩn thận ngấm lại, vừa nãy hắn còn bế cậu đứng lên ngồi xuống, còn bây giờ vác cậu cũng xem như bình thường đi?

Mà, Trình Dục Hạo sao có khí lực lớn thế a? Mãnh nam vạm vỡ còn không nhất định có thể khiêng được cậu, tại sao hắn có thể thoải mái làm được đến mức này? Nhìn hắn cũng không béo hơn cậu là mấy nha...

May mắn Trình Dục Hạo chỉ đưa cậu vào tới sofa trong phòng, mà không phải trên giường, điều này làm cho Anh Húc Kỳ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Không nên chạy, bằng không, cậu đợi đấy.” Trình Dục Hạo cười cười.

“Ta nói... Người rốt cuộc là muốn cái gì?” Mặc kệ, cậu phải đề cao cảnh giác, nếu hắn thật sự sẽ đối cậu xằng bậy, cậu nhất định phải nghĩ cách chạy trốn.

“Gọi tôi Dục Hạo là được rồi, không cần xa lạ như thế, dù sao đều đã nhận thức.” Trình Dục Hạo mở tủ lạnh, lấy hai chai nước khoáng lạnh, đưa qua cho Anh Húc Kỳ một chai.

“Tôi cũng không phải hay nói vậy.” Anh Húc Kỳ tiếp nhận chai nước hắn đưa, vừa lúc cậu cũng khát, thực tự nhiên mở nắp chai uống.

“Ha ha...” Trình Dục Hạo lơ đãng, hắn ở sofa đối diện Anh Húc Kỳ ngồi xuống.

“Cái kia... Chúng ta thương lượng một chút đi...? Anh để tôi đi, tôi cam đoan tìm giúp anh một nam nhân thực vừa lòng.” Anh Húc Kỳ cùng hắn làm cuộc thương lượng, này cũng là kế cậu nghĩ ra.

“Làm gì phải phiền toái như vậy, cậu khiến cho tôi thực vừa lòng.” Trình Dục Hạo cũng uống một ngụm nước.

“Vị đại ca này, tôi thật sự đối nam nhân không có hứng thú, anh không cần như vậy...” Anh Húc Kỳ lại thanh minh một lần, thật hy vọng đối phương có thể đem lời cậu nói lọt tai.

“Là như thế này sao? Nhưng cậu tham gia hoạt động không phải đại biểu cậu cũng là...?” Trình Dục Hạo nói.

“Không phải, không phải, kia thật là ngoài ý muốn, tôi không thấy rõ nội dung hoạt động đã báo danh... Cho nên mới như vậy...” Anh Húc Kỳ cảm thấy hảo mắt mắt, nhưng nếu thẳng thắn có thể cứu được cậu, vậy thì cứ nói đi.

Anh Húc Kỳ trả lời làm cho Trình Dực Hạo thiếu chút nữa bị nước làm sặc, hắn cảm thấy cậu cũng quá ngốc đi? Không xem nội dung đã báo danh? Người bình thường không phải sẽ tìm hiểu trước sao?

“Cho nên... Cậu thật sự không thích nam nhân?” Trình Dực Hạo hỏi lại.

“Nếu anh không tin... Tôi... Tôi có thể thề cho anh xem.” Anh Húc Kỳ gạt đầu thật mạnh, thật sự giơ tay lên thề, cũng chỉ kém không đem chân tâm đào ra cho hắn nhìn.

Trình Dực Hạo nhìn cậu như vậy lại muốn cười, thật đúng là đáng yêu.

“Không cần, tôi tin tưởng.” Trình Dực Hạo nói.

“Thật sự?” Anh Húc Kỳ kinh hô, Trình Dực Hạo cuối cùng muốn buông tha cậu phải không?

“Thật sự.” Trình Dực Hạo nói tiếp.

“Thật tốt quá, tôi đây sẽ đi.”

Anh Húc Kỳ nghĩ hắn biết cậu không thích nam nhân xong, sẽ để cậu đi, nhưng cậu vừa mới đứng dậy, lại bị Trình Dực Hạo gọi lại.

“Cậu đi rồi sẽ không cảm thấy đối tôi ngượng ngùng sao? Tổng nên bồi thường tôi cái gì đi? Tôi là nghĩ cậu thích nam nhân mới mất nhiều thời gian ở trên người cậu.” Trình Dực Hạo nói.

Anh Húc Kỳ nghĩ nghĩ, hắn nói cũng có đạo lý, nếu cậu không loạn báo danh, nói không chừng đêm nay hắn thật sự có thể tìm được một đối tượng cùng nhau trải qua một đêm...

Hắn là vậy đi?

“Àn... Vậy...Anh muốn bồi thường cái gì?” nếu muốn mua cái gì đó, thì cậu có thể.

“Cậu ở lại với tôi ngủ đi.”

Trình Dực Hạo đem nói không nặng không nhẹ, chỉ là một cách bồi thường bình thường, nhưng Anh Húc Kỳ lại bị hắn dọa đủ.

Hắn căn bản không tính toán buông tha cậu đi?! Cưng nhiên muốn cậu bồi ngủ? Bồi ngủ không phải... phải..!!!

“Đừng hiểu lầm, cũng chỉ là cùng nhau ngủ, tôi cái gì cũng sẽ không làm.” Trình Dực Hạo nhìn phản ứng của cậu cũng biết cậu nghĩ đến đâu.

“Anh nói thật sự... Cái gì cũng sẽ không làm...?” Nếu hắn cái gì cũng không làm, cũng không có gì mà không thể, dù sao chỉ ngủ chung mà thôi.

“Thật sự.”

“Vây... Được rồi.” Anh Húc Kì đáp ứng.

Trình Dực Hạo trong mắt hiện lên một tia tinh quang, hắn cảm thấy Anh Húc Kì thật đúng không phải đơn thuần bình thường, thế nhưng lại dễ dàng tin tưởng người khác như vậy? Lại còn là tin tưởng một nam nhân mới lần đầu tiên gặp mặt muốn thừa hoan?

Hai người đơn giản rửa mặt đánh răng, rồi tự nằm trên giường nghỉ ngơi.

Anh Húc Kì rất nhanh liền đi vào giấc ngủ, nhưng Trình Dực Hạo thì chưa, hắn rất có tinh thần nhìn mặt Anh Húc Kì ngủ, khóe miệng lại gợn lên một mặt mỉm cười.

Tiểu tử này không chỉ có diện mạo đáng yêu, ngay cả cá tính cũng phi thường đơn độc tinh khiết khờ dại, thật không biết sao hắn có thể sinh tồn tại xã hội nhược nhục cường thực(1) này?

Trình Dực Hạo là tới đây nghỉ phép, hắn bình thường đi công tác hao phí đại lượng thời gian cùng tinh lực, cho nên rất ít khi có thể nghỉ xả hơi.

Tới nơi này đã hai ngày, lười biếng không biết làm gì mới tốt, đối với một người, mặc kệ đâu cũng sẽ gây chú ý, người tiếp cận hắn không ít, nhưng hắn không để vào mắt.

Hắn thích nam nhân, đối nữ nhân một chút hứng thú cũng không có.

Rồi hắn tình cờ nhìn thấy tờ áp-phích quảng cáo dán tại khách sạn, hắn cảm thấy hứng thú muốn đi xem thử, không ngờ thời gian còn chưa có hết, có thể đến nơi báo danh, thế là hắn nghĩ, sao không chơi thử xem? Nếu là hắn không ưng ý đối phương, cùng lắm thì vỗ vỗ mông chạy lấy người, một chút cũng không có hại.

Nhưng không ngờ được, cùng hắn hợp tác cư nhiên là một tiểu nam sinh đáng yêu, hắn lập tức cảm thấy đã kiếm được đối tượng, hắn không muốn tham gia nữa, nhưng cũng muốn đạt quán quân lấy phần thưởng!

Trong quá trình chơi, nhắch phát hiện có điểm không thích hợp, tiểu tử này rất lạ? Nhìn hắch một bộ hoảng sợ, thật giống như hắch là đại dã lang sẽ ăn luôn cậu, phản ứng ngốc nghếch khiến hắch nhậch không được muốch khi dễ, mà cậu quả thật khờ dại, luôn bị hắch đùa đến không biết làm sao, điều này làm cho tâm tình hắch rất tốt.

Cho nên khi trò chơi chấm dứt vẫn muốch đùa đùa cậu, nên hắch mới kéo cậu tới khách sạn.

Bất quá nếu tiểu tử này không thích nam nhậch, cũng là điều tốt.

Hắch không phải loại người thích dùng sức mạnh thủ đoạn bức người, trừ phi thật sự có việc cấp bách.

Hơn nữa tiểu tử này rất khiến người ta muốch khi dễ cậu, lại còn tin tưởng người khác thế à?

Trình Dực Hạo đang suy nghĩ, Anh Húc Kì lại phạm thói quen, lúc ngủ nhất định phải ôm thứ gì đó, nhưng nơi này nào có cái gì cho cậu ôm, cậu cọ cọ cứ nhiên cọ tới Trình Dực Hạo, một tay vơng qua thắt lưng hắch, đầu cũng rúc vào trong ngực, thư thư phục phục nằm ở trong lòng hắch ngủ.

Cậu làm hành động này càng làm Trình Dực Hạo tức cười, nếu hắch xấu xa đối cậu xằng bậy, cậu sao có thể thiếu cảnh giác như thế?

Có điều Trình Dực Hạo cái gì cũng không có làm, chỉ đưa cậu ôm sát vào người, cùng cậu ngủ.

Kỳ thật cái gì cũng không làm, cũng rất không tồi. Trình Dực Hạo nghĩ.

(1): Cá lớn nuốt cá bé.

7. Chương 7: 07

Anh Húc Kì sáng sớm tỉnh lại phát hiện cứ nhiên bị Trình Dực Hạo ôm mình.

Hắch không phải đã nói sẽ không xằng bậy? Rõ ràng là đang gạt người mà!

Rồi cậu tức giận đánh một quyền vào bụng hắch, làm hại Trình Dực Hạo đang ngủ ăn đau tỉnh lại, hắch ngái ngủ nhìn Anh Húc Kì đang hừ mũi, thật không biết cậu không có việc gì đánh hắch làm gì?

“Có thể giải thích chứ?” Trình Dực Hạo cũng không tức giận, chỉ xoa xoa cái bụng bị đánh đau. Lần đầu tiên bị dùng cách này đánh thức, thật đúng là kỳ lạ...

“Anh là kẻ lừa đảo!” Anh Húc Kỳ vẻ mặt tức giận ngồi bên cạnh giường chỉ trích.

“Tôi? Tôi làm cái gì sao?” Trình Dực Hạo nghĩ nghĩ, chắc hẳn tiểu tử này đang hiểu lầm mình?

“Anh còn không thừa nhận?! Không phải anh nói sẽ không đối ta làm gì sao? Vậy tại sao lại ôm ta?” Anh Húc Kỳ vạch tội hắn, hắn đang muốn trốn tội chứ gì?

Trình Dực Hạo suy nghĩ một chút, tiểu tử này thật biết đùa, rốt cuộc là ai ôm ai nhỉ?

“Cậu xác định là tôi ôm cậu?”

“Đương nhiên là anh!”

“Àn... Vậy cậu biết tướng ngủ của cậu thế nào không?”

“Anh mới có tướng ngủ xấu, tôi...”

Anh Húc Kỳ vốn muốn dỗi cho hắn thêm vài câu, nhưng vừa nghe hắn nói tướng ngủ cậu xấu, cậu mới nhớ tới mình có thói quen ôm gối bông to để ngủ, mấy ngày nay ở khách sạn không có gì cho cậu ôm nên cậu toàn ôm Anh Dạ Mặc ngủ.

Trời ạ! Cho nên mới nói, là chính cậu đi ôm người ta? Không phải người ta đối cậu xằng bậy?

“Nhìn dáng vẻ của cậu là muốn tới?” Trình Dực Hạo mắt sáng nhìn biểu tình cậu lộ ra phán đoán.

“Thật sự... Không phải anh ôm tôi?” Tuy nói rất có thể là cậu ôm hắn, nhưng sao có thể biết không phải là hắn ôm cậu trước?

“Cứ cho là như vậy, dù sao cũng bị cậu đánh một quyền, huề nhau?” Với hắn mà nói, ai ôm ai đều không sao cả, nếu Anh Húc Kỳ nghĩ hắn ở trên đầu cũng có thể, dù sao hắn cũng không mệt.

Anh Húc Kỳ bĩu môi, xem tình trạng này, khả năng cao là cậu ôm hắn. Ai, cái thói quen kì quái này cậu sửa hoài không xong, đại khái là do cậu thật sự không thích ở một mình, nên ngay cả ngủ cũng không muốn ngủ một mình, cho nên trên cái giường ở nhà, còn có vài con gấu bông thật to để cậu ôm ngủ.

Trình Dực Hạo cầm điều khiển nhấn mở rèm cửa để lộ ra phân nửa, một mảng màu xanh nhạt đặc trưng của biển hiện ra.

“Xem ra hôm nay thời tiết cũng tốt lắm, cậu muốn đi cùng tôi không?” Trình Dực Hạo đối cậu đưa ra lời

mời.

“Không cần, ai thèm đi với anh.” Nhưng ánh mắt Anh Húc Kỳ đã bị cảnh bên ngoài hấp dẫn. Cảnh gian phòng này xem ra so với phòng bọn họ tốt hơn nhiều, lần sau nếu còn đến sẽ chọn phòng này!

“Làm gì mà cứ xem như người ngoài? Cho dù không thể làm tình nhân, nhưng vẫn xem là bằng hữu đi?” Trình Dực Hạo nói.

“Bằng hữu a...” Nghe có vẻ không tồi, kỳ thật Trình Dực Hạo nếu đối cậu an phận, cậu cũng không ghét hẳn như thế.

Trời sinh tính tình cậu phóng khoáng, kết giao bằng hữu cậu rất thích, hơn nữa Trình Dực Hạo cho cậu cảm giác không giống những mãnh nam muốn tiếp cận.

“Như thế nào?” Trình Dực Hạo nhìn cậu tựa hồ động tâm, lại hỏi lại cậu.

“Bằng hữu đương nhiên được, nhưng anh phải cam đoan tuyệt đối không được đối tôi xằng bậy.” Anh Húc Kỳ nói.

“Đương nhiên, coi như bằng hữu.” Trình Dực Hạo cười cười.

*_*_*_*_*

Nói cũng kỳ quái, từ lúc Trình Dực Hạo nói muốn kết bạn với cậu, vốn đang có phần lo lắng hẳn nói xạo? Nhưng hẳn thật sự không làm ra hành động quá phận.

Xem ra người này cũng biết giữ chữ tín...

Hơn nữa cậu mới phát hiện, cậu cùng Trình Dực Hạo rất hợp nhau. Tuy rằng hẳn luôn luôn có biện pháp chặn hòng khiến cậu không thể đáp trả, nhưng ngoại trừ điểm ấy, hẳn có rất nhiều ưu điểm.

Hẳn có dáng người cường tráng chiều cao kiêu ngạo, lúc ở bờ biển, đều là tiêu điểm của đông đảo mỹ nữ. Cũng bởi vì vậy nên ngay cả cậu cũng hâm mộ, tuy rằng cũng không kém, nhưng khi đứng ở bên cạnh hẳn thì nhất thời biến thành tiểu hài tử.

Hẳn cũng thích lướt sóng giống cậu, hơn nữa kỹ thuật so với cậu giỏi hơn rất nhiều, cậu tuy thích lướt sóng, nhưng cũng không phải đặc biệt lợi hại, chỉ là tối thiểu đảo đi nghỉ nhân tiện chơi chút thôi, cho nên theo đánh giá khách quan thì đối phương rất lợi hại, vừa lúc có thể thừa dịp cơ hội này hảo hảo nhờ hẳn chỉ giáo, chỉ giáo.

Chơi trò nào cũng cùng nhau, nếu trò chơi nào thích mà không có, hai người có thể oa ở trong phòng chơi game cả buổi chiều cũng không mệt mỏi, hơn nữa bất phân thắng bại tuyệt không dễ dàng thỏa hiệp – thường thường đều là Anh Húc Kỳ xấu lắm mới tới một lần.

Mà ngay cả đồ ăn cũng ngoài ý muốn có khẩu vị giống nhau. Cậu thích đồ ngọt, nam sinh bình thường cũng không phải thích đồ ngọt, nhưng cậu lại thích, bởi vì đồ ngọt sẽ làm người ta cảm thấy hạnh phúc sung sướng. Cùng Trình Dực Hạo xuống nhà ăn mới phát hiện, hần thể nhưng cũng thích bánh ngọt hoặc là to tiếng hô đồ ngọt giống cậu, điều này ở tuổi của hần rất khó nhìn thấy.

Khi xem trương trình trên TV, những trương trình giải đáp thông minh với cậu là một sự đam mê, thậm chí có đôi khi ngay cả đáp án được công bố cậu còn không biết tại sao, lúc này Trình Dực Hạo sẽ ở một bên hảo tâm vì cậu giảng giải, thậm chí khi cậu lại hỏi lại một đồng vấn đề mà cậu cũng cảm thấy thực ngu ngốc, hần cũng có thể đáp lại không sai.

Thời gian vui vẻ luôn qua nhanh, Anh Dạ Mạc trở về sau khi trở về một tuần, cuối cùng gọi cho Anh Húc Kỳ nói hần đã cùng Mộc Tín Xa hòa hảo, muốn cậu về để cùng các ca ca nhận thức, nói cậu có thể chuẩn bị về nước.

“Phải không? Lúc nào lên máy bay?”

Anh Húc Kỳ nói hần hôm nay phải về nước, cho nên Trình Dực Hạo đang hỏi cậu khi nào phải rời khỏi.

“Mười giờ sẽ lên sân bay.” Anh Húc Kỳ trả lời hần.

Hai người là đang hưởng thụ bữa sáng.

Mấy ngày nay đều là Anh Húc Kỳ chạy tới ngủ cùng Trình Dực Hạo, dù sao không có ai để hần làm gối ôm cũng tốt (bị ăn cũng không biết đâu a~), cho nên sau khi tỉnh lại sẽ cùng nhau ăn sáng, thuận tiện thảo luận hành trình tiếp theo.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian này, cậu mỗi ngày đều từng thời từng khắc cùng Trình Dực Hạo dính lấy cùng một chỗ.

“Có vội vàng quá không?” Mười giờ, cũng không quá ba giờ nữa, Trình Dực Hạo nghĩ nghĩ.

Thăng thần mà nói, mấy ngày nay ở cùng làm hần cảm thấy thực thích Anh Húc Kỳ, nhưng không chỉ ở mức bằng hữu mà thôi, mà hần muốn từng bước tiến tới suy nghĩ trong đầu.

Nghe Anh Húc Kỳ muốn quay, hần có điểm luyến tiếc, bất quá cho dù Anh Húc Kỳ lưu lại, thì hần vốn cũng muốn nói với cậu đêm nay hần cũng phải rời khỏi.

Cũng tốt, để cho Anh Húc Kỳ đi trước đi.

“Đúng vậy, Mạc Mạc bảo tôi mau trở về.” Trong điện thoại, Anh Dạ Mạc muốn cậu nhanh trở về, nói muốn gặp cậu.

“Mạc Mạc ? Bạn gái của cậu?” Hấn cảm thấy xưng thân mật như vậy đại khái là bạn gái đi?

“Mới không phải, tôi độc thân, Mạc Mạc là đệ đệ tôi.” Anh Húc Kỳ thiếu chút nữa đem đồ ăn trong miệng phun ra, bạn gái gì a...

“Ác, nguyên lai là đệ đệ a.” Trình Dực Hạo cười.

Hấn làm sao biết “Mạc Mạc” là đệ đệ cậu? Dù sao bọn họ cũng chưa từng đề cập qua bối cảnh gia đình cùng nghề nghiệp.

“Cái kia... Tóm lại thật cao hứng có thể nhận thức anh, tôi sẽ rất nhớ anh.” Anh Húc Kỳ nói.

Cậu cảm thấy không được tự nhiên, hơn nữa có cảm giác luyến tiếc cùng hấn tách ra...

“Nói gì mà xem như chúng ta vĩnh viễn không thấy được mặt nhau?” Trình Dực Hạo nói.

“Hấn là là không thấy được đi...” Anh Húc Kỳ không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Trình Dực Hạo với cậu mà nói, chính là một đối tượng ở tiểu đảo Nam Phương ngẫu ngộ mà thôi, chấm dứt ngày nghỉ chính là chấm dứt liên quan với nhau.

“Có lẽ đi.” Trình Dực Hạo cảm thấy thế sự khó dò, hai người có thể ở nơi này gặp nhau cũng không coi là ngẫu nhiên.

Bất quá, hấn cũng không tính toán đi tạm biệt Anh Húc Kỳ.

Sau khi về nước, tiểu đảo Nam Phương hết thấy phải đi vào quên lãng, chính là Anh Húc Kỳ.

“Tôi muốn về phòng thu dọn đồ đạc, hôm nay tới đây thôi, anh đừng tới tiễn tôi.” Anh Húc Kỳ đối hấn nói.

Cậu cũng không phải có nhiều thứ phải dọn, nhưng nếu Trình Dực Hạo đợi ở bên cạnh, sợ đến lúc đó cậu lại càng không muốn rời đi.

Rõ ràng vừa mới nhận thức không lâu, đã có tâm tình khó buông như vậy, ngẫm lại thật sự kỳ quái có lẽ vì bọn họ thực hợp nhau đi? Anh Húc Kỳ không khỏi nghĩ nghĩ.

“Hào, vậy tái kiến.” Đây là Trình Dực Hạo ở tiểu đảo Nam Phương đối Anh Húc Kỳ nói một câu cuối cùng.

Nhưng hắn cũng không cho rằng hai người không có cơ hội gặp lại nhau.

Mọi người biết tiểu công làm nghề gì không, hì hì

8. Chương 8: 08

Trình Dực Hạo tay trái sờ cằm, tay phải thì cầm một tập tài liệu, hắn cẩn thận đọc nội dung – là nhiệm vụ kế tiếp.

Mới rời khỏi một tuần, trong tay đã nhiều hơn hai, ba kiện án, có cần vội vàng quá không? Sẽ không! Hắn biết, chẳng qua đây là cán bộ “Xử phạt” hắn vì bỏ đi không nói gì.

Trình Dực Hạo lúc này khác hẳn khi còn ở tiểu đảo, mặt hắn cứng ngắt đã lâu.

Đột nhiên có người đẩy cửa đi vào, y không đem Trình Dực Hạo để vào mắt, tiêu sái đi tới sofa đặt mông ngồi xuống.

Trình Dực Hạo ngẩng đầu liếc mắt nhìn để xem người đến là ai, rồi dùng lực thả tài liệu xuống, người không lễ độ như vậy kỳ thật cho dù không nhìn hắn cũng biết là ai.

Là tồn hữu của hắn, Trang Khải.

“Tiểu tử cậu một tuần nay lẫn đi tới đâu?” Trang Khải không phải không biết Trình Dực Hạo đang chuyên tâm đọc tài liệu, nhưng y mặc kệ hắn có vội hay không, ra tiếng hỏi.

“Xuất ngoại đi nghỉ ngơi một chút mà thôi.” Trình Dực Hạo ngoài miệng trả lời y, đầu cũng không rời tài liệu.

“Muốn nghỉ sao không nói? Cả người như muốn bốc hơi, có cần dọa người thế không a?” Trang Khải cũng không để ý hắn nhìn mình không, vẫn ngồi nói tiếp.

“Chẳng lẽ tôi muốn đi đâu, còn phải đi báo cho cậu? Cậu từ lúc nào biến thành lão mẹ tôi?” Trình Dực Hạo nói.

Hắn tốt xấu gì cũng đã lớn. Muốn làm cái gì tự hắn quyết định là tốt rồi.

“Mẹ cái đầu cậu, tôi là lo lắng cậu đi không từ biệt sẽ xảy ra chuyện gì.” Trang Khải nói.

“Không thể tưởng được cậu quan tâm tôi thế? Tôi thật sự thụ sủng nhược kinh nha.”

Đúng vậy, với thân phận của bọn họ, nếu chẳng may mất tích, sẽ xảy ra phiền toái...

“Tiểu tử cậu là muốn gì? Hôm nay tôi còn chưa tổn hại cậu, cậu là muốn tổn hại tôi trước?” Trang Khải cảm thấy khó có khi y quan tâm hắn một hồi, thế nhưng bị hắn châm chọc? Xem ra y không nên quan tâm hắn.

“Nếu cậu có thể giúp tôi lấy đi một kiện án, tôi sẽ có thể nguyện ý cảm kích cậu.” Trình Dực Hạo đã xem xong tài liệu trong tay. Sức nặng thật sự nhiều, chỉ sợ ăn không tiêu...

“Cậu suy nghĩ nhiều quá, tôi cũng không phải ăn no không có chuyện gì làm, hơn nữa đây là cậu tự tìm, không đừng tôi phải giúp cậu gánh vác.”

Y không phải không có nghĩa khí không giúp hắn, hướng hồ kiện án lần này của hắn rất khó giải quyết, dù sao cũng là cán bộ cấp cho hắn trừng phạt, y cũng không có gốc đến nỗi đi giúp hắn.

“Ai, tôi cũng không hy vọng nhiều, chỉ cần nói thôi.” Quả nhiên vẫn nên dựa vào tiêu hóa của hắn a, thật sự khổ...

“Quên đi, cái này gọi là tự làm tự chịu.”

“Cậu cái này gọi là không nghĩa khí...”

“Không nháo cái này với cậu. Đúng rồi, cậu gặp Tần Hiên Tần chưa?” Tần Hiên Tần trong miệng Trang Khải, chính người lãnh đạo trực tiếp y cùng Trình Dực Hạo.

“Ân, ngày hôm qua trở về đã gặp.” Trình Dực Hạo cười khổ trả lời.

Hắn mới bước xuống khỏi máy bay, Tần Hiên Tần tin tức linh thông đã phái người đem hắn mang qua chỗ y.

“Vậy hắn làm gì cậu rồi?” Dựa vào tính cách của Tần Hiên Tần, Trình Dực Hạo đại khái sẽ sống không khá giả, ai kêu hắn vô duyên vô cớ biến mất hơn một tuần.

“Còn có thể làm gì? Cậu có hứng thú muốn biết?” Trình Dực Hạo chọn mi nhìn y, Trang Khải từ lúc nào đổi chuyện của bọn họ hứng thú như thế?

“Tôi mới không muốn biết các người làm cái gì, tôi chỉ là nói, hấn coi như bình thường?” Trang Khải trong lòng biết rõ ràng, quan hệ giữa bọn họ có điểm vi diệu, nói là tình nhân cũng không giống, có thể dùng từ để hình dung hấn là “Tính đồng nghiệp” đi?

Trang Khải không thích Tần Hiên Tần, hơn nữa đối y có cảm xúc chán ghét, chỉ cần tính tình đại thiếu gia của y nổi lên, những người dưới trướng y sẽ gặp tao ương, cho nên y mới muốn nghe xem Tần Hiên Tần bây giờ ra sao, dù sao y cũng không muốn đụng phải tâm bão...

“Hoàn hảo.” Trình Dực Hạo nói như vậy vì hấn đã sớm xem thành thói quen, nếu Tần Hiên Tần không vậy hấn mới cảm thấy y không bình thường.

Ngày hôm qua, đã bị ăn vài cái tát, xem sắc mặt đối phương thập phần không tốt, hấn cũng không thể nói gì hơn, chọc giận người đang ở nổi nóng là lựa chọn không sáng suốt, hướng chỉ đối tượng lại là Tần Hiên Tần. Lúc sau chỉ nghe y nói kế tiếp có chuyện mới để hấn rời khỏi.

Cho nên hôm nay mới tăng lên vài kiện án trên tay.

“Tiểu Trình, tôi cảm thấy cậu nên sớm cùng Tần Hiên Tần vạch rõ ranh giới.” Trang Khải bỗng nhiên đổi hấn hảo ngôn khuyên bảo.

“Cậu hôm nay xảy ra chuyện gì? Sao vậy quan tâm tôi như thế? Sẽ không phải... Cậu yêu tôi...?” Trình Dực Hạo trả lời khiến Trang Khải muốn lật bàn.

“Tôi con mẹ nó ngu ngốc mới có thể nói những lời này với cậu! Quên đi tôi phải đi!” Trang Khải thở phì phì rời khỏi, y thật sự điên rồi mới có thể đối hấn nói mấy lời này.

“Không tiễn.” Trình Dực Hạo nói xong, chọc cho Trang Khải thiếu chút nữa làm hỏng cửa.

Trang Khải rời đi xong, Trình Dực Hạo mới đứng dậy, hấn nhìn cảnh sắc phía dưới cửa sổ thủy tinh, phòng hấn ở tầng thứ mười ba.

Những lời Trang Khải nói, hấn đều hiểu.

Hấn cùng Tần Hiên Tần nhận thức đã một thời gian, Tần Hiên Tần lớn hơn hấn hai tuổi, hai người đã từng kết giao một thời gian, sau này tuy rằng đã chia tay nhưng tình cảm vẫn khó dứt, có lẽ lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, quyến luyến sự khoái cảm khi thân thể kết hợp, cho nên từ lúc chia tay đến giờ, vẫn duy trì quan hệ thân xác.

Nhưng mà sẽ không hơn.

Hắn vào hiện tổ chức này, cũng là Tần Hiên Tần dẫn lối.

Tổ chức này tên “Ấm”, công ty này không khác gì những công ty khác, tòa nhà này từ tầng mười hai đến mười sáu là công ty bọn họ sử dụng, mỗi một tầng đều có ngành nghề bất đồng, mà mỗi một ngành phụ trách công việc mặc dù không giống nhau, nhưng mục đích lại đều giống nhau, đều là vì kiếm tiền.

Tổ chức này kinh doanh ngành không ai muốn làm, nếu lúc trước không phải Tần Hiên Tần muốn hắn tham gia, hắn có đánh chết cũng không đi vào cái tổ chức kỳ quái này.

Đơn giản mà nói, cán bộ trong tổ chức sẽ làm một ít thủ đoạn đi tìm cổ chủ, cũng có thể gọi là kim chủ, nghe theo nhu cầu từ cổ chủ, nhóm cán bộ này sẽ đem nhiệm vụ mà cổ chủ đưa ra truyền xuống, người được phân công sẽ phải chấp hành.

Cơ hồ những nhiệm vụ kỳ quái tới đâu cũng đều có thể, trọng điểm là sẽ thu phí cao hơn, chỉ cần người xuất ra nhiều tiền, tổ chức đô hội sẽ làm được cho người, kể cả giết người.

Nhân viên trong tổ chức không có cái gọi là tiền lương cố định, mà áp dụng theo từng chế độ, cho nên nếu muốn nhiều tiền thì phải tìm tới chỗ cao hơn, cũng có thể tương đối, nhưng gánh nặng nguy hiểm cùng trách nhiệm cũng sẽ tăng thêm theo.

Mỗi một cán bộ bao giờ cũng có người của mình dưới tay chấp hành nhiệm vụ, mà những người này cũng có các tiểu đệ hỗ trợ.

Cách quản lý của tổ chức bất đồng với những công ty bình thường, một cán bộ sẽ không lãnh đạo quá mười nhân viên, nhiều nhất chỉ một, hai người mà thôi, làm như vậy mục đích chủ yếu là vì khống chế cùng trách nhiệm sở hữu.

Khách hàng là thượng đế, mỗi một vụ án đều đặc biệt cơ mật, một khi tiết lộ ra ngoài tất sẽ có nguy hiểm, thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng nguy hiểm, cho nên như Trình Dục Hạo cái gì cũng chưa nói đã không thấy bóng người, trên cơ bản là chuyện không có khả năng, nếu không có Tần Hiên Tần vì hắn che chắn, chỉ sợ không phải mấy cái tát là có thể xong việc.

Tần Hiên Tần là cán bộ, y tuy làm việc này, cũng không nông nổi đến mức hạ thủ người dưới tay, độ nguy hiểm của y tuy thấp, nhưng những án kiện y cầm là cực độ ẩn mật tuyệt không cho phép tiết lộ ra ngoài.

Tên Tần Hiên Tần là vậy:

= Tần trong họ

= cao lớn

= nhiều lần

Chương sau có H, bạn khóa pass, đoán xem là ai?

Có vẽ các anh làm như đa cấp ấy nhĩ =))

9. Chương 9: 09(h)

Bọn họ phụ trách công việc điều giáo.

Nói đến cũng kỳ lạ, mấy tên quan lớn quyền quý lại thích làm mấy việc người khác không có, trong nhà có mỹ nữ xinh đẹp chưa đủ, còn muốn ở bên ngoài đi chọc ghẹo hoa hoa thảo thảo khác, công việc của bọn họ chính là phụ trách những người này dạy dỗ thành đồ chơi trên giường, cung cấp cho mấy tên biến thái sử dụng.

Đơn giản mà nói, đem hàng mà khách hàng đã chọn lựa tốt dạy dỗ thành bộ dáng bọn họ muốn là được.

Tần Hiền Tần muốn Trình Dục Hạo vào tổ chức, là xem trọng công phu trên giường của hắn.

Ngay từ đầu, Trình Dục Hạo chỉ ôm tâm trạng bình thản tới xem công việc ra sao, dù sao hắn cũng thích nam nhân, mà những người khác hàng chọn lựa có thể xem như cực phẩm, hắn căn bản không tổn thất gì cả, có ăn còn có tiền, hơn nữa là do Tần Hiền Tần mở đường, hắn không có lý do gì cự tuyệt.

Rồi dần dần trưởng thành, hắn càng ngày càng cảm thấy cuộc sống quá nhàm chán, thậm chí còn cảm thấy chán ghét.

Hắn bắt đầu có ý niệm trong đầu – hắn muốn tìm một nam nhân sống ổn định cả đời.

Nhưng Tần Hiền Tần tuyệt đối không phải là nam nhân đó, điểm ấy hắn biết rõ.

Tần Hiền Tần trong một tháng trước đã kết hôn, mà ngay cả hắn cũng không cho biết, báo cho, nếu nữ nhân kia tới tìm hắn không tự xưng là lão bà y, thì hắn còn chẳng biết y đã kết hôn.

Trong chớp mắt, hắn suy nghĩ ra được rất nhiều chuyện.

Hắn không phủ nhận đã từng ôm ý niệm có thể cùng Tần Hiên Tần một chỗ, nên mới ở lại tổ chức này, rồi một, hai năm sau khi gia nhập hắn bắt đầu muốn ổn định, không muốn cuộc sống về sau cứ phóng túng được ngày nào hay ngày ấy, hắn cũng ám chỉ với Tần Hiên Tần vài lần, nhưng đều bị làm lơ cho qua.

Điều để cho hắn thất vọng đau khổ chính là Tần Hiên Tần giấu hắn chuyện kết hôn, thậm chí bị hắn giáp mặt đâm chọc cũng không thêm mảy may, cảm giác như y chưa từng đem hắn để ở trong lòng.

Chính vì vậy, hắn mới ai cũng chưa thông báo đã xuất ngoại.

Nếu nói hắn đi chữa thương? Kì thật cũng không phải, dù sao hắn cũng không thích Tần Hiên Tần đến nỗi sẽ quá đau lòng, nhưng nói hắn hoàn toàn không thêm để ý? Vậy cũng không phải, nếu hoàn toàn không thích y thì hắn đã không duy trì quan hệ lâu như vậy.

Dù sao, Tần Hiên Tần đã là người có vợ, hắn nghĩ nghĩ kế tiếp nên phải thực tế hơn một chút.

Lúc ở tiểu đảo Nam Phương gặp được Anh Húc Kì, hắn cảm nhận cậu rất hợp khẩu vị, từ diện mạo tới cá tính hắn đều rất thích, chỉ tiếc đối phương lại không thích nam nhân, hắn cũng chỉ có thể làm như bình thủy tương phù(1).

(1): Tình cờ gặp nhau.

Nhớ tới Anh Húc Kì lúc đó bộ dáng thật đáng yêu, Trình Dục Hạo nhịn không được bật cười, nụ cười này vừa lúc bị Tần Hiên Tần vừa vào cửa bắt gặp.

“Nghĩ gì mà cười vui vẻ đến như thế?” Tần Hiên Tần không biết xuất hiện từ lúc nào, y đi tới phía sau Trình Dục Hạo ôm lấy thắt lưng hắn.

“Anh sao lại đến đây?” Trình Dục Hạo có điểm kinh ngạc, chiếu theo đạo lý mà nói, Tần Hiên Tần hắn là còn đang nổi giận mới đúng.

“Tôi không thể tới?” Tần Hiên Tần nói, tựa đầu vào vai hắn bắt đầu cọ cọ.

“Đừng như vậy, giờ là ban ngày.” Trình Dục Hạo giải khai cái tay ôm hắn, hắn biết Tần Hiên Tần làm thế là có dụng ý gì.

“Sao vậy? Cậu là muốn cự tuyệt tôi? Ban ngày? Chẳng lẽ chúng ta chưa từng làm vào ban ngày?” Y khó có khi tâm tình tốt thì bị Trình Dục Hạo nói làm bay mất!

Nhưng y cũng không phải đèn cạn dầu, y hiện tại rất muốn làm!

Đi đến trước mặt Trình Dực Hạo, đem hắc tử vào song cửa, Tần Hiên Tần quỳ một chân xuống, thuận thực cởi bỏ khóa quần hắc, lôi phân thân hắc ra bắt đầu vì hắc khẩu giao.

“Chờ... Hiên Tần...” Trình Dực Hạo đang nghĩ muốn ngăn cản y, nhưng động tác Tần Hiên Tần quá nhanh, phân thân của hắc đã bị y ngâm thật sâu.

Tần Hiên Tần biết tất cả những điểm mẫn cảm trên người Trình Dực Hạo, cho nên y cũng biết, một nam nhân như Trình Dực Hạo không thể kháng cự được y, điểm ấy y tuyệt đối nắm chắc.

Y cũng biết mình có tình cảm với Trình Dực Hạo, trừ bỏ chuyện hai người cùng lên giường ra, cũng sẽ không có chuyện gì khác, y vừa lòng Trình Dực Hạo vì hắc làm y có cảm giác (trên giường), cho nên y không có khả năng để Trình Dực Hạo dễ dàng rời khỏi, mặc dù y đã kết hôn nhưng vẫn muốn như vậy.

Đây là Tần Hiên Tần, tên trong cao ngạo lại ích kỷ.

Qua kỹ xảo cao siêu của Tần Hiên Tần, phân thân của Trình Dực Hạo dần dần cứng lên, hắc cũng không muốn quyết liệt phản kháng y, dù sao cũng thoải mái.

Trong những lúc như vậy, cảm giác sinh lý sẽ chiếm hết ý chí. Huống hồ hắc vốn không chán ghét Tần Hiên Tần.

Hắc nhìn y, đưa tay nâng đầu Tần Hiên Tần lên, để đầu y sát vào phân thân áp chế phun ra nuốt vào.

Chỗ Tần Hiên Tần lợi hại nhất có lẽ, y biết không có một tên nam nhân chịu được cách thức như vậy, đừng nói tới kỹ xảo của y vốn đã tốt, trọng yếu hơn là khi làm loại chuyện này y sẽ lộ ra biểu tình thực say mê, có thể kích phát ra càng nhiều dục vọng của nam nhân.

Tần Hiên Tần đã đem phân thân hắc trở lên vừa thô vừa cứng, thoát nhìn tùy thời có thể tiến vào y, y lấy mỗ(2) cẩn thận đội vào phân thân hắc, rồi đứng lên cởi quần lộ ra cặp mông.

(2): Ba con sói, ai không biết thì search google nhe >.<

“Tiến vào.” Tần Hiên Tần cho dù là bên tiếp nhận, nhưng y luôn thích chủ đạo hết thảy.

Trình Dực Hạo nhìn nhìn nơi đó đã ướt của y, xem ra Tần Hiên Tần trước khi tới đã thay hắc làm trơn.

Có đôi khi Tần Hiên Tần sẽ như vậy. Bình thường khi y muốn làm nhưng lại không muốn mất thời gian làm nóng, nên sẽ chuẩn bị tốt rồi mới chờ hắc sắp nhập, tốc chiến tốc thắng.

Ai, đang ra hấn nên biết, nhìn y vì hấn làm trơn thì đã biết.

“Nhanh lên, tôi không thời gian.” Tần Hiên Tần thúc giục hấn, y bây giờ rất muốn làm.

Như y mong muốn, Trình Dục Hạo hừ mũi, xoay người áp y vào cửa sổ hung hăng từ phía sau xỏ xuyên trong cơ thể y.

Từ miệng Tần Hiên Tần không ngừng phát ra những câu dâm loạn, mỗi một câu nghe vào đều khiến Trình Dục Hạo dâm tới càng mạnh, y rất biết cách làm sao để Trình Dục Hạo điên cuồng vì y.

Trình Dục Hạo dâm tới càng nhanh, nhìn khoảng không trước mắt, hấn không khỏi nghĩ nghĩ mặc dù đang ở tầng mười ba sẽ không có ai thấy một màn này, nhưng bị nhìn thấy thì cũng thật sự quá kích thích đi?

Càng nghĩ như thế hấn lại càng dùng sức, càng hung hăng thao túng Tần Hiên Tần dưới thân.

Tần Hiên Tần thập phần đắm chìm trong khoái cảm giao hợp, y chính là thích Trình Dục Hạo có thể lực tốt, chỉ cần y muốn, hấn sẽ tùy thời đều có thể cho y thỏa mãn lớn nhất, Trình Dục Hạo sẽ càng ra sức đẩy mạnh đến chỗ sâu nhất, y điên cuồng gào thét những câu dâm mỹ không chịu nổi.

Tới khi Trình Dục Hạo phóng thích, song song đều chiếm được khoái cảm, y thúc giục Trình Dục Hạo rút ra lấy khăn tay trên bàn giúp y lau sạch, rồi đem mũ cùng khăn vắt vào sọt rác.

Tác gia trong lời nói:

* Dục hạo là điều giáo sư, có ai đoán được không XD?

* Không xong rồi, tiểu công H với nam nhân khác... Nhưng ta viết thật sự uyển chuyển ác... Không phải *chính cung* đương nhiên đơn giản một chút...

* Thuận tiện nhắc lại một chút, đây là một câu chuyện dựa trên cơ sở bình thường, cho nên đừng cho rằng ta sẽ viết cái điều giáo gì... Xin đừng tưởng tượng quá độ ”

10. Chương 10: 10

Hấn sửa sang lại quần áo, đưa tay lấy từ trong túi áo một tập ảnh chụp, giơ ra trước mặt Trình Dục Hạo.

Trình Dục Hạo nhìn xấp ảnh không khỏi sửng sốt, kia không phải lúc hấn ở tiểu đảo nghỉ phép, cùng Anh Húc Kỳ ở trên đài ôm hôn sao? Mà Anh Húc Kỳ còn mặc trang phục người hầu nữa.

Hắn thiếu chút nữa mắng ra tiếng, đầu hắn lúc này rối rắm! Cũng đúng, Tần Hiên Tần nhất định đã nắm giữ nhất cử nhất động của hắn mới không đưa ra động tĩnh, mới có thể nhẫn nại đợi hắn về nước mới bạo phát.

“Nam hài này là ai?” Tần Hiên Tần hỏi hắn.

“Không biết.” Vì an toàn của Anh Húc Kỳ, vẫn nên cắt bỏ quan hệ sẽ ổn thỏa hơn.

“Cậu đang khinh thường tôi sao? Không biết, mà trong vài ngày đã dính cùng một chỗ?” Tập ảnh kia trừ bỏ ôm hôn ra, còn có rất nhiều ảnh dạo chơi!

“Chỉ là ngẫu nhiên gặp được cậu ta, không lẽ tôi không được điểm ngộ linh tinh?” Hắn chỉ có thể nói như thế, hắn rất hiểu Tần Hiên Tần, chính hắn không có bạn bên người, có một nửa là y ban tặng hắn.

“Tốt nhất là như vậy, nếu để tôi biết các người còn lui tới, cậu sẽ biết.”

Tần Hiên Tần đối với việc Trình Dực Hạo dám có nam nhân khác thập phần phòng bị, y sẽ không để hắn dính tới luyện tình khai hoa kết quả, bằng không sau này ai sẽ giúp y công tác? Hơn nữa tìm đâu một nam nhân có thể làm y vừa lòng?

“Anh thật sự suy nghĩ nhiều quá.” Trình Dực Hạo nói. Hơn nữa hắn cũng chẳng nghĩ sẽ lại gặp được Anh Húc Kỳ, nam hài thiên chân hoạt bát.

“Chuyện này trước hết như vậy, nhớ rõ không cần đùa giỡn tôi, tiểu thông minh, giờ tôi phải đi.” Tần Hiên Tần đem tập ảnh chụp ném vào thùng rác, như những tấm ảnh dơ bẩn, nhìn vào sẽ khiến y phát hỏa.

“Đi đâu?” Trình Dực Hạo thuận miệng hỏi.

“Cùng lão bà ăn tối.” Tần Hiên Tần nói xong ly khai.

Trình Dực Hạo cảm thấy hắn không nên được tu dưỡng tốt! Đúng vậy, hắn thiếu chút nữa quên Tần Hiên Tần đã kết hôn, lại còn tính toán tiếp tục cùng hắn duy trì quan hệ này?!

Tần Hiên Tần, người thật đúng là nam nhân ích kỷ!

*_*_*_*_*

Anh Húc Kỳ từ lúc ở tiểu đảo Nam Phương trở về, lại bắt đầu có vẻ buồn buồn không vui.

Anh Dạ Mạc cùng Mộc Tín Xa cuối cùng đã một chỗ cậu thấy rất vui vẻ, nhưng do vậy cậu mới phát hiện trong nhà còn độc thân duy nhất chỉ có cậu, hơn nữa Mộc Tín Xa hình như tính toán ở một thời gian, y có thể dính lấy Anh Dạ Mạc một thời gian cũng đoán ra được.

Đại ca có Tử Hằng ca, Nhị ca có Tam ca, Mạc Mạc cũng có Tín Xa, cậu ở nhà nghiêm nhiên lại biến thành một tiểu bóng đèn phát sáng.

Việc này đùa không tốt! Tất cả mọi người như vậy, chỉ còn cậu cô đơn một người, cảm giác hảo nhảm chán.

“Ai...”

Đây là Anh Húc Kỳ không biết hôm nay đã thở dài lần thứ mấy, hai tay cậu ôm má, mắt nhìn không trung ngẩn người, hảo nghĩ đi dạo phố a.

Cậu thích náo nhiệt, bởi vậy không thích một người xuất môn, thế mà hôm nay trong nhà không ai rảnh bởi cậu, cho nên cậu mới ở trong phòng chơi games, có điều chơi một mình cũng rất chán a!

Đột nhiên cậu nhớ tới Trình Dục Hạo, nếu có hắn ở đây, nói không chừng có thể bởi cậu đi xung quanh dạo chơi, nhưng điều này là không có khả năng, ngay cả đối phương ở đâu, điện thoại số mấy cũng không biết.

Đúng rồi, lúc trước sao lại không hỏi hắn mấy vấn đề này? Nếu cả hai ở gần nhau, thì có thể tiếp tục xem là bằng hữu mà liên lạc a... Cậu sao lại không nghĩ tới?

Ai, hảo chán, hảo chán, cậu không thích cảm giác một người!

Anh Húc Kỳ nhịn không được lại thở một hơi thật dài.

“Tiểu hài tử than thở cái gì hử...” Anh Dạ Mạc đột nhiên xuất hiện ở sau cậu, hắn đi tới cửa nghe được Anh Húc Kỳ đang thở dài.

“Đệ mới là tiểu hài tử...” Anh Húc Kỳ nghe thấy tiếng liền quay đầu, nguyên lai là Mạc Mạc, rồi quay đầu trở về hữu khí vô lực nói.

“Anh xảy ra chuyện gì?” Anh Dạ Mạc đi tới bên cạnh cậu dừng lại.

“Anh đang chán muốn chết...” Anh Húc Kỳ ngửa cổ phồng hai má đỏ miệng nói, thoát nhìn như hài tử đang làm nũng.

“Anh nhảm chán? Vậy đệ mang anh ra ngoài dạo chơi đi?” Anh Dạ Mạc đề nghị. Dạo này hắn toàn bám lấy Mộc Tín Xa, cơ hồ không hảo hảo cùng Anh Húc Kỳ tán gẫu lên trời, càng đừng nói cùng cậu xuất môn.

Bọn họ hai người ngay từ nhỏ cảm tình đặc biệt hảo, có thói quen cùng nhau dính lấy một chỗ, nhất là Anh Húc Kỳ, cậu là người không thích ở một mình, luôn thích náo nhiệt, nghĩ nghĩ như vậy, lần này thật đúng là hần xem nhẹ cậu, vậy nên hảo hảo bồi thường một chút.

“Thật sự?” Vừa nghe Anh Dạ Mạc muốn bồi mình ra ngoài, mắt Anh Húc Kỳ sáng rực lên.

“Đi thôi, anh muốn đi đâu?” Anh Dạ Mạc kéo Anh Húc Kỳ ra ngoài, chuẩn bị dẫn cậu xuất môn dạo chơi.

Xuất môn ra ngoài chơi, Anh Húc Kỳ vốn thực vui vẻ, nhưng nghĩ tới đi đâu liền dừng lại cước bộ.

“Mạc Mạc, chúng ta đi chơi, vậy Tín Xa thì làm sao?” Đúng vậy, bỏ lại Mộc Tín Xa đi chơi hình như không tốt lắm a, cậu không muốn ở giữa bọn họ làm bóng đèn, vậy giờ làm sao?

“Tín Xa ở trong nhà, cũng sẽ không thấy, anh lo lắng cái gì?” Anh Dạ Mạc nhất thời không hiểu ý tứ của cậu.

“Không phải, anh là nói... Đệ không cần bồi hần sao?”

“Đệ có bồi a, nhưng cùng với việc chúng ta xuất môn không liên quan.” Hần mỗi ngày đều bồi y, căn bản thời gian không ngắn đi?

“Cái kia... Tín Xa sẽ không giận chúng ta bỏ lại hần đi chơi đi?” Anh Húc Kỳ lo lắng hỏi.

Anh Dạ Mạc cuối cùng hiểu ý của cậu.

“Kì Kỳ, anh không phải sợ Tín Xa sẽ ăn dấm chua đi?” Xem ra gần nhất hần thường bồi Mộc Tín Xa mà không bồi cậu nên đang ghen tị đi?

“Anh nào có a, anh chỉ là không muốn làm bóng đèn giữa các đệ mà thôi.” Anh Húc Kỳ phủ nhận, đây không phải là ghen.

Ấn... Được rồi, chỉ có một chút thôi, thật sự chỉ có một chút thôi.

Dù sao trước kia, người thường xuyên gặp Anh Dạ Mạc cũng chỉ có người trong nhà, hơn nữa cảm tình với cậu lại là tốt nhất, đột nhiên một người đến cùng cậu chia sẻ thời gian với Anh Dạ Mạc, cậu đương nhiên không thể thích ứng nhanh như vậy a.

“Đệ không ngại, đệ nghĩ Tín Xa cũng sẽ không.” Trong cảm nhận của Anh Dạ Mạc: Mộc Tín Xa không phải là loại người thích ăn dấm chua, huống chi Anh Húc Kỳ là người nhà cũng không phải người ngoài, không đạo lý nào mà đi để ý phải không?

“Các đệ không nhưng anh thì có a.” Anh Húc Kỳ nói tiếp.

Ai, các người sao có tâm tình nhìn bóng đèn a?

“Đã nói anh là tiểu hài tử. Đi thôi, chúng ta xuất môn.” Anh Dạ Mạc thấy buồn cười, Anh Húc Kỳ thần kinh thô sao đột nhiên để ý tới mấy việc nhỏ này?

“Tín Xa thật sự sẽ không sinh khí? Hay đi hỏi thử?”

“Không cần. Bất quá nếu anh để ý thế, cũng mau tìm một người bạn, đến lúc đó chúng ta có thể cùng hện hò.” Anh Dạ Mạc cười nói.

“Đệ thực đáng ghét a, sao lại nói đúng chỗ đau của ta.” Anh Húc Kỳ bĩu môi, Anh Dạ Mạc biết rõ đường tình cảm của cậu luôn luôn không được suôn sẻ, mỗi lần cậu thất tình người thứ nhất biết đều là hắn mà còn chọc cậu như vậy.

Chuyển bị bắt gian tại giường a...

11. Chương 11: 11

“Nếu yêu nữ nhân không được anh có thể tìm nam nhân nha, biết đâu nam nhân lại thích hợp với anh.”

Hắn biết tại sao Anh Húc Kỳ trước giờ đàm tình cảm luôn thất bại, là toàn vì nữ nhân rất để ý đến bộ dáng đáng yêu, trẻ tuổi của cậu hơn các nàng.

Cái này thì giải quyết được gì? Anh Húc Kỳ chính là loại người có diện mạo, cá tính hồn nhiên như một hài tử, có lẽ đối với một phụ nữ bình thường theo đuổi một bạn trai trưởng thành nam tính mà nói, cậu thật sự bị lãng quên.

“Không, nam nhân có cái gì tốt chứ?!” Cậu mới không cần, tuyệt đối không cần!!

“Này... Ai biết được?” Anh Dạ Mạc trước kia cũng không nghĩ tới mình sẽ thích nam nhân, nhưng hiện giờ yêu một Mộc Tín Xa không phải sao?

Loại chuyện tình cảm này, không phải người muốn như thế nào thì sẽ như thế đó.

Dù cho người có muốn lần tránh, người có tránh cũng không được.

“Không nói chuyện này nữa, đi mau, đi mau, buồn muốn phát mốc.” Anh Húc Kì không muốn nói nhiều về chuyện này, đổi thành cậu kéo Anh Dạ Mạc ra cửa.

Cậu đây mới không muốn cùng nam nhân ở cùng nhau đâu!

*_*_*_*_*

Chuyện gì trên đời này, không bao giờ đoán trước được.

Giống như Trình Dục Hạo không nghĩ rằng hắn và Anh Húc Kì sẽ có một ngày gặp lại nhau, càng không nghĩ tới hai người sẽ ở tình trạng dưới đây chàm mặt.

Lúc này, trên người hắn chỉ mặc một cái khố tứ giác, trên giường là một nam hài không mặc gì cả.

Anh Húc Kì nhìn thấy cảnh này, sợ tới mức ngay cả hai chai nước cầm trong tay cũng đánh rơi, sau đó vội vàng nói một tiếng thực xin lỗi, chạy đi không dám quay đầu lại.

Nếu không phải hắn chỉ mặc mỗi chiếc quần con, hắn nhất định sẽ lập tức đuổi theo giải thích.

Nhưng, là muốn giải thích cái gì? Trong đầu Trình Dục Hạo nghĩ, bất chính chính là hắn phải cùng nam hài kia làm việc trên giường? Hình như có gì đó không cần thiết.

Nói đi cũng phải nói lại, tại sao Anh Húc Kì lại biết hắn ở trong này? Còn ngay cả số phòng cũng đều biết, vậy rốt cuộc là làm sao a?

Nhiệm vụ của tổ chức, bình thường là ở các nơi trong cả nước.

Trang Khải phụ trách điều giáo những vật chủ yếu là từ tổ chức cung cấp, do vậy sẽ ở biệt thự mà tổ chức sắp xếp, còn vật hắn phụ trách điều giáo, thì chủ nhân của nam sủng đó sẽ đưa ra yêu cầu, những vật bị điều giáo có lẽ là vì kỹ xảo không tốt, là vì biểu tình không đủ sinh động hay đủ loại lý do thượng vàng hạ cám, tóm lại, chỗ ở của chủ nhân nam sủng ở đâu, hắn sẽ ở đó, dù ở khách sạn hay mọi chỗ nào dùng được cũng là phương tiện.

Lần này hắn bị Tần Hiên Tần phái tới Tây khu này, mà trong tay hắn còn một kiện án chưa xong ở Bắc khu, khỏi cần nói y còn cố ý điều một án tử ở nam khu cho hắn, muốn hắn chạy các nơi khắp nước, đây là y muốn mình mệt chết đi?

Bình thường ở dưới một tình huống bình thường, sẽ lấy kiện án ở khu gần mình nhất làm ưu tiên, ít nhất

như vậy có thể đỡ mất thời gian chạy ngược chạy xuôi, cho nên hắn mới muốn nhờ Trang Khải giúp hắn tiếp nhận một kiện án.

Nhưng đây là việc không có khả năng, một vụ làm cũng muốn sắp chết đến nơi thì ai dại gì muốn tiếp nhận?! Mà lý do lớn nhất vẫn là do Tần Hiên Tần “Xử phạt”, cho nên không có biện pháp thỉnh người thế thân.

Trình Dực Hạo cảm thấy mình sắp già rồi, trước kia ba hay bốn người hắn còn không thèm để vào mắt, xem ra miệt mài quá độ sẽ làm thân thể ảnh hưởng là thật...

Kiện án lần này, trên tư liệu ghi là nam sủng của một lão đại đường khấu, yêu cầu trong hai tháng đem nam hài này dạy dỗ thành chỉ cần nhìn thấy chủ nhân sẽ khấn cấp muốn đối phương sắp hắn, còn phải nói những thâm ngôn uế ngữ, cùng với thể lực phải cú hạo, chịu nổi các loại gây sức ép các kiểu.

Nhìn những yêu cầu này khiến hắn muốn chửi thề tục, cổ chủ bây giờ càng ngày càng biến thái, đem một người đang tốt đẹp biến thành như vậy là muốn làm gì? Thật sự quá đáng!

Nhưng người quá đáng nhất hắn là chính hắn đi? Bởi vì hắn chính là người thực hành điều kiện cổ chủ đưa ra...

Quên đi quên đi, nếu đã là công việc cũng không muốn nói nhiều làm gì, miếng cơm này chính là như vậy, nghĩ nhiều cũng chỉ gây bóng ma trong lòng hắn thôi.

Mà lần này cổ chủ giúp hắn chọn một khách sạn rất tốt, xem ra hắn vẫn nên ít mắng cổ chủ vài câu thì hơn.

Đẩy cửa phòng khách sạn ra, nhìn tới một nam hài lui ở góc tường run rẩy, ai, vừa mới đủ mười tám tuổi đã bị ăn, thật sự là rất lãng phí một tiểu thụ mỹ vị, a không phải, là rất đáng thương.

Hắn nhìn bộ dáng khiếp đảm của cậu, còn muốn muốn đạt thành yêu cầu của cổ chủ, xem ra phải cố gắng nhiều...

Kỳ thật bọn họ thân là điều giáo sư cũng không hoàn toàn đều là pháo hôi, dù sao ở cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, nhóm nam sủng cũng không thể chọn lựa người sinh ra mình, rồi biến thành thứ mà không hài lòng chủ tử sẽ đối bọn họ đánh đập làm nhục, chẳng thà đem kỹ xảo học giỏi, ít nhất có thể khiến bọn họ ít chịu khổ thêm cho da thịt.

Trình Dực Hạo phải tìm không ít công phu, mới đem nam hài kia hồng lên được giường, nhưng cậu vẫn kiên trì không muốn làm, khiến hắn đành phải nảy sinh ác độc, lãnh huyết nói cho cậu biết, cậu bất quá chỉ là một tên nam sủng mà thôi, vốn chỉ là thứ cung cấp cho chủ nhân chơi đùa, cho nên hãy bớt nũng nịu làm cao, còn muốn cậu nhận rõ thân phận của mình.

Nam hài vừa nghe xong đau khổ khóc lóc như đê vỡ, Trình Dực Hạo chờ cậu khóc lớn một hồi xong mới đi

trấn an, nói cho cậu biết nếu cứ như thế này, hay là ngoan ngoãn học chút ít này nọ, miễn cho khi quay về lại bị thi ngược, khuyên can mãi tới một giờ cuối cùng đối phương mới thỏa hiệp.

Đây là tác phong trước sau như một của Trình Dực Hạo, hắn nhận thấy nếu cứ dồn ép, còn không bằng cùng đối phương nhận rõ hiện trạng, nhận lấy sự thật, làm như vậy khởi sự đến mới có thể làm ít công to.

Trước khi xảy ra cái gì quan trọng, nhất là đối với đám nam sủng không hiểu rõ tình cảnh, hắn không cố ý đem những gì nói ra trở lên nặng nề, nhưng nếu cứ để bọn họ giữ lấy sự mong đợi không thực tế, sẽ chỉ làm bọn họ ngày càng thêm thống khổ thôi.

Hắn tự nhận bản thân không phải người tốt đẹp gì, những gì hắn có thể làm, cũng chỉ có như vậy.

Nam hài cuối cùng cũng ngoan ngoãn cởi quần áo nằm úp xuống giường, Trình Dực Hạo cũng cởi sạch chuẩn bị tiến hành công tác, vừa mới một cước bước lên giường, chuông cửa liền vang, hắn đành phải mặc tạm một cái quần con đi xem là ai.

Ai biết khi hắn vừa mở cửa ra, bất ngờ khi thấy người hắn chưa từng nghĩ sẽ gặp lại.

Anh Húc Kỳ cười hì hì nói với hắn tiếng Surprise, sau đó đi xuyên qua hắn trực tiếp đi thẳng vào bên trong, hắn còn chưa kịp giữ chặt cậu, thì đã thấy cậu kinh ngạc đánh rơi hai chai nước trên tay xuống, cậu nhìn nhìn lại mình, lại nhìn nhìn trên giường, sau đó ném lại một câu thực xin lỗi rồi chạy vội ra ngoài.

Trong nháy mắt, Trình Dực Hạo không biết tại sao lại có cảm giác bất gian tại giường?

12. Chương 12: 12

Trái tim Anh Húc Kỳ muốn nhanh nhảy ra ngoài, vừa rồi hình như cậu nhìn thấy chuyện không nên thấy...

Cậu cư nhiên gặp được... Trình Dực Hạo... Thật vui?!

Tuy vốn đã biết hắn chỉ thích nam nhân, nhưng khi thực tế nhìn thấy loại chuyện này, cậu vẫn cảm thấy khiếp sợ, nhớ lại hình ảnh vừa rồi, mặt cậu không khỏi đỏ lên.

Cho dù chỉ mới nhìn thoáng qua, cậu cũng đủ thấy diện mạo nam nhân trên giường kia, ách không, đó mới không phải nam nhân nha, vốn chính là một nam hài.

Nguyên lai hắn... Thích loại hình này?

Anh Húc Kỳ nhin không được rùng mình một cái, bà nội ơi... Thật là đáng sợ!

Hôm nay Anh Dạ Mạc bồi Mộc Tín Xa xuất môn, còn mình cậu nhàn rỗi tới phát hoảng, ở nhà đợi chờ ngây ngốc một hồi, quyết định tới khách sạn của cậu - “Viễn Nghênh” dạo một vòng, tìm các tỷ tỷ tâm sự còn thú vị hơn ở nhà đếm ruồi.

Các tỷ tỷ chính là nhân viên phục vụ tiếp tân của khách sạn, rất được lòng cậu, vì dù sao người phỏng vấn chính là cậu, cậu chỉ là muốn đi tới chỗ nào đó vui chơi, thuận tiện nhìn xem có thể chiêu điểm hoa đào hay không.

Chỉ có điều kết cục vẫn bị thăm giống nhau, các nàng chỉ xem cậu là đệ đệ mà thôi.

Tới khách sạn, cậu lập tức chạy tới chỗ các tỷ tỷ thân ái, nhưng không biết có phải do cậu đã lâu không xuất hiện không, mà các tỷ tỷ cứ hết ôm lại sờ lại niết cậu, cư nhiên còn hỏi cậu có muốn ăn đường hay không?

Cậu thật sự muốn khóc, vì sao cậu phải mang một khuôn mặt búp bê chứ!! Luôn bị trêu đùa xem thành tiểu hài tử...

Bị các tỷ tỷ “Nhiệt tình” khoản đã một phen xong, cậu miễn cưỡng dựa vào một bên sofa nghỉ ngơi, có một câu không một câu cùng các nàng tán gẫu lên trời.

“Tiểu Kỳ, nghe nói cậu mới xuất ngoại phải không? Đi đâu chơi thế, có chơi vui không?” Tỷ tỷ A hỏi cậu.

“Đương nhiên rất vui nha, ừm... Hả là...” Tuy rằng nửa đường bị Anh Dạ Mạc ném lại, nhưng về sau lại gặp được Trình Dục Hạo, coi như không phải không có ai nói chuyện.

“Vậy... Có điểm ngộ được ai không hả?” Tỷ tỷ B hỏi.

“Nào có cái gì gọi là điểm ngộ? Nói đến cái này thật đau lòng...” Anh Húc Kỳ thở dài. Tỷ tỷ B đành phải sờ sờ đầu của cậu muốn cậu đừng đau lòng.

“Nói đến điểm ngộ, hôm nay có một vị khách đến đây rất cao rất tuấn tú nha! Xem, tôi có chụp được ảnh nè!” Tỷ tỷ C đột nhiên cười cười, nghĩ tới nam nhân kia, nàng liền trở lên say mê a.

Nghe tỷ tỷ C nói xong, mọi người xúm lại tranh nhau xem, sau đó tuôn ra một đồng lời cảm thán.

Trong di động là một nam nhân hình dáng lịch sự, làn da hơi trắng, hiện tại bây giờ đang lưu hành loại hình mặt mày trắng trẻo nhỏ nhắn dễ nhìn này (?), hơn nữa thân hình lại cao, dáng người tỉ lệ lại chuẩn, chỉ cần tưởng tượng lúc rúc vào bên người hẳn đã muốn chảy nước miếng.

“Tiểu Kì cậu cũng đến xem đi...” Tỷ tỷ A lôi kéo Anh Húc Kì đang ngồi ở sofa biểu tình không hề hứng thú.

“Không, em xem đàn ông làm gì, em muốn xem phụ nữ cơ!” Anh Húc Kì đảo cặp mắt trắng dã, đàn ông có đẹp trai cũng không được chứ?

Nhưng tỷ tỷ B đúng lúc đưa bắt tay bắt được cậu tới trước mặt, chỉnh đầu cậu bắt cậu nhìn.

Anh Húc Kì đành phải không tình nguyện liếc mắt một cái.

“Không tồi nha...” Kỳ thật cậu cũng không muốn xem kĩ người kia cao thấp ra sao, cũng chỉ là có lệ nhìn liếc mắt một cái thôi.

Có điều... Từ từ, vì sao lại cảm thấy có điểm nhìn quen mắt?

“Từ từ, đưa cho em xem lại...” Anh Húc Kì đưa tay giật điện thoại, cẩn thận nhìn lại khuôn mặt trong điện thoại khiến cậu nhìn có điểm quen thuộc.

Không thể nào? Đây không phải... Trình Dục Hạo?

“Tỷ tỷ, hần tên là gì?” Hần sẽ không có khả năng đi? Nhưng... Vẫn nên xác định một chút thì hơn.

“Ừm, để tỷ xem lại.” Tỷ tỷ C dùng máy tính kiểm tra lại.

Những khách tới Viễn Nghênh, dựa theo thông lệ trước khi vào thuê phòng phải chụp ảnh, sau đó nhân viên sẽ đem tư liệu đưa vào máy tính, từ hệ thống trong máy tính sẽ công nhận thân phận sự ra vào của khách, nếu khách ở lại sẽ ở tầng một và tầng trệt, trong hệ thống sẽ phát ra âm thanh ra hiệu, bảo đảm sẽ có nhân viên đi lên phục vụ.

“Có, Trình – Dục – Hạo -” Tỷ tỷ C nói ngắt quãng từng chữ.

Thật sự là hần?! Anh Húc Kì giật mình cực kỳ.

“Vây... Tỷ tỷ, hần ở phòng nào biết không?”

Không khỏi quá hữu duyên đi? Như vậy cũng có thể gặp lại được? Vây cậu nhất định phải đi tìm hần, cho hần một kinh hỉ! Anh Húc Kì suy nghĩ.

“Đợi tỷ xem lại.” Tỷ tỷ C lại nhìn máy tính một lúc.

“Có... phòng 1023...” Tỷ tỷ C lập tức giúp cậu tra ra tư liệu.

“Cảm ơn nhé ~!” Anh Húc Kỳ vui vẻ chạy tới chỗ cửa thang máy, thuận tiện ở mua ở máy bán hàng tự động hai chai nước cùng nhau uống.

Các tỷ tỷ nhìn cậu hưng phấn rời đi, trong lòng không khỏi nghi hoặc, hai người bọn họ sẽ không nên...?

Đúng! Nhất định là như vậy! Xem tình trạng môn gia nhà cậu, chỉ biết một điều tiểu Kỳ nhất định cũng sẽ đi lên con đường này...

Rất ưu ái ở trong lòng các tỷ tỷ vì cậu bị ai một giây mặc niệm, rồi lập tức khôi phục thần sắc tiếp tục công tác.

Anh Húc Kỳ hưng phấn ấn chuông phòng 1023, quả nhiên nhìn được Trình Dục Hạo xuất hiện quần môn, vui vẻ đối hân nói một tiếng Surprise, rồi lại nhìn Trình Dục Hạo về mặt thờ người ra.

Ha ha ha, có dọa được hân. Anh Húc Kỳ vui vẻ cực kỳ.

Cậu nguyên bản muốn nói đi vào bên trong nói chuyện sẽ tự nhiên hơn, mới trực tiếp lướt qua đối phương đi vào, nhưng nếu cậu cẩn thận một chút, sẽ phát hiện có hai đôi giày ở dưới chân...

Sau đó, cậu thấy được hình ảnh không nên xem.

Lại sau đó, bởi vì quá mức kinh sợ, cậu đành phải nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

Đợi cho tới khi chạy khỏi khách sạn cậu mới giật mình phát giác vì sao cậu muốn chạy trốn nhỉ?

Cậu rốt cuộc đang lẩn trốn cái gì?!

*_*_*_*_*

Anh Húc Kỳ tỉnh táo lại, cảm thấy vừa nãy hành động hơi thất thố, hơn nữa cũng là cậu quá mức lỗ mãng không thông tri trước cho Trình Dục Hạo, mới có thể gặp được chuyện trên, mà cậu lại thất lễ đi chạy trốn, thật sự áy náy với Trình Dục Hạo.

Cho nên cậu đi trở về khách sạn, kêu mấy tỷ tỷ giúp cậu nhắn vài tin cho Trình Dục Hạo.

Ngày hôm sau, cậu ở quán cà phê chờ Trình Dục Hạo tới.

Trình Dực Hạo đẩy cửa thủy tinh ra, trên cửa có chuỗi Phong Linh tinh xảo, ra vào sẽ phát ra tiếng vang, Anh Húc Kỳ vừa nghe thanh âm vang lên lập tức quay đầu nhìn, là Trình Dực Hạo đến, cậu hướng hấn vẫy vẫy tay, đối phương cũng thấy cậu.

Trình Dực Hạo ngồi xuống, cùng Anh Húc Kỳ đánh tiếng chào hỏi, không biết vì sao, hấn cảm thấy có cổ không khí xấu hổ ở giữa hai người trong lúc đó lên men.

“À ừm... Ngày hôm qua... Thật sự là rất có lỗi...” Anh Húc Kỳ gãi gãi đầu, trước vẫn nên vì ngày hôm qua thất lễ giải thích thì hơn.

“Cũng không có gì.” Trình Dực Hạo ở mặt ngoài bình tĩnh thì nói vậy, nhưng nội tâm lại hơi khấn trương.

Ngày hôm qua bị Anh Húc Kỳ kinh hỉ biến thành hấn về sau vô pháp cùng nam hài kia làm, đầu hấn lúc ấy chỉ luôn một mực nghĩ phải giải thích với cậu thế nào, lại không biết liên lạc với cậu làm sao. Cũng may ở quầy tiếp tân có điện báo nói Anh Húc Kỳ có nhắn lại cho hấn, hấn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Bất quá, sao cậu biết tôi ở đó?” Trình Dực Hạo tò mò, hấn nghĩ thế nào cũng không thể chỉ là ngẫu nhiên ở khách sạn gặp nhau đi? Lại còn gặp ở phòng?

13. Chương 13: 13

Anh Húc Kỳ vốn muốn nói thẳng ra khách sạn kia là cậu làm chủ, nhưng lại sợ không cẩn thận sẽ lộ cả Anh bang vào.

Mọi người trong Anh gia đều biết, trừ phi có gì đó bất yếu, nếu không tuyệt đối không được lộ ra thân phận của mình với người ngoài. Một phần là vì an toàn, một phần là muốn một cuộc sống bình thường yên tĩnh.

“À... Tôi cùng mấy tỷ tỷ ở khách sạn quen biết nhau, các nàng nói với tôi có một khách tới rất đẹp trai, tôi vừa thấy thì ra là anh, nên nói các nàng muốn biết số phòng, chỉ là muốn gây bất ngờ thôi...”

Ừm... Nhìn mặt người nào đó mà nói, cậu nói tất cả đều đúng, hoàn toàn không có nói gì sai.

“Các nàng nói số phòng của tôi cho cậu?” Hảo cảm khách sạn này trong mắt Trình Dực Hạo nhất thời rơi xuống mức thấp nhất, nào có người sẽ tùy tiện cung cấp tư liệu khách hàng cho người khác?

“Đúng vậy, đúng vậy.” Nhưng đơn thuần như Anh Húc Kỳ sao có thể phát hiện trong lời nói của mình có vấn đề gì không cơ chứ.

“Ồ...” Xem ra hấn nên tìm một khách sạn khác đi?

“Đúng rồi, cậu ở gần đây hả?” Trình Dực Hạo hỏi lại.

Nếu cậu ta ở gần đây, vậy thời gian hai tháng ở đây không phải có thể thường thường gặp được nhau?

Tưởng tượng được rất có thể sẽ như vậy, tâm tình Trình Dực Hạo đột nhiên tốt hẳn lên.

“Có thể nói như vậy.” Lái xe lại đây cũng mất khoảng bốn mươi giây nên cũng không tính là quá xa, bình thường không có việc gì cậu cũng không tới Viễn Nghênh, dù sao nghiệp vụ ở khách sạn cũng đơn giản, không có chuyện gì đặc biệt cần cậu xử lý.

“Chúng ta về sau có thể thường gặp nhau.” Trình Dực Hạo cười, thuận tiện vẫy tay nhờ nữ phục vụ giúp hắn đổi ly cà phê.

“A? Tại sao?” Anh Húc Kỳ không rõ ý của hắn.

“Tôi sẽ ở khách sạn khoảng hai tháng, hoan nghênh cậu tìm đến tôi, có điều phải cho tôi biết trước, báo cho tôi là được...” Nếu lại bị bắt gặp được, thì rất khó thu thập nha...

“Được! Nhưng...Vì sao anh phải ở lại đây hai tháng?” Anh Húc Kỳ tò mò hỏi.

“Ha hả, đương nhiên là công việc.” Trình Dực Hạo cũng chỉ có thể trả lời vậy thôi, chẳng qua công việc có hơi khác bình thường...

Anh Húc Kỳ cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

“Thật nha, thật không ngờ chúng ta còn có thể gặp lại.” Anh Húc Kỳ cười sáng lạn, bọn họ thật sự rất hữu duyên nha.

Trình Dực Hạo trong lúc nhất thời bị nụ cười kia mê hoặc.

Cười thì có rất nhiều loại. Anh Húc Kỳ cười là từ nội tâm phát ra, nhìn cậu cười khiến hắn rất thoải mái, giống như là chỉ cần thấy cậu cười thì trong lòng hắn sẽ ấm áp theo.

“Nói rất đúng.” Hắn hiểu được ý của cậu, người ta nói duyên phận, duyên phận, đại khái là vậy đi?

Chỉ tiếc bọn họ chỉ như bình thủy tương phù (tình cờ gặp nhau), hữu duyên chân chính coi như không có?

“Cái kia... Tôi có thể hỏi anh một vấn đề...?” Anh Húc Kỳ đột nhiên trở lên ngại ngùng, làm sao giờ? Cậu

rất muốn hỏi, nhưng... Có nên hỏi không đây?

“Hử? Là cái gì?” Trình Dực Hạo nói.

“Ngày hôm qua... Chính là nam hài kia... Cậu ta là bạn trai của anh...?” Ở trong nhận thức của Anh Húc Kỳ, ít nhất là quan hệ tình nhân mới có thể phát sinh “Cái loại quan hệ kia”.

“Cậu ta...? Cũng không tính...” Trình Dực Hạo không ngờ cậu sẽ hỏi mấy vấn đề mẫn cảm này, điều này hẳn nên trả lời sao cho tốt? Trả lời là có hay không đều rất quái lạ...

“Không... Không phải là tình một đêm đi...?” Anh Húc Kỳ mở to hai mắt nhìn hẳn.

Từ từ, nhớ lại lúc hai người gặp nhau, Trình Dực Hạo hình như là loại người sẽ đem nam nhân coi trọng trực tiếp... Cho nên thật sẽ...?!!

“Cũng không xem như...” Ừ... Một đêm tình, nhưng hẳn không thể nói.

“Dực Hạo... Tôi cảm thấy anh... Nên thu liễm một chút sẽ tốt hơn...”

Anh Húc Kỳ nghĩ quan hệ của bọn họ giống trong suy nghĩ của cậu, nếu cậu cùng Trình Dực Hạo đã là bằng hữu, nhiều ít gì vẫn hy vọng hẳn có thể tiết chế đi.

Tùy tiện cùng nam nhân làm loạn, vạn nhất nhiễm bệnh thì làm sao?

“Tôi nghĩ... Cảm thấy Kỳ Kỳ như đang ghen?” Trình Dực Hạo cười cười, còn bảo hẳn thu liễm? Giọng nói của cậu nghe ra giống như lão bà hẳn?

“Tôi mới không có, tôi thích chính là nữ nhân!” Anh Húc Kỳ bất mãn, hẳn nói linh tinh gì chứ?

“Tôi biết, nhưng nếu cậu muốn thử xem nham nhân thể nào, tôi có thể cân nhắc làm người thứ nhất nha.” Trình Dực Hạo tiếp tục nói giỡn.

Hắn thấy cùng Anh Húc Kỳ ở chung rất dễ chịu, không cần hao hết tâm tư đi lấy lòng hoặc phải làm ra vẻ, muốn nói cái gì thì nói, hơn nữa, mặc kệ người nói cái gì cậu ta sẽ tưởng thật, điểm ấy đáng yêu là nhất.

“Anh... Anh đừng nhắm vào tôi...!” Anh Húc Kỳ lại dựng lông lên, mỗi lần Trình Dực Hạo cùng cậu nói tới vấn đề này, cậu sẽ rất khẩn trương.

Ở chung mấy ngày trên tiểu đảo, Trình Dực Hạo tuy rằng không có đụng chạm tay chân gì với cậu, lại luôn

nói “Cùng tôi kết giao đi”, “Tôi thực thích cậu”, “Thật đáng yêu”..... Những lời này...Nhưng trước sau gì cậu cũng cảm thấy bị một nam nhân tỏ tình là một chuyện rất kỳ quái, thật sự rất quái lạ, rất quái lạ...

“Hảo, hảo, không chọc cậu.”

Kỳ thật Trình Dực Hạo rất rõ ràng, hẳn cùng Anh Húc Kỳ cũng chỉ có thể như thế này, làm bằng hữu mà thôi.

Không chỉ có mỗi chuyện Anh Húc Kỳ không thích nam nhân, chuyện càng đau đầu hơn gây trở ngại chính là Tần Hiên Tần bên kia...

“Đúng rồi, ngày mai có rảnh không? Có thể mang tôi đi dạo một vòng?” Trình Dực Hạo đưa ra lời mời, hẳn nghĩ nghĩ muốn cùng Anh Húc Kỳ ra ngoài đi dạo chơi, giống như mấy ngày ở tiểu đảo.

“Tôi có rảnh, muốn đi chơi sao? Tôi có thể mang anh đi!” Anh Húc Kỳ cao hứng muốn bay lên, thật sự quá tuyệt vời, cuối cùng cũng có người có thể bồi cậu đi chơi!

Tâm tình Anh Húc Kỳ vui mừng nhảy nhót cũng cuốn hút Trình Dực Hạo.

Tuy rằng chỉ có thể lấy thân phận bằng hữu ở gần nhau, nhưng có thể cùng Anh Húc Kỳ một chỗ vẫn làm cho hắn thực chờ mong.

*_*_*_*_*

Anh Húc Kỳ mấy ngày nay rất siêng năng chạy tới Viễn Nghê.

Cậu cùng Trình Dực Hạo cùng một chỗ.

Hai người có cùng chung sở thích, mặc kệ làm cái gì cũng đều phần khởi, đi xem phim cùng nhau cũng cảm thấy thú vị.

Ở trong đám bằng hữu của cậu, không có ai giống như Trình Dực Hạo khiến cậu rất thích, chỉ cần hắn không cần luôn muốn nói thích mình, muốn cậu cho hắn theo đuổi linh tinh các loại thì càng hoàn mỹ.

Nhưng Trình Dực Hạo lại cảm thấy gần đây rất thông thả.

Ban ngày, hẳn phần lớn đều cùng Anh Húc Kỳ ở cùng một chỗ, chỉ có tới tới mới nhớ tới nam hài bị gạt qua một bên ở khách sạn; hơn nữa hẳn cũng có thể mau chân đến xem trường hợp ở nơi khác, vấn đề là, hẳn căn bản không muốn đi.

Chỉ cần nghĩ tới mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Anh Húc Kỳ, mỗi ngày cùng cậu vui vẻ ở chung, hẳn thật nghĩ không muốn đi, thậm chí chỉ cần ở lại bên cạnh cậu là tốt rồi.

Hắn thích Anh Húc Kỳ, hơn nữa càng ở chung lại càng là thích.

Bởi vì công việc, hắn gặp qua đủ loại kiểu dáng nam hài cùng nam nhân, cũng bởi vì gặp qua, rồi ở chung, hắn biết đến sự xuất hiện của Anh Húc Kỳ ở trước mặt hắn, tuy rằng không thể nói là hoàn mỹ nhưng vẫn rất hấp dẫn hắn.

Hắn biết mình có tình cảm với cậu, nếu có thể tiếp tục theo đuổi là có thể diễn biến thành tình yêu.

Với hắn mà nói, Anh Húc Kỳ chính là một đối tượng hoàn hảo sẽ khiến hắn hảo hảo quý trọng.

Cho nên, hắn thật sự động tâm.

Mấy ngày nay, thật sự rất vui vẻ, vui vẻ đến nỗi hắn hoàn toàn đem chuyện Tần Hiên Tần đã cảnh cáo hắn quăng sau đầu, thẳng đến khi Tần Hiên Tần xuất hiện ở trước mặt bọn họ, bỗng nhiên hắn có cảm giác tỉnh lại từ giấc mộng đẹp...

14. Chương 14: 14

Trình Dục Hạo cùng Anh Húc Kỳ thích ăn đồ ngọt giống nhau, cho nên hai người tới một quán ăn kem, hôm nay cũng như vậy, cùng đám học sinh chơi bóng rổ xong thì kéo nhau tới chỗ này ăn kem nghỉ ngơi.

Anh Húc Kỳ ăn kem có vị chuối, còn nhin không được đào một góc kem vị hương thảo của Trình Dục Hạo, ưu điểm của quán chính là có nhiều loại nhiều vị, cho nên mỗi lần gọi món sẽ thường thay đổi loại, hơn nữa phần kem cũng lớn, luôn khiến người ta ăn phát ngiên.

“Ngày mai chúng ta sẽ làm gì?” Anh Húc Kỳ nuốt vào một thìa kem to, nháy mắt cả miệng tê lên vì lạnh, ăn kem quả nhiên chính là muốn như vậy!

“Đến phòng tôi, để làm cái gì có thể làm...” Trình Dục Hạo thường đùa đi đùa lại, dù sao nói chơi cũng không mất miếng thịt nào.

“Anh ít buồn nôn đi... Ai muốn đi...” Anh Húc Kỳ bây giờ sẽ không đỏ mặt khi bị hắn trêu ghẹo những lời này nữa, cậu còn có thể phản kích lại hắn vài câu.

Nhưng không nghe tới sẽ còn tốt hơn.

Những lời nói không rõ ràng, giống như bị tẩy não, hồn sẽ không tự giác bị câu đi.

“Mỗi lần đều cự tuyệt tôi, rất đau lòng nha.” Tuy cậu không tiếp nhận, nhưng lúc hấn nói đôi khi rất vui vẻ, Anh Húc Kỳ sẽ kiên trì không được sẽ lộ ra biểu tình quẫn bách, hấn rất muốn nhìn lúc cậu như vậy.

Mười phần phản ứng chân thật tự nhiên chân thật lại còn rất đáng yêu.

Anh Húc Kỳ không thèm để ý đến hấn, múc một thìa kem đưa vào miệng mình.

“Sao lại lấy của tôi, thích ăn nước miếng của tôi?” Trình Dực Hạo cố ý trừng mắt cậu.

Anh Húc Kỳ lúc ấy chỉ muốn nhả miếng ra.

Ha hả, không khỏi quá đáng yêu đi, biểu tình này hấn vẫn luôn chờ đợi! Trình Dực Hạo tâm tình tốt lấy khăn giấy giúp cậu lau miệng.

“Xem ra, rất vui vẻ nha?”

Một thanh âm quen thuộc đúng lúc vang lên, tay Trình Dực Hạo đang giúp cậu lau khóe miệng thì khựng lại, hấn không cần quay đầu cũng biết thanh âm chủ nhân vừa lên tiếng là ai.

Anh Húc Kỳ nghi hoặc nhìn người đứng ở sau đầu Trình Dực Hạo liếc mắt một cái.

“Bằng hữu anh à?” Anh Húc Kỳ hỏi.

Trình Dực Hạo cứng ngắc người đứng dậy, vừa mới quay qua còn chưa kịp mở miệng đã bị Tần Hiên Tần tát một cái tới nóng mặt.

“Anh... Anh sao lại đánh người?!” Anh Húc Kỳ hoảng sợ, nào có người nào tự dưng đánh người?

Anh Húc Kỳ không thích lần đầu tiên gặp nhau mà đã phán đoán tính cách người ta, cậu cảm thấy phải ở chung qua mới có thể biết người này tốt hay xấu, nhưng người trước mắt tự dưng động thủ, lại khiến cậu không thoải mái, siêu cấp không thoải mái! (Tình địch số 1 mà lại).

“Cậu nói tôi làm gì đây? Hạo...” Tần Hiên Tần vừa mới đánh Trình Dực Hạo một cái tát xong, giây tiếp theo liền đưa tay ôm lấy thắt lưng hấn, cố ý dùng giọng nói thật ngọt hỏi hấn, khinh bỉ nhìn Anh Húc Kỳ liếc mắt một cái.

“Hiên Tần... Anh hiểu lầm...” Trình Dực Hạo suy nghĩ muốn giải thích, bởi vì khi Tần Hiên Tần gọi lưng hấn

muốn lạnh lên.

Y gọi hắn như vậy chỉ có một loại khả năng, đại thiếu gia y đang nảy sinh tức giận...

Nếu không có Anh Húc Kỳ ở đây, hắn còn có thể ứng phó Tần Hiên Tần, nhưng giờ hắn phải lo lắng Tần Hiên Tần có gây bất lợi cho Anh Húc Kỳ không, còn phiền não hơn là Tần Hiên Tần có nói quan hệ giữa hắn và y ra không.

Hắn không muốn Anh Húc Kỳ biết quan hệ giữa hắn với Tần Hiên Tần.

“Còn nhớ rõ tôi đã nói gì với cậu không? Hạo...” Tần Hiên Tần sửa sang lại áo cho Trình Dục Hạo, tuy chỉ ghé vào bên tai hắn nói, nhưng đủ để Anh Húc Kỳ có thể nghe được.

“Chúng ta đi chỗ khác nói.” Trình Dục Hạo nghĩ nghĩ trước tiên phải mang y đi nơi khác, ở đây không nên nói chuyện, hơn nữa trước khi tình thế phát triển càng nghiêm trọng hơn thì nhất định phải rời khỏi, cho nên hắn giữ chặt tay y muốn kéo ra ngoài.

Nhưng Tần Hiên Tần lại đuổi bỏ hắn, đi tới trước mặt Anh Húc Kỳ, bất ngờ tát cậu một cái.

Trình Dục Hạo thiếu chút nữa bắt chập hết thấy xông lên bảo vệ Anh Húc Kỳ.

Nhưng hắn không làm như vậy, nếu hắn làm như vậy Tần Hiên Tần nhất định sẽ càng tức giận hơn, còn Anh Húc Kỳ chỉ sợ có kết cục sẽ thảm hại hơn, cho nên hắn đành phải nắm chặt tay nhấn nhin. Tình thế quan trọng trước mắt vẫn nên bảo đảm Anh Húc Kỳ có thể toàn thân thoát khỏi.

Anh Húc Kỳ không thể tin mình cư nhiên bị người ta đánh? Ngay cả phụ thân cùng các ca ca cũng chưa từng đánh cậu nha! Đây là lần đầu tiên trong đời bị người ta đánh, còn là một người không quen biết đánh cậu?!!

“Người dựa vào cái gì đánh ta hả?” Anh Húc Kỳ túm lấy người lạ trước mắt, cậu rất tức giận, tuy cậu không thích đánh nhau, nhưng đối phương cũng không được khi dễ trèo lên đầu cậu!!

“Đánh người thì sao nào?” Tần Hiên Tần một chút áy náy cũng không có, thậm chí cũng không đem Anh Húc Kỳ xem vào mắt.

Anh Húc Kỳ bị chọc giận nghĩ muốn trả lại cho y một cái tát, nhưng Trình Dục Hạo lại bắt lấy tay cậu đối cậu lắc lắc đầu, trong mắt cũng tràn đầy xin lỗi.

“Hiên Tần, đủ rồi, chúng ta đi thôi.” Hai cái tát liên tục, đã khiến cho khách trong quán chú ý tới, nếu không nhanh chóng mang y đi thì khó vãn hồi.

“Đi theo cậu thì có thể, nhưng tôi có lời phải cùng tiểu tử này nói rõ ràng.” Tần Hiên Tần nói.

“Nghe rõ, Hạo là nam nhân của ta, sau này không được phép gặp mặt hắn, bằng không ta sẽ giết ngươi.” Tần Hiên Tần tuy là cười, nhưng nụ cười này lại làm người ta không rét mà run, thái độ muốn người đối diện hiểu rõ.

Trình Dực Hạo sầm mặt, tức tốc đem Tần Hiên Tần kéo theo ra ngoài, hắn hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn mặt Anh Húc Kỳ một lần, hắn sợ sẽ bị động tâm, mà như vậy, sẽ chỉ làm Tần Hiên Tần càng không cao hứng mà thôi.

Đầu Anh Húc Kỳ còn chưa hoàn toàn tiêu hóa những chuyện vừa mới chuyện xảy ra, cậu chỉ cảm thấy nam nhân kia có điểm buồn cười, chưa bao giờ dám có người đối diện cậu nói muốn giết cậu?

Nhưng y vừa mới nói Trình Dực Hạo là nam nhân của y, lại làm Anh Húc Kỳ ngay cả ăn kem cũng hết muốn ăn.

Trình Dực Hạo đem Tần Hiên Tần kéo vào xe, đó là xe của Tần Hiên Tần.

“Anh nhất định phải đem mọi chuyện biến thành như vậy?” Trình Dực Hạo ngồi ở chỗ tài xế, nhưng hắn cũng không tính toán lái xe, chỉ nghĩ muốn cùng Tần Hiên Tần nói chuyện.

“Là cậu biến thành như vậy.” Tần Hiên Tần ngấm ngấm móng tay của mình, đông xem tây xem, xem ra phải nên đi tu chỉnh một chút?

“Có chuyện gì không thể bình tĩnh nói à? Sao lại động thủ đánh người?” Nghĩ lại vừa nãy Tần Hiên Tần đánh Anh Húc Kỳ một cái tát, vẫn thật khiến hắn cảm thấy phần nộ.

Đây không phải lần đầu tiên Tần Hiên Tần làm như thế.

Mỗi khi bên cạnh hắn có đối tượng yêu thích, Tần Hiên Tần sẽ giống như vậy phá hư mọi chuyện, chạy tới trước mặt họ biểu thị công khai chủ quyền. Trước kia, hắn còn cho rằng Tần Hiên Tần để ý hắn mới như vậy, nhưng từ khi biết y kết hôn xong, hắn không còn suy nghĩ đó trong đầu.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy rất hận Tần Hiên Tần, y dựa vào cái gì không cho hắn quyền lợi theo đuổi hạnh phúc?

“Trình Dực Hạo, cậu cũng đừng nói cho tôi biết cậu thật sự thích tiểu tử kia?” Tần Hiên Tần cười, lại là nụ cười khiến kẻ khác rét run.

“Cho dù tôi thật sự thích cậu ta thì thế nào?!” Trình Dực Hạo chống lại ánh mắt của y, hắn biết dưới cơn thịnh nộ của Tần Hiên Tần thì không nên đổ thêm dầu vào, nhưng hắn vẫn muốn khiêu khích y.

“A... Tôi sẽ giết cậu ta...” Tần Hiên Tần nói, lại cúi đầu nhìn nhìn ngón tay.

Trình Dực Hạo vô phương chống đỡ, hắn biết y nói thật. Tần Hiên Tần những lúc điên cuồng lên, là có thể làm ra loại chuyện này.

“Cậu tốt nhất sau này không nên gặp cậu ta, đây là lần cảnh cáo cậu cuối cùng.” Tần Hiên Tần lại bổ sung.

Trình Dực Hạo quay đầu, không muốn nhìn về phía Tần Hiên Tần. Y tính tình cũng không tốt lắm, nhưng không có nghĩa là không còn cách nào khác, y lợi hại nhưng không có nghĩa là ai cũng phải theo.

Hôm nay là Anh Húc Kỳ, vậy sau này thì sao? Nếu không rời khỏi Tần Hiên Tần, chỉ sợ lại sẽ có một Anh Húc Kỳ thứ hai xuất hiện đi?

Hắn chịu đủ rồi, tương lai không có khả năng có người thứ hai, bây giờ là lúc không cần dây dưa nữa.

Tần Hiên Tần cũng không phát hiện Trình Dực Hạo có gì không thích hợp, còn nói tiếp.

“Dem kiện án này chuyển cho Trang Khải, còn ở Nam khu tôi sẽ thay đổi người, cậu an phận ở lại Bắc khu cho tôi, không có sự cho phép của tôi, không được phép đi đâu.”

15. Chương 15: 15

Anh Húc Kỳ ôm mặt bị đánh xưng trở về nhà, vốn định lén lút lấy đá lạnh chườm sơ, nhưng vẫn bị phát hiện, cũng may người phát hiện cậu là Mộc Tín Xa, không phải những người trong nhà khác.

Anh Dạ Mạc nói qua, do có nhiều nguyên nhân, Mộc Tín Xa sẽ ở nhà bọn họ một thời gian, cậu cũng đã quen khi trong nhà có thêm một người.

“Kì Kì...? Mặt của cậu... Xảy ra chuyện gì?” Mộc Tín Xa từ xa phát hiện Anh Húc Kỳ lén lút không biết đang làm gì, lúc đến gần nhìn khiến y muốn bị dọa, tay vốn đã che bớt vết sưng trên mặt, nhưng vùng xung quanh vết bị che vẫn có màu hồng lan ra.

Anh Húc Kỳ bị đánh?

“A, Tín Xa, ngàn vạn lần đừng nói cho những người khác nha, chuyện này không quan hệ gì, chườm lạnh sẽ ổn thôi.” Anh Húc Kỳ biết trên mặt in rõ vết nắm ngón tay, không có biện pháp lừa Mộc Tín Xa nói là bị té ngã.

“Cậu bị ai đánh hả? Có người dám động tới cậu?” Cư nhiên có người dám động tới thiếu gia Anh bang? Lá gan quả rất lớn nha.

“Ân... Kỳ thật tôi cũng không nhận thức y, chỉ là hiểu lầm thôi.”

Nghĩ lại quả thật là hiểu lầm, dù sao cậu cùng Trình Dực Hạo chỉ là bằng hữu bình thường, dường như lại khiến cậu bị biến thành tiểu tam bị bắt quả tang...

A? Cho nên y là... của Trình Dực Hạo?

“Là hiểu lầm kiểu gì mà phải động thủ đánh người?” Mộc Tín Xa lại hỏi.

“Cái này giải thích hơi khó, dù sao chính là hiểu lầm a, Tín Xa đừng hỏi.”

Bản thân bị một nam nhân xa lạ hiểu lầm cậu đoạt người yêu cậu y, có giải thích ra cũng khiến người ta cười rưng rưng.

“Tín Xa, làm ơn, ngàn vạn lần đừng nói ra nha.” Anh Húc Kỳ kéo tay y cầu xin.

“Ai, được rồi, vậy cậu chờ ở đây chờ, tôi tìm đá giúp cậu chườm.”

Mộc Tín Xa không miễn cưỡng bắt cậu nói ra, y biết Anh Húc Kỳ vì sao lại lo lắng bị những người trong nhà biết, dù sao, tình cảm giữa huynh đệ bọn họ rất tốt, hơn nữa cũng rất quý trọng lẫn nhau, nếu biết cậu bị đánh, mọi người nhất định sẽ không để yên chuyện này.

Nhưng xem bộ dáng Anh Húc Kỳ chắc rằng không muốn đem sự tình làm to, vậy y cứ theo cậu đi.

“Cám ơn cậu, Tín Xa.” Lúc này, Anh Húc Kỳ cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu như bị những người khác biết, cậu sợ ngay cả Trình Dực Hạo cũng không thoát khỏi.

*_*_*_*_*

Sau khi cùng Tần Hiên Tần trở về, cũng đã qua một tháng.

Ý niệm muốn rời khỏi tổ chức trong đầu Trình Dực Hạo càng ngày càng mãnh liệt.

Chuyện Anh Húc Kỳ bị đánh hẳn lo lắng rất nhiều, cũng đã hạ quyết tâm phải rời khỏi Tần Hiên Tần, mà

nếu muốn rời khỏi Tần Hiên Tần, đầu tiên, nhất định phải rời khỏi tổ chức.

Nhưng nói thật, tới một biện pháp hần cũng không có.

Tổ chức có kỷ luật của tổ chức, không phải người nghĩ muốn rời khỏi là có thể rời khỏi, ngay cả cửa ải Tần Hiên Tần kia đã qua không được, càng miễn bàn người cấp trên sẽ thả hần đi.

Hần một mực tự hỏi có nên đi tìm người kia hỗ trợ hay không, người kia là cán bộ một ngành trong tổ chức, cũng chính là đệ đệ hần.

Nói tới nhà hần, kỳ thật rất phức tạp.

Từ nhỏ hần chỉ biết ba hần rất có tiền, nhưng hần không biết vì sao lão có nhiều tiền như thế, hơn nữa ba hần cũng không bao giờ đề cập tới chuyện công việc làm ăn.

Bởi vì nguyên nhân ba ba rất có tiền, bên người luôn luôn không thiếu phụ nữ, những nữ nhân này ra vào nhà hần như đi vào nhà bếp, có đôi khi, có đôi khi hần cảm thấy nhà hần có thể so sánh với hậu cung của Hoàng Thượng cổ đại, nữ nhân ra vào đã nhiều còn phức tạp.

Ba hần có hai lão bà là một đôi hoa tỷ muối, tiểu lão bà dưới trướng không danh phận cũng có vài người, chưa kể oanh oanh yến yến bên ngoài lại càng nhiều hơn, hần cho dù muốn đếm cũng không đếm được.

Từ nhỏ, mỗi ngày hần sẽ nhìn những nữ nhân này tính kế lẫn nhau tranh giành lão ba, tất cả đều muốn sinh con trai để lấy lòng lão ba hần, nói trắng ra chính là vì tài sản. Nhưng cho dù có nhiều nữ nhân vì muốn sinh con cho lão ba hần, lão vẫn chỉ có hai đứa con.

Hần là do tiểu lão bà sinh, còn đệ đệ nhỏ hơn hần một tuổi là đại lão bà sinh (cái cặp chị em, nhưng là bà chị sinh).

Đại lão bà ở nhà là có địa vị nhất định, cho nên tất cả mọi người không quá dám đem tức giận phát trên người đệ đệ, cho nên có bao nhiêu hần đều hưng hết thấy.

Dù sao hần cũng cảm thấy được, nữ nhân này chỉ cần không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đuổi hần ra khỏi nhà.

Hần vẫn chẳng muốn lệ thuộc vào cái nhà này, cũng chẳng thấy được nơi đó là gia đình ấm áp, hơn nữa nữ nhân này diện mạo khó coi, khiến hần ngay từ nhỏ đối những nữ nhân khác bài xích tới cực điểm, cho nên có thể nói hần trời sinh làm Gay, chẳng rằng nói hần bị tiếp xúc nhiều đến nỗi đối sinh vật phụ nữ một chút hảo cảm cũng không có đi?

Năm mười bảy tuổi, hần chuyển ra ngoài ở, cũng thông minh khi theo lão ba hần xin chút tiền dọn ra ngoài,

bằng không lấy một tên tiểu mao đầu sóng bên ngoài xã hội thế nào?

Sau khi rời nhà, trường học cũng bỏ luôn, cả ngày chỉ toàn chơi chỗ này rồi chơi chỗ kia, tới khi đủ mười tám tuổi thì càng thường xuyên tới mấy chỗ quán bar linh tinh.

Khi đó cũng là lần đầu tiên hắn biết tới hương vị nam nhân.

Tuy rằng hắn chưa từng cùng nữ nhân làm nên không thể so sánh, nhưng cảm giác cùng nam nhân làm rất thoải mái.

Mà năm ấy, cũng là lần đầu tiên hắn gặp Tần Hiên Tần, lúc ấy Tần Hiên Tần hai mươi tuổi.

Hắn cùng Tần Hiên Tần ở Dạ điểm nhìn nhau vừa ý rồi lặn tới trên giường, sau khi xong chuyện hai người cảm thấy rất hợp khẩu vị lẫn nhau, cho nên kết giao một thời gian, về sau là Tần Hiên Tần nói đã chán nên muốn chia tay.

Sau khi chia tay hai người vẫn bảo trì liên lạc, ngẫu nhiên sẽ hẹn nhau gặp mặt một lần, nhưng cuối cùng cho dù có lần sàng đàn bao nhiêu lần quan hệ hai người từ khi đó đến giờ vẫn như thế này, không có tiến triển khả quan hơn, không có cách nào gần nhau hơn.

Nhất là khi hắn hai mươi tuổi theo Tần Hiên Tần cùng nhau vào tổ chức lại vẫn như thế.

Ngay từ đầu, Tần Hiên Tần cùng hắn chỉ là thân phận điều giáo sư mà thôi, nhưng Tần Hiên Tần sau một năm đã an vị trên vị trí cán bộ, điểm này khiến nhiều người phải hạ mắt nhìn. Mà Trình Dục Hạo biết, đó là vì Tần Hiên Tần vì đạt được mục đích đã không từ thủ đoạn, y theo những cán bộ khác kết giao quan hệ, rồi nhân cơ hội nắm giữ nhược điểm bọn họ để uy hiếp, khiến bọn họ không thể không nâng đỡ Tần Hiên Tần.

Tần Hiên Tần cái gì cũng không thích, chỉ thích quyền thế, y quá yêu cảm giác hô phong hoán vũ đem người dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Đại khái là ở hai năm trước, ở một lần bồi Tần Hiên Tần tham dự tụ hội cán bộ, hắn gặp được đệ đệ – Trình Tường Vũ.

Sau đó, Trình Tường Vũ có đi tìm hắn vài lần, hắn mới biết được nguyên lai ba ba ở trong tổ chức địa vị rất cao chỉ sau người lãnh đạo, nhân vật như vậy ở trong tổ chức cũng chỉ có ba người, mà ba ba hắn chính là một người trong đó.

Thẳng đến khi đó mới biết được ba ba mình làm nghề gì, nghĩ tới cũng quá châm chọc, này cũng là lẽ đương nhiên, bởi vì loại nhân viên ở dưới chót như hắn, căn bản ngay cả cơ hội nhìn thấy ba vị cán bộ cao cấp còn không có, chứ nói đến biết được đối phương là ai.

Cho nên, Trình Tường Vũ xem như dựa vào có ba ba hộ thuẫn, vừa tiến vào đã trực tiếp lên làm cán bộ, mà đêm đó là vì chúc mừng Trình Tường Vũ trở thành cán bộ mà tổ chức.

Tác giả:

* ân... Không biết mọi người có cảm thấy được Dục Hạo rất chẳng hoa không, hy vọng là sẽ không a...

16. Chương 16: 16

Khi Trình Dục Hạo biết tất cả mọi chuyện, vừa giật mình vừa bất đắc dĩ, giật mình chính là lão ba lại cùng tổ chức có liên quan với nhau, hơn nữa những năm gần đây không thấy bóng dáng lão ba hẳn có biết, chỉ là bất động thanh sắc mà thôi, còn về phần bất đắc dĩ chính là hẳn thể nhưng cũng gia nhập tổ chức.

Cái loại cảm giác này giống như, người cho là đã chạy thoát khỏi, đã chạy tới đủ xa, lại có một ngày đột nhiên phát hiện người vẫn chỉ ở trên một đường tròn không lối thoát.

Còn về đệ đệ, hẳn tuy rằng không chán ghét cậu, nhưng cũng không có cảm tình sâu nặng gì, dù sao từ nhỏ đã ở trong trạng thái cạnh tranh lớn lên.

Mà từ khi Trình Tường Vũ hẹn hẳn gặp mặt, hẳn phát hiện bản thân nhanh chóng rời khỏi tổ chức.

Về điểm này hẳn sẽ không hiểu, chẳng lẽ sợ mình sẽ ảnh hưởng đến cậu? Đây căn bản không có khả năng! Bọn họ từ khi được sinh ra, thân phận địa vị đã được phân chia rõ ràng. Nhìn nhìn lại hoàn cảnh hẳn bây giờ, nếu lão ba thật sự có tâm muốn đề bạt hẳn, cũng sẽ không buồn hể rằng đề bạt, mà đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Hơn nữa, bản nhân hẳn đối với quyền thế một chút dục vọng cũng không có, cho nên Trình Tường Vũ căn bản không cần đặt nặng vấn đề này trong lòng.

Gặp mặt nhau vài lần, Trình Tường Vũ cuối cùng đối hẳn nói một câu thế này:

“Nếu có một ngày anh muốn rời khỏi tổ chức, hãy tìm tôi, tôi có biện pháp giúp anh an toàn rời khỏi.”

Nhưng hẳn còn chưa đi tìm Trình Tường Vũ, Trang Khải lại xảy ra chuyện trước.

Nhìn sắc mặt Tần Hiên Tần bây giờ phi thường, hẳn nhìn sơ cũng chỉ đoán Trang Khải gặp phải chuyện không nhỏ, nhưng Trang Khải là bằng hữu hẳn, cũng có thể nói là bằng hữu giao tâm duy nhất, hẳn không đành lòng nhìn cậu gặp chuyện không may, đành phải qua chỗ Tần Hiên Tần, xem có thể giúp đỡ Trang Khải cái gì hay không.

Chuyện là như vậy, y vốn tiếp kiện án nam sủng của một lão đại đường khẩu Tây khu, chuyển cho Trang Khải, có điều Trang Khải lại cùng nam hài kia ở chung sinh ra có tình cảm với nhau, thậm chí muốn mang nam hài kia chạy trốn, nhưng bất không may lại bị phát hiện, người hiện tại đang bị bắt ở chỗ đối phương chờ Tần Hiên Tần ra mặt.

Hắn cảm thấy rất vô lực, Trang Khải cũng sẽ có một ngày như thế? Thật không biết là ai đã ghé vào lỗ tai hắn nói ngàn vạn lần không được yêu mấy thứ thương phẩm này?

Nhưng hắn cũng biết, tình cảm là không thể biết được, nếu đến thì sẽ đến, muốn tránh cũng trốn không xong.

Yêu nam sủng của cố chủ việc này rất nghiêm trọng, không chỉ nói làm việc không chuyên nghiệp, còn có thể giáng đòn nghiêm trọng vào danh dự tổ chức, Tần Hiên Tần hiển nhiên tức giận vô cùng, mà hiện tại y đang muốn sang chỗ cố chủ để dàn xếp chuyện này.

*_*_*_*_*

Trình Dục Hạo lúc trước đã nhìn qua tư liệu, chỉ biết đây là lão đại một đại bang phái ủy thác, hắn không phải chưa từng tiếp nhận kiện án hắc bang, nhưng mà, chưa từng đi vào địa bàn hắc đạo cùng cố chủ đàm phán qua, dù sao hắn cũng không thích dính tới chỗ hắc đạo.

Hiện trường thoát nhìn tuy không khác chiếu trên TV nhiều lắm, nhưng không khí đã có thể nói là hoàn toàn bất đồng. Đi từ ngoài cửa vào, dọc theo đường đi mỗi chỗ đều có tiểu đệ canh gác, hơn nữa nhìn mặt bọn họ thật không dễ chọc vào, có khi chỉ cần người dám loạn nói hay liếc mắt một cái sẽ bị đánh thành trọng thương, hơn nữa có người trên người còn đeo súng, khí thế bức dọa người ta.

Người nói Trình Dục Hạo sợ không? Không sợ mới có quỷ đi? Thử xem xem bị một đồng người cầm vũ khí chĩa vào có cảm giác gì!

Bọn họ được dẫn vào, tới chính sảnh đã thấy Trang Khải cùng nam hài kia, hai người đều bị đánh rất nghiêm trọng, nhất là Trang Khải, đầu đang chảy máu, dính ở trên mặt rất dọa người, thân hắn là bạn tốt Trình Dục Hạo thấy một trận run như cầy sấy.

Khó trách người ta nói ngàn vạn lần không nên trêu chọc hắc đạo, nếu không cầu xin cố chủ, chỉ sợ Trang Khải đã sớm bị đánh tới sống dở chết dở đi...

Cơn tức của Tần Hiên Tần khi nhìn Trang Khải lại càng lớn hơn nữa, đương nhiên không phải do Trang Khải bị đánh cho nửa chết nửa sống, mà là cảm tức nghĩ tới cậu dám để y gặp phải loại chuyện phiền toái này!

Với công việc của bọn họ, có đôi khi chính là phải gánh chịu nguy hiểm, cho nên phải có kế ước cùng quy củ, nếu điều giáo sư xảy ra chuyện, thì phải theo tổ chức để cán bộ giải quyết, không được lên xử lý.

Cho nên với tình hình hiện nay, thực rõ ràng là đối phương trái với nội dung khế ước, khiến Tần Hiên Tần vô pháp xử lý gọn, lý do rất đơn giản, thứ nhất, Trang Khải có ý mang vật chạy trốn, đây đã là trái với phương thức thuần túy của điều giáo sư, còn thứ hai, cố chủ lại là hắc đạo, y vốn đã dự tính sẽ nhìn thấy một Trang Khải toàn vẹn, thật không ngờ bị đánh thành như vậy cũng rất thê thảm đi.

Tóm lại mà nói, đều do lỗi của Trang Khải, chờ y đem sự tình xử lý tốt, trở về sẽ hảo hảo xử lý cậu!

Một khắc sau, từ bên trong một nam nhân đi ra, Trình Dực Hạo chưa từng gặp đối phương, nhưng xem thái độ mọi người đối hắn cung kính, hắn đoán rằng lần này là do Đường chủ ủy thác người, mà lời nói tiếp theo của Tần Hiên Tần làm hắn hiểu được phỏng đoán của mình chính xác.

“Ngài hảo, Hạng Đường chủ.” Tần Hiên Tần đè nén cơn giận, khách khí đi tới cùng đối phương bắt tay.

“Tần tiên sinh, tôi cũng không muốn nói nhảm nhiều, việc này, cậu tính toán xử lý làm sao?” Hạng Đường chủ là cố ý tránh một bên dời tầm nhìn tới hai người kia, hắn muốn cho y biết làm hắc đạo tức giận hắc đạo là hành vi không hề sáng suốt, nếu không xuất ra thành ý đến giải quyết, hắn tuyệt đối khó có thể sẽ tha người.

“Có thể, người tôi muốn mang về, còn về tổn thất lần này, tôi nguyện ý lấy phí ngày ủy thác xin trả cho ngài gấp đôi.” Tần Hiên Tần không phải đau lòng Trang Khải, trong mắt y chỉ có người có năng lực cùng vô năng lực, mà Trang Khải là người trước, tiền rất nhanh có thể kiếm lại, vì những người tài rất khó tìm.

“Cậu đang kể chuyện cười hả? Tiền thì nhất định phải bồi thường tôi, nhưng muốn đem người mang đi? Cậu nghĩ tôi sẽ đáp ứng?” Hạng Đường chủ khinh thường xuy một tiếng, nếu hắn dễ dàng thỏa hiệp, vậy mặt mũi hắn bỏ đi đâu?

“Nếu không, tôi đưa cho ngài mấy nam sủng, để ngài chọn lựa, cam đoan so với nam sủng hiện tại của ngài tốt hơn nhiều, còn rất nhu thuận.” Tần Hiên Tần tiếp tục thuyết phục đối phương.

“Ác? Nghe tựa hồ không tồi.” Hạng Đường chủ bị đề nghị này thuyết phục, dù sao tâm nam hài này đã sớm không ở đây, không bằng nhân cơ hội thay đổi khẩu vị mới?

“Đương nhiên không tồi, hàng hóa công ty chúng tôi công ty đều là hạng nhất, ngài cứ yên tâm đi.” Nếu đối phương nguyện ý như vậy là chuyện không thể tốt hơn, đỡ phải lo lắng thêm.

17. Chương 17: 17

“Cậu đã có thành ý như thế, tôi xem như vậy đi, tiền cậu phải bồi thường tôi gấp hai, và thêm một nam sủng, tôi muốn phải mới đủ mười tám tuổi, còn có phải nhớ rõ, kỹ xảo tốt một chút, miệng phải ngọt, phải cầu xin lấy lòng.” Hạng Đường chủ lại tăng lên một ít điều kiện.

“Được, đều y theo ngài.” Gấp hai? Được lắm, Trang Khải người đợi đấy!

Tần Hiên Tần muốn Trình Dực Hạo đem Trang Khải về chỗ mình rồi rời khỏi, ai ngờ Trang Khải nói cái gì cũng không nguyện ý bỏ lại nam hài kia, nhưng mà Hạng Đường chủ người ta cũng không đáp ứng cho nam hài kia đi nha.

Trình Dực Hạo khi đang đứng tại chỗ kéo hần đi, lại có người đến, nhưng lại là người hần không tưởng được...

“Người nói là các thiếu gia?” Hạng Đường chủ vừa từ trong miệng thả hạ biết được, có hai vị thiếu gia tới chỗ hần.

Sao lại đột nhiên chạy tới? Nếu bị nhìn thấy cảnh này thật sự không ổn.

“Nếu chúng ta đã thỏa thuận xong, các cậu cũng chuẩn bị đi đi, tôi còn có khách khác. Tiểu Quý, dẫn bọn hần theo cửa sau.” Hạng Đường chủ thúc giục đám người Tần Hiên Tần mau chóng rời đi, ngàn vạn lần không được để các thiếu gia biết chuyện này mới được.

Nhưng vẫn không kịp, hai vị thiếu gia đã đến, đang đứng ở ngoài cửa.

Song phương gặp mặt trong nháy mắt, có mấy người sắc mặt cứng lại.

Chính là Tần Hiên Tần, Trình Dực Hạo, còn có Anh Húc Kỳ.

“Hai vị thiếu gia, sao lại có thời gian tới đây?” Hạng Đường chủ mắt thấy các thiếu gia đã tới, vẫn phải an phận chờ sai phải đi.

Anh Dạ Mạc nhìn thoáng qua bên trong, hơi hơi nhú mào.

“Là chuyện gì?” Anh Dạ Mạc hỏi.

“Không, không có gì, chính là đang xử lý chút chuyện.” Hạng Đường chủ cười đáp. Nếu như bị biết vì một gã nam sủng lại làm ra loại chuyện này, kết cục có thể rất xấu.

“Phải không?” Vì sao Anh Dạ Mạc vẫn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy?

“Đương nhiên rồi, không biết các thiếu gia có gì phân phó? Chỉ cần công đạo một tiếng tôi liền qua, không cần làm phiền các thiếu gia chạy tới đây một chuyện?” Hạng Đường chủ nói.

“Chúng ta cũng là đến xử lý chuyện.” Anh Dạ Mạc nghĩ có lẽ mục đích những người bên trong này theo chân bọn họ hôm nay tới giống nhau.

Anh Húc Kỳ bên này, cậu đang nhìn Trình Dực Hạo phía sau, có chút ngây dại. Tại sao hắn lại ở chỗ này?

Mà đồng dạng Trình Dực Hạo cũng phản ứng giống cậu.

Nhưng càng làm cho Anh Húc Kỳ khó hiểu chính là, không chỉ Trình Dực Hạo, còn có cả nam nhân đã đánh cậu, nam hài ở trên giường khách sạn lần trước cũng có, tại sao? Đây cũng quá kỳ quái đi? Muốn nói trùng hợp cũng không tránh khỏi rất khéo léo...

Tần Hiên Tần kinh ngạc, xem thái độ khí ngạo Hạng Đường chủ đối bọn họ, hai người đến đây khẳng định thân phận không nhỏ, tên nam nhân mặt búp bê kia nguyên lai cũng không đơn giản phải không? Y đột nhiên bắt đầu hồi hận lúc trước lỗ mãng.

“VẬY... Không bằng chờ tôi tiễn khách rồi cùng hai vị thiếu gia hảo hảo nói chuyện đi.” Hạng Đường chủ nói, ánh mắt đối tiểu Quý ý bảo, mau đưa đám Tần Hiên Tần đi.

“Không cần, để bọn họ đợi cũng được.” Anh Dạ Mạc nói.

“Đây...? Vâng.. Tôi đã biết...” Tuy rằng rất khó xử, nhưng lại không thể làm trái mệnh lệnh các thiếu gia nhóm.

“Tứ ca.” Anh Dạ Mạc vỗ vỗ bả vai Anh Húc Kỳ, bảo cậu mau nói.

Anh Húc Kỳ nói sao cũng là ca ca, xử lý chuyện không tới phiên lão yêu này ra mặt, đối người ngoài phải để lại mặt mũi, chính là tác phong nhất quán của Anh gia.

“Ách, ừ.” Anh Húc Kỳ gật gật đầu, vì vừa nãy quá mức khiếp sợ hại cậu đột nhiên quên đến đây là có chuyện quan trọng xử lý.

“Hạng Hào, tôi có việc hỏi ông.” Anh Húc Kỳ tuy biết bầu không khí xấu hổ, cũng không muốn ở tình cảnh này làm Trình Dực Hạo biết cậu là người trong hắc đạo, nhưng cũng không có biện pháp...

Trước xử lý sự tình đi đã.

“Dạ, tứ thiếu gia, không biết là chuyện gì?” Hạng Hào cúi đầu hỏi.

Tuy tứ thiếu gia này thoát nhìn một tí tính uy hiếp cũng không có, nhưng không thể quá mức làm càn, dù sao bên cạnh còn có một thiếu gia khí thế khiếp người.

“Ông không phải đã làm chuyện gì có lỗi với Lâm tỷ tỷ?” Anh Húc Kỳ hỏi hẩn, nhưng ngữ khí cũng không có gì gọi là nghiêm khắc.

Anh Húc Kỳ chính là Anh Húc Kỳ, cho dù cậu là thiếu gia hắc bang, cậu vẫn là Anh Húc Kỳ mà thôi.

Lâm tỷ tỷ kêu Trần Lâm, là lão bà Hạng Hào, đồng thời cũng là Đường chủ khẩu đường ban đầu, bọn họ cùng Trần Lâm nhận thức từ sớm, Hạng Hào được đề bạt làm Đường chủ đương nhiệm có một nửa đều là Trần Lâm đẩy hẩn lên.

Trần Lâm hiện tại rất ít khi quản chuyện, chuyên tâm mưu khởi xứng chức bà chủ gia đình, nhưng gần đây nàng hoài nghi Hạng Hào ở sau lưng nàng dưỡng tiểu tam, đi thăm dò kết quả cư nhiên lại là nam tiểu tam, nàng không cam nguyện, nàng vì Hạng Hào chịu thiệt bản thân, lại dối lấy loại kết cục này? Thế là nàng đành phải đi theo Anh Thiên Ngạo cáo trạng, Anh Thiên Ngạo xem trước kia nàng cùng phụ thân có chút giao tình, tuy nói đây là việc nhà, cũng chỉ có thể tận lực giúp, cho nên mới để Anh Dạ Mạc cùng Anh Húc Kỳ lại đây nhìn xem.

Chỉ cần cảnh cáo nhỏ là được rồi.

“Này... Sao có thể...? Thiếu gia có phải đã hiểu lầm gì đó...?” Hạng Hào trong lòng đã thấy không ổn, không ngờ tới nữ nhân Trần Lâm kia nhạy cảm như thế, hẩn dường ở bên ngoài còn có thể tra ra được? Càng không dự đoán được nàng sẽ đi tìm các thiếu gia nói ra chuyện này.

“Chính là hẩn đi? Ông ở bên ngoài dưỡng nam hài kia.” Anh Dạ Mạc chỉ một góc sáng sửa một tiểu nam sinh bị đánh thương toàn thân, nhớ lại cùng ảnh mà Trần Lâm cung cấp là cùng một người.

Anh Húc Kỳ nghe Anh Dạ Mạc nói như thế mới kinh giác, khó trách cậu cứ ngỡ ngờ nam hài kia đã xem qua ở đâu, nguyên lai chính là hẩn a...

Vậy... Trình Dục Hạo tại sao lại cùng hẩn cùng một chỗ? Bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?

Không đúng, hiện tại cũng không phải lúc quan tâm loại chuyện này! Anh Húc Kỳ lắc đầu muốn quăng ý nghĩ trong đầu.

“Này...” Hạng Hào nhất thời nghẹn lời, do dự có nên nói dối hay không.

“Hạng Hào, tôi không muốn can thiệp chuyện gia đình của ông, nhưng ông có lỗi với Lâm tỷ tỷ, làm cho Lâm tỷ tỷ thương tâm là ông không đúng.” Anh Húc Kỳ nói.

“Tôi biết tôi sai rồi, thiếu gia, tôi sau này sẽ không như vậy.” Hạng Hào ngoài miệng là nói như thế, nhưng trong lòng lại nghĩ, hẩn sau này phải tìm một nơi ẩn mật giấu người mới được, hẩn đã sớm chịu không nổi con cọp mẹ Trần Lâm kia, sao có thể cả đời chung thủy với một nữ nhân?

“Nói như thế, Hạng Đường chủ, ước định bây giờ của chúng ta cũng có thể nhất bút câu tiêu?” Tần Hiên Tần ở bên quan sát hồi lâu, phát hiện tình thế bây giờ đang giúp bọn họ, nếu chuyện Trang Khải không tổn thất gì, không phải rất tốt sao? Thế là y cố ý nói chen vào.

“Các người làm ước định gì sao?” Anh Húc Kỳ nếu đã nghe được, đương nhiên sẽ hỏi rõ ràng.

Tần Hiên Tần không vội không hoãn đem ước định bọn họ vừa này toàn bộ nói ra.

Anh Dạ Mạc càng nghe sắc mặt càng khó coi, mà Anh Húc Kỳ cũng khó có khi vẻ mặt trầm trọng.

18. Chương 18: 18

Hạng Hào, nếu ông còn dám bao dưỡng người ngoài khiến Lâm tỷ tỷ thương tâm, tôi sẽ làm ông chết rất thảm!” Anh Húc Kỳ ít khi nói mấy từ uy hiếp đối phương, nhưng bây giờ cậu lại nói ra. Tuy từ khuôn mặt búp bê kia nói những từ này sẽ khiến khí thế giảm đi hơn phân nửa, nhưng đây đã là uy hiếp ở trình độ lớn nhất.

Loại quan điểm nam nhân có tam thể tứ thiếp ở trên người cậu là không được phép xảy ra, hơn nữa bọn họ là người Anh gia, còn bị phụ thân ảnh hưởng, ngược lại còn có tín niệm của đại ca Anh Thiên Ngạo đã ăn sâu vào trong lòng các đệ đệ – nếu có ước định thì cả đời phải ở cùng đối tượng, dù cho thế nào cũng phải một vợ một chồng mà sống (đấy, cho nên tiểu Hằng thích nhé, Ngạo ca rất thương em, chỉ mình em thôi (^..^)),.

Chuyện kỳ thật còn hơn chuyện Hạng Hào dưỡng nam sủng, cậu càng để ý chính là, nguyên lai Trình Dục Hạo là loại này, mà hắn cùng nam hài kia là loại quan hệ này.

Cậu không thể rõ tâm tình hiện tại nên hình dung thế nào, cậu cũng không có sinh khí, nhưng cũng cảm thấy chẳng vui vẻ gì.

Còn Trình Dục Hạo bên này cũng đang tự hỏi.

Hắn chưa từng thấy qua Anh Húc Kỳ như vậy. (nhìn người ta vậy thôi chứ không dễ bắt nạt đâu).

Ở trong ấn tượng của hắn, Anh Húc Kỳ luôn hồn nhiên hoạt bát, nhưng Anh Húc Kỳ hiện giờ ở trước mặt hắn rõ ràng không phải một người đơn thuần như hắn nghĩ, hơn nữa từ miệng Hạng Đường chủ luôn gọi cậu là thiếu gia, điều duy nhất hắn có thể nghĩ đến Anh Húc Kỳ cũng là người trong hắc đạo, hơn nữa địa vị còn rất cao là đẳng khác.

Hắn có thể nào cũng không có thể ngờ được, người như cậu lại ở trong hắc đạo, thật sự khiến mắt hắn muốn rớt xuống.

“Tôi... Tôi đã biết...” Hạng Hào bất mãn liếc Tần Hiên Tần một cái, hắn cứ nhiên bị chọc gáy sau lưng! Cũng được, trước hết an phận một chút đi, sau này chuyện này sẽ giải quyết sau.

“Tôi thấy nơi này hắn không có chuyện của chúng tôi, chúng tôi đây trước hết cáo từ.” Tần Hiên Tần nói. Thật tốt, tâm tình y giờ tốt lên hẵn, không ngờ tới có thể giải quyết đơn giản như vậy.

“Từ từ, anh... anh ở lại, tôi có lời muốn nói với anh.” Anh Húc Kỳ buột miệng gọi lại Trình Dực Hạo đang chuẩn bị rời đi, cậu thật sự có nhiều câu hỏi muốn hỏi hắn, không muốn cứ như vậy để hắn đi.

Tần Hiên Tần nhin xuống xúc động muốn phản bác đối phương, nhưng giờ đang ở trong đĩa bàn người ta, chỉ có thể lui từng bước.

“Cậu ở lại đi, đem Trang Khải về cho tôi.” Nếu y đã biết tên mặt búp bê đáng yêu này không phải dễ chọc, thì sẽ không tính toán cùng cậu cứng đối cứng.

Có điều khi Trình Dực Hạo đỡ Trang Khải đưa cho y, vẫn ghé vào tai hắn nói.

“Nhớ rõ những gì tôi nói.”

*_*_*_*_*

Trong lòng Anh Húc Kỳ có rất nhiều thắc mắc, lại không biết hỏi từ đâu, hai người cứ như vậy đi dạo trên đường, đều tự hỏi trong lòng.

Sau một hồi, là Trình Dực Hạo mở miệng trước.

“Sao tôi cảm thấy chúng ta mỗi lần gặp nhau đều có chuyện...?” Xem như phải dụ đi không khí xấu hổ, Trình Dực Hạo cười nói.

“Ừm...” Anh Húc Kỳ cũng cảm thấy được, thật không biết vì sao, luôn cùng hắn ở tình huống ngoài ý muốn đụng mặt.

“Tôi cũng không ngờ cậu là người hắc đạo nha, làm tôi giật cả mình, cậu cũng không cần mỗi lần gặp mặt liền ném cho tôi ngạc nhiên khác nhau đi?” Trình Dực Hạo nói.

“Chính anh còn không phải giống tôi có chuyện mà giấu...” Anh Húc Kỳ nói.

“Ừ... Cũng đúng, thật sự xin lỗi nha.” Trình Dực Hạo bất đắc dĩ cười cười. Đúng vậy, hắn cũng lừa Anh Húc Kỳ.

“Anh không cần theo tôi giải thích... Tôi cũng không thắng thần a...”

Được xin lỗi thấy cực kỳ không được tự nhiên, hai người căn bản không có ai đúng ai sai đi? Nói là không cố ý giấu, chẳng rằng nói song phương chưa từng đề cập qua chuyện của mình, bọn họ chỉ tự nhiên ở chung mà thôi.

Huống chi chính là bằng hữu, cũng không tất yếu hỏi nhiều chuyện phải không?

“Bất quá... Tôi đây là lần đầu tiên thấy cậu mặc như vậy... Không ngờ rất hợp với cậu, nên nói là rất có phong thái hắc đạo?” Trình Dục Hạo cảm thấy, một người chỉ cần mặc những bộ đồ khác nhau thì diện mạo cũng sẽ bất đồng.

“Anh suy nghĩ nhiều quá...” Cậu cũng không phải thích mặc như vậy, nhưng vì hôm nay phải đi đàm chuyện, nếu bề ngoài khí thế thua người, thì sẽ làm mất phong thái đi? Kính râm, cũng là vì che dấu khuôn mặt trẻ con kia...

Cậu có khuôn mặt này nhìn ra chẳng có tí uy hiếp nào, nhưng đại ca lại khác, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt hắn, đã cảm thấy bị áp bách.

“Ha hã... Bất quá... Hắn là tôi nhận thức một người trước kia đi?” Trình Dục Hạo đi đến trước mặt cậu, đột nhiên tháo kính râm của cậu xuống.

Hắn thích ánh mắt Anh Húc Kỳ, rất lớn rất đẹp, hơn nữa làm cho người ta có một loại cảm giác thực trong suốt.

“Anh làm gì vậy...” Anh Húc Kỳ đột nhiên bị hắn đoạt kính râm làm hoảng sợ, hơn nữa vừa lúc nhìn thẳng vào mắt hắn, không biết tại sao, cậu cảm thấy trong nháy mắt tim đập nhanh hơn như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

“Ha hã... Cậu không có gì muốn hỏi tôi? Tôi sẽ nói hết với cậu.” Trình Dục Hạo cảm thấy được Anh Húc Kỳ tựa hồ có rất nhiều điều muốn hỏi hắn, cũng được, không bằng thừa dịp cơ hội này thắng thần với cậu đi?

“Thật sự?” Muốn hỏi, cậu đương nhiên muốn hỏi, muốn hỏi muốn chết.

“Đương nhiên là thật.” Trình Dục Hạo sau đó cùng cậu sóng vai nhau mà đi.

“Như vậy, sao anh lại xuất hiện ở đây?” Anh Húc Kỳ hỏi.

Từ sau vụ ở quán kem lần trước, cậu cùng Trình Dục Hạo chưa từng liên lạc qua, cậu còn tưởng rằng sẽ không còn gặp lại hắn.

“Trang Khải là bằng hữu của tôi, chính là người vừa nãy tôi đỡ, hẳn gặp phải chút chuyện, cho nên tôi mới theo Hiên Tần tới đây xem tình hình, sau đó thì cậu cũng biết.” Trình Dục Hạo trả lời chi tiết.

“Hiên Tần? Chính là nam nhân kia?” Anh Húc Kỳ đổi tên này có ẩn tượng, lần trước ở quán kem nghe Trình Dục Hạo gọi.

“Ừ, đúng là y.” Trình Dục Hạo nói.

“Cho nên... Các người là tình nhân à?” Anh Húc Kỳ hỏi, nhưng không muốn nghe đáp án khẳng định từ miệng Trình Dục Hạo.

“Không phải, chúng ta trước kia từng cùng một chỗ nhưng về sau chia tay.”

“Vậy hiện tại?” Lần trước y Trình Dục Hạo là người yêu của y, còn quăng cho cậu một cái tát a! Anh Húc Kỳ nghĩ.

“Ừm...Có thể nói y là cấp trên của tôi, còn về bên ngoài, chúng ta xem như tính là quan hệ bạn bè.” Trình Dục Hạo có điểm để ý Anh Húc Kỳ nghe hẳn nói xong có phản cảm hay không, nhưng hẳn đã quyết định phải thẳng thắn, cho nên không nhất thiết phải phiền não nhiều.

“A... Vậy... Anh rốt cuộc làm nghề gì? Lại cùng nam hài kia dây dưa cùng một chỗ?” Anh Húc Kỳ lại hỏi.

“Cái kia a... Kỳ thật vừa nãy cậu cũng biết đại khái đi? Hiên Tần là cán bộ của tổ chức, tôi cùng Trang Khải đều là người dưới trưởng y, còn nội dung công việc, tôi cùng Trang Khải giống nhau, ha hả...” Trình Dục Hạo mặt ngoài nói rất trấn định, nhưng kỳ thật càng ngày càng bất an.

19. Chương 19: 19

Anh Húc Kỳ hình như đối với việc tự xưng phát sinh quan hệ này rất bài xích, bản thân hẳn làm cái nghề này, hơn nữa còn cùng Tần Hiên Tần quan hệ không rõ ràng, nghĩ thế nào cũng thấy hẳn nhất định sẽ bị cậu ghét bỏ?

Có thể nói, hẳn thật sự không muốn bị Anh Húc Kỳ ghét a...

Anh Húc Kỳ không nói gì. Cậu chỉ mới suy đoán thôi, nhưng khi nghe từ chính miệng Trình Dục Hạo nói khiến cậu có chút luống cuống.

Đúng, luống cuống.

Cậu vốn phải nên ghét loại người hai mang giống như Trình Dực Hạo trong ngoài không đồng nhất, vì hắn che giấu nhiều chuyện, lại còn có loại quan hệ phức tạp như thế.

Nhưng từ đáy lòng cậu lại không có sự chán ghét như suy nghĩ.

Nhưng cũng không biết nên làm sao để đối mặt với hắn.

“Kì Kì, tôi cũng có thể hỏi cậu một câu không?” Anh Húc Kì không mở miệng, vậy đối lại hắn sẽ hỏi, mà điều duy nhất hắn muốn biết cũng chỉ có chuyện này mà thôi.

“Hử? Được, anh hỏi đi.”

“Tôi muốn hỏi cậu, cậu biết tôi là người như vậy xong, cậu có cảm thấy được ghê tởm không?”

Trước đây hắn không hề cảm thấy việc làm của mình có bao nhiêu tệ hại, nhưng khi đứng trước mặt Anh Húc Kì, so sánh với tâm hồn thuần khiết của cậu, bản thân hắn có chút chịu không nổi...

“Anh đang nói gì vậy...? Chúng ta là bằng hữu không phải sao...?” Tuy rằng Anh Húc Kì không thể không để ý tới những gì hắn nói, có điều “Ghê tởm”...? Đây cũng quá khoa trương quá chứ.

“Cậu vẫn xem chúng ta là bằng hữu? Cậu lại không chán ghét tôi?” Trình Dực Hạo nghe cậu nói như thế có phần vui vẻ hẳn lên.

Bất quá khi suy nghĩ lại, Anh Húc Kì vốn chính là một người thiện lương lại thuần khiết, sao có thể vì điều này mà bài xích hắn không muốn cùng hắn làm bằng hữu chứ?

“Anh thật dài dòng, bằng hữu chính là bằng hữu a.”

Trình Dực Hạo phản ứng kích động làm cho Anh Húc Kì mặt hơi hơi đỏ lên, cậu không biết nên nói làm sao cho tốt, dù sao bọn họ chính là bằng hữu, cậu không nhất thiết đi quản Trình Dực Hạo trên giường với ai phải không?

“Vậy thật sự cảm ơn cậu.” Không bị chán ghét thật sự là quá tốt, Trình Dực Hạo nghĩ thầm.

*_*_*_*_*

Mười một giờ buổi tối, hai người đang đi ra từ rạp chiếu phim.

Buổi chiều sau khi hai người đem hết thấy hiểu lầm gỡ bỏ, lập tức lại khôi phục thân thiện giống như trước

đây, ăn qua bữa xong liền kéo nhau đi xem bộ phim mới nhất mới ra rạp.

“Đã muộn như vậy, tôi thấy hay là mai rồi anh trở về đi?” Anh Húc Kỳ nói.

“Tôi cũng nghĩ như thế.” Xe bị Tần Hiên Tần đưa về, hần cũng chỉ có thể chờ ngày mai đi nhờ xe.

“Vậy tới Viễn Nghênh đi, tôi sẽ bảo tiếp tân an bài một phòng cho anh.” Anh Húc Kỳ nghĩ, chỗ này cách Viễn Nghênh không xa, ở chỗ đó sẽ rất tiện.

“Àn... An bài phòng cho tôi? Ha hả, không lẽ cậu là cổ đông khách sạn?” Trình Dực Hạo nghe thấy buồn cười, nhin không được trêu cậu.

“Tôi không phải cổ đông, Viễn Nghênh là của tôi...” Đúng rồi, chuyện này Trình Dực Hạo còn chưa biết, Anh Húc Kỳ lúc này mới nhớ tới.

Trình Dực Hạo đầu tiên là có chút giật mình, nhưng sau khi ngẫm lại, dù sao Anh Húc Kỳ cũng là thiếu gia hắc bang, phải có cái gì đó, tỷ như có một, hai đồng tài sản cũng không phải tiểu quái gì thật lớn.

“Khó trách lần trước cậu có thể hỏi thăm được số phòng của tôi.” Hại hần nghĩ khách sạn này sao lại không chuyên nghiệp như vậy, còn có thể tiết lộ tư liệu của khách.

“A... Thật có lỗi...” Anh Húc Kỳ ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Vậy giúp tôi an bài gian phòng đi.”

Khách sạn Viễn Nghênh.

“Cậu xác định phải lái xe về?” Trình Dực Hạo thấy Anh Húc Kỳ một mực ngập liên tục, cứ lái xe vậy có nguy hiểm không nhỉ?

“Ừm... Phải về ngủ...” Cậu rất mệt mỏi, chỉ là ngủ ở nhà thì sẽ ngủ ngon hơn bên ngoài.

“Là lo lắng một mình ngủ không ngon?” Trình Dực Hạo cười.

Hần về sau nghe Anh Húc Kỳ nói, mới biết được tại sao cậu không thích ở qua đêm bên ngoài. Chắc là cùng với việc cậu phải ôm thứ gì đó mới ngủ ngon có quan hệ, hơn nữa phải là một thứ thật lớn, như con gối ôm cực lớn kia mới đủ.

“Ừm...” Anh Húc Kỳ lại ngập một cái, cậu thật sự rất mệt, nhưng vẫn vận động tinh thần lái xe về nhà mới

được.

“Không bằng như vậy đi... Tôi cho cậu ôm ngủ?” Trình Dục Hạo lại đùa đùa, dù sao hắn biết Anh Húc Kỳ nhất định sẽ cự tuyệt hắn.

Anh Húc Kỳ quả nhiên vì lời hắn nói mà mở to hai mắt, miệng há to kinh ngạc, nhưng sau khi trấn định lại trả lời.

“Ừm... Được..”

Cái này đổi thành Trình Dục Hạo giặt mình.

“Cậu... Đang nói giỡn đi? Bằng không vậy đi, tôi giúp cậu lái xe đưa cậu về, rồi tôi tự về?” Trình Dục Hạo nghe cậu trả lời ngược lại có phần luống cuống tay chân, nhưng rất nhanh liền nghĩ ra phương án thay thế.

“Không cần, đi thôi, tôi mệt.” Anh Húc Kỳ đẩy hắn, đi vào phía khách sạn.

Trình Dục Hạo để Anh Húc Kỳ tắm rửa trước, vì hắn xem Anh Húc Kỳ bây giờ rất mệt, để cậu rửa mặt rồi nghỉ ngơi sớm một chút, nhưng sau khi hắn tắm rửa xong đi ra, lại ngoài ý muốn phát hiện Anh Húc Kỳ còn chưa ngủ, người dựa vào trên giường coi TV, mắt còn mở rõ to.

“Cậu không phải mệt chết đi sao? Sao không ngủ trước đi?” Trình Dục Hạo nói, đưa tay lấy điều khiển TV trong tay cậu tắt đi.

“Anh tắm xong rồi? Rất lâu...” Anh Húc Kỳ trở mình, lười biếng nhắm mắt lại.

“Không phải cậu đang chờ tôi chứ?” Hắn là cố ý ở bên trong tắm lâu hơn chút, bởi vì hắn sợ Anh Húc Kỳ không được tự nhiên, muốn đợi cậu ngủ trước rồi mới ra.

“Ừ... Ngủ đi...” Anh Húc Kỳ cọ cọ chui vào chăn.

“Ha ha...” Trình Dục Hạo cười khỏ.

Anh Húc Kỳ có lẽ không ý thức được hành động của mình đi? Nhất là đối với người có hảo cảm với cậu, bộ dạng này cảm giác tựa như đang mời gọi hắn làm chút chuyện gì đó.

Đương nhiên hắn biết Anh Húc Kỳ không có ý tứ kia, nhưng đêm nay với hắn mà nói thì rất gian nan.

Trình Dục Hạo kéo chăn chui vào, trong chốc lát sau, Anh Húc Kỳ đang ngủ say quả nhiên lại ôm chặt hắn,

ai, thật sự khiến người ngủ cùng khó có thể lý giải...

Trình Dục Hạo mê mang, sinh lý phản ứng, hắn rất do dự có nên xấu xa trực tiếp áp đảo Anh Húc Kỳ?

Hay là thôi đi...

Thân thủ đem Anh Húc Kỳ ôm gần mình, mà Anh Húc Kỳ cũng rất phối hợp đem mặt dán trước ngực hắn, tiếng hít thở nhẹ nhàng ôn nhu, hơi thở thổi ra toàn bộ phủ lên ngực, Trình Dục Hạo chỉ cảm thấy bản thân càng ngày càng khô nóng.

Cũng quá tra tấn người đi...

Hắn đành phải đem Anh Húc Kỳ đẩy ra một khoảng, nhưng đẩy ra Anh Húc Kỳ lại lập tức bò lại, hắn thử vài lần, kết quả đều giống nhau.

Ai, làm sao đây? Rất muốn làm mấy chuyện xấu....

Trình Dục Hạo cho tới bây giờ chưa từng nghĩ mình là loại người chính nhân quân tử, lúc trước ở tiểu đảo hắn có lẽ còn có thể khắc chế được, dù sao thì hai người vừa mới gặp mặt nhận thức chưa thân thiết; nhưng hiện tại không giống, bọn họ đã ở chung một đoạn thời gian, mình lại thích cậu như vậy, sao có biện pháp lại làm quân tử? Hắn đã khác thường khi đối con mồi nhần lại lâu như thế.

20. Chương 20: 20(h)

Nội tâm dằng co nửa ngày, cuối cùng hắn vẫn quyết định thuận theo dục vọng của mình.

Nhẹ nhàng đẩy sợi tóc trên trán cậu ra, Trình Dục Hạo cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán một cái.

Ngón tay nhẹ vuốt một đường trên mặt cậu rồi dừng lại ở trên miệng. Ngón trở nhẹ nhàng vuốt nhẹ đường viền cong của cặp môi, tiếp đó nhẹ nhàng khẽ nâng cằm cậu lên rồi chính hắn cũng cúi đầu xuống, trực tiếp che lấp đôi môi hắn vẫn luôn muốn được thử lần thứ hai.

Tức khắc, lưỡi hắn len lỏi vào trong miệng cậu, hương vị này khiến hắn nhớ lại đêm hôm đó ở quán bar tiểu đảo phía nam.

Tư vị Anh Húc Kỳ tuy rằng được, nhưng tư thế này khiến hắn không thoải mái, hơn nữa cũng không thể tiến vào sâu thêm được, thế là hắn trở thân mình, đem Anh Húc Kỳ đặt ở dưới.

Anh Húc Kỳ ngủ rất say, tay vẫn duy trì ở tư thế đặt ở trên bụng, không một tia phòng bị.

“Kì Kì...”

Trình Dực Hạo dựa sát vào lỗ tai cậu gọi to, nhưng Anh Húc Kỳ chỉ cảm thấy lỗ tai hơi ngứa, đưa tay gãi gãi lại tiếp tục ngủ, hoàn toàn không phát hiện có gì không thích hợp.

Trình Dực Hạo bắt đầu dĩ cười cười, lại hôn hôn cậu, tiếp tục công tác đánh thức cậu.

“Kì Kì... Nếu không tỉnh... Tôi sẽ xâm phạm cậu nha...”

Trình Dực Hạo một bên kêu một bên tiếp tục hôn, chợt dừng lại ở trên mặt cậu, hắn sao lại cảm thấy Anh Húc Kỳ giống mỹ nhân ngủ? Mà hắn hôn nhiều như vậy cũng nên tỉnh nhỉ?

Anh Húc Kỳ ngủ tới mơ mơ màng màng, hoảng hốt hình như nghe thấy thanh âm có người gọi cậu, còn cảm giác được trên mặt, cái lỗ tai, thậm chí trên cổ ngứa ngứa, tay cậu múa may như muốn bỏ qua cảm giác ngứa ngáy này, lại bị Trình Dực Hạo bắt lấy.

Cảm giác sự việc không thích hợp tỉnh lại, Trình Dực Hạo đúng lúc hôn trên mí mắt cậu.

“Cậu cuối cùng cũng tỉnh... mỹ nhân của ta?” Trình Dực Hạo bên nói bên hôn mí mắt con lại.

“Anh... Anh đang làm gì hử...?” Trợn tròn mắt phát hiện bản thân bị người ngăn chặn, còn bị hôn mắt? Cậu thấy sợ hãi cực kỳ.

“Không phải quá rõ ràng sao...?” Trình Dực Hạo cười cười rồi lại hôn một cái lên miệng cậu.

“Anh... Anh mau dừng lại cho tôi... Anh sao có thể đối tôi như vậy...?!” Cậu là tin tưởng hắn mới qua đêm ở đây, không ngờ hắn cứ nhiên đối cậu làm loại chuyện này?

“Kì Kì... Theo tôi làm xem... Cậu sẽ thích...” Cũng không phải Trình Dực Hạo khoe khoang, nhưng loại chuyện này hắn thành thực đến không thể chín hơn*, chỉ cần hắn ôn nhu một chút, Anh Húc Kỳ sẽ không chán ghét quá thể?

*: Tác giả chỉ ghi thực thôi, nhưng ta sửa thành thành thực, câu nguyên của nó là: chín tới không thể chín hơn.

“Làm... Làm cái gì...?” Tuy là câu hỏi, nhưng Anh Húc Kỳ cũng mơ hồ đoán được hắn muốn làm gì, mà trong nhận thức của cậu thì nó rất đáng sợ, thâm nghĩ cách nhanh chóng trốn thoát.

“Ha ha... Còn có thể làm gì... Đương nhiên là làm tình...” Trình Dục Hạo ở trên cậu mút một ngụm thật mạnh.

“Trình Dục Hạo...! Anh đừng có quá đáng... Không phải nói chúng ta sẽ là bạn bè tốt sao...? Anh sao có thể đối với ta như vậy...?” Anh Húc Kỳ tức giận nói.

“Kì Kì... Cùng tôi làm đi... Một lần cũng được...” Hấn thật sự không muốn buông tay, ít nhất một lần cũng được, hấn nghĩ muốn tiến vào Anh Húc Kỳ một lần.

“Anh buông tay... Ngô...!!” Anh Húc Kỳ mặc dù muốn đẩy hấn ra, nhưng cả người đã bị hấn đè chặt, khiến cậu không thể động đậy, thậm chí, Trình Dục Hạo còn hôn môi cậu cho nên không có cơ hội mở miệng kháng nghị.

Khi Trình Dục Hạo đem đầu lưỡi tham nhập vào trong khoang miệng cậu, không biết vì sao, Anh Húc Kỳ nhớ tới đêm hôm đó ở tiểu đảo phía nam. Cậu vốn là bị Trình Dục Hạo cưỡng hôn, lúc sau không chịu sự khống chế liền ôm lấy cổ đáp lại hấn.

Mà hiện tại, cũng là tình trạng như lúc ấy. Ban đầu cậu còn ở trước ngực giãy dụa muốn đẩy hấn ra, lại không biết từ khi nào đã ôm lấy cổ Trình Dục Hạo, còn muốn hấn tới gần mình hơn, cùng hấn dây dưa hôn cùng nhau.

Trình Dục Hạo hôn lúc nặng lúc nhẹ, hấn biết lúc nào cần khống chế lực đạo, lúc nào nặng lúc nào nhẹ, đối với Anh Húc Kỳ không có kinh nghiệm trong việc này, đã sớm bị hấn thu phục, tuy chỉ có thể ngốc ngốc đáp lại, nhưng đủ để cho Trình Dục Hạo tâm tình tốt.

Anh Húc Kỳ rất muốn đẩy hấn ra, nhưng rồi lại không muốn đẩy ra, không muốn hấn hôn cậu nữa, nhưng cũng hy vọng hấn có thể tiếp tục hôn cậu.

Cậu mâu thuẫn cực kỳ.

Cậu biết Trình Dục Hạo muốn làm gì với cậu, hơn nữa với việc giữa hai nam với nhau việc đó rất đáng sợ và sợ hãi, nhưng mà, Trình Dục Hạo gây cho cậu một cảm giác bất đồng, ví như một nụ hôn đến choáng đầu mà trước giờ cậu chưa bao giờ cảm thụ qua.

Cậu không khỏi tò mò, nếu thật sự cùng Trình Dục Hạo làm loại chuyện này, thì cảm giác sẽ thế nào? Cũng vì vậy, cậu không đẩy Trình Dục Hạo ra nữa, mà càng muốn biết kế tiếp sẽ trải nghiệm gì...

Một nụ hôn giăng co thật lâu, Trình Dục Hạo cũng buông tha cho môi cậu.

“Có thoải mái không...?” Trình Dục Hạo hỏi cậu.

“Ừm...” Anh Húc Kỳ còn đang trong trạng thái mơ màng, nói ra cảm thụ thật sự.

“VẬY... Còn muốn nhiều hơn không...?” Trình Dực Hạo tiếp tục dụ dỗ cậu, vì hắn biết nam nhân chính là sinh vật một khi đang có cảm giác sẽ không dừng lại giữa đường.

“Ừm... Muốn...” Anh Húc Kỳ lại do cảm giác tri phối trả lời.

“A... Thu được...” Trình Dực Hạo cười, Anh Húc Kỳ quả nhiên bị hắn hôn tới không thể tự hỏi bình thường.

Có thể từ miệng Anh Húc Kỳ nghe được câu cậu muốn, khiến hắn như được đại thưởng, vậy cũng đại biểu Anh Húc Kỳ sẽ không kháng cự hắn nhỉ?

Tay Trình Dực Hạo nhéo nhéo đầu vú cậu rất ôn nhu, hành động vừa phải gây kích thích nhẹ nhàng sau đó lại gia tăng lực đạo niết mạnh một lần, chỗ này của nam nhân cũng mẫn cảm như nữ nhân, chỉ cần kỹ xảo không tồi, không chỉ làm bạn tình thoải mái, còn gia tăng gấp nhiều lần tình thú giữa cuộc chơi.

Chỉ cách qua một lớp vải mỏng bị chạm, Anh Húc Kỳ lại cảm giác rất thoải mái, cảm giác ngứa ngáy cứ lan rộng trong cơ thể, cậu muốn ngừng cũng không được.

Sau đó, Trình Dực Hạo vén áo Anh Húc Kỳ lên, lộ ra chỗ phẫn nộ trước ngực thuận tiện tiến gần tới liếm hôn, hắn ôn nhu đem điểm nhỏ kia liếm lộng trong miệng, hắn cũng chưa cần hưởng thụ, thậm chí phải làm Anh Húc Kỳ thoải mái trước đã.

Đương nhiên đây cũng là vì chuẩn bị cho sau đó.

Từng bước một dụ dỗ cậu rồi ăn luôn...

“Dực Hạo... Tôi thấy quái quái... Tôi nóng quá...” Anh Húc Kỳ phát hiện mình càng ngày càng nóng, thậm chí cậu còn lo lắng bản thân có bị bốc cháy lên không? Đương nhiên đây là chuyện không có khả năng xảy ra.

Trình Dực Hạo nhìn nhìn mặt cậu, đã từ hồng chuyển đỏ, chẳng lẽ với Anh Húc Kỳ mà nói quá đã mức kích thích hả trời? Nhưng hắn mới chỉ kích thích đầu vú cậu thôi mà? Như vậy không được, vạn nhất từ từ hư thoát thì không ổn...

“Kì Kì... Chờ ta một chút...” Trình Dực Hạo hôn cậu một cái rồi đứng dậy rời khỏi giường, hắn vào phòng tắm đem một chiếc khăn mặt ấm nóng trở về, rồi đem khăn lau lên trên mặt cậu hạ nhiệt độ.

“Rồi... Khá hơn chút nào không...?” Trình Dực Hạo hỏi.

“Ừ...” Xúc cảm nóng lạnh làm Anh Húc Kỳ nhất thời thoải mái không ít, cậu đắp khăn mặt trong chốc lát rồi lấy ra, dực vọng vốn ở trong cơ thể chạy loạn cũng dần ổn định.

21. Chương 21: 21(h)

Anh Húc Kỳ nhìn vẻ mặt lo lắng của Trình Dục Hạo, đột nhiên cậu cảm thấy hoang mang.

“Chúng ta có thể làm được chuyện này không...?” Anh Húc Kỳ hỏi.

“Hử... Tại sao cậu cho rằng không thể...?” Trình Dục Hạo hỏi lại cậu.

“Chúng ta đều là nam nhân nha...” Anh Húc Kỳ chỉ cần nghĩ đến người kia là nam nhân, thì vẫn khiến cậu cảm thấy ăn không tiêu, cho dù cậu không ghét Trình Dục Hạo đụng chạm thân mật.

“Tôi thích nam nhân... Hơn nữa... Tôi cũng thích cậu...” Với Trình Dục Hạo mà nói, cùng người mình thích trên giường là chuyện bình thường, cần gì phải phân biệt là nam hay nữ, mặc dù hẳn chỉ thích mỗi nam nhân.

“Nhưng tôi...” Không thích nam nhân, với anh không có loại tình cảm này.

Anh Húc Kỳ vốn sẽ nói như vậy nhưng lại nói không nên lời, giống như có cổ lực kéo cậu lại, chính cậu cũng không rõ đó là cái gì.

“Cái gì cũng đừng nói nữa...” Trình Dục Hạo hôn hôn cậu, không muốn nghe cậu nói thêm cái gì nữa.

Hắn sợ khi nghe Anh Húc Kỳ sẽ nói không thích hắn.

Anh Húc Kỳ cũng không nói gì thêm, vì cậu không biết làm sao cự tuyệt mới tốt, hơn nữa chỉ cần Trình Dục Hạo vừa hôn cậu, đã cảm thấy bản thân trở nên vô pháp tự hỏi.

“Kế tiếp... Cho cậu thêm càng thoải mái đi...”

Tiếng Trình Dục Hạo dễ nghe lại vang ở bên tai cậu, Anh Húc Kỳ còn không kịp hiểu hết ý tứ của hắn, đã thấy Trình Dục Hạo lột quần của cậu, đưa tay ấn nhẹ phân thân.

“Đừng... Đừng như vậy... Nơi đó...” Loại chuyện này, cậu chưa có chuẩn bị tâm lý một tý nào nha...

Nhưng Trình Dực Hạo không đáp lại cậu, hần mở miệng đem phân thân ngậm vào.

“A...”

Anh Húc Kỳ muốn kêu Trình Dực Hạo dừng như vậy, nơi đó rất bẩn, nhưng cậu lại không thể không thừa nhận bị Trình Dực Hạo ngậm vào khiến cậu có cảm giác.

Cậu chưa từng được người khác, tuy trong phim xxx nam ưu* cũng được liếm vậy đều sẽ thoải mái, bây giờ đến lượt cậu mới thật sự được lĩnh hội cảm giác sung sướng khó nói này, khó trách nam ưu đều thích được khác giao, so với lúc dùng tay giải quyết còn sướng khoái hơn gấp nhiều lần.

* nam ưu: diễn viên AV GV á:3.

Dưới khẩu kỹ cao siêu của Tại Trình Dực Hạo, phân thân của Anh Húc Kỳ nhanh chóng sưng lên, trừ bỏ thoải mái ra cậu không còn bất luận suy nghĩ gì, cũng bởi vì vậy, Anh Húc Kỳ bị lý trí che mờ mắt, lần thứ hai lâm vào lốc xoáy tình ái.

Trình Dực Hạo vì Anh Húc Kỳ khác giao, cũng luôn quan sát phản ứng của cậu, kinh nghiệm của hần nói cho hần biết, đối phương hần còn là một xử nam, nhiều lần cũng chỉ dùng tay tự mình giải quyết nhu cầu sinh lý mà thôi, điều ấy trong nhận thức càng khiến hần hưng phấn, Anh Húc Kỳ rất phi thường thanh thuần a.

Anh Húc Kỳ được hần phục vụ cẩn thận khiến cho càng ngày càng thoải mái, làm phân thân trưởng càng lớn, cổ cảm giác nóng nảy đột nhiên lại dâng lên, thậm chí so với vừa nãy càng mãnh liệt hơn.

“Dực... Hạo... Tôi lại... Nóng quá... A a... A...” Anh Húc Kỳ thở hổn hển, cậu rõ ràng cái gì cũng chưa làm, sao lại thấy yếu như vậy?

Trình Dực Hạo lần này không lau khăn lạnh cho cậu nữa, ngược lại còn ngậm chặt đỉnh phân thân hút mạnh, như muốn hấp dẫn cậu phóng xuất, hai tay cũng không nhàn rỗi vì cậu vuốt nhẹ phân thân từ đỉnh xuống gốc.

Tình hình của cậu chỉ là trong trạng thái muốn bắn, chỉ cần phóng xuất sẽ tốt hơn nhiều.

Phản ứng quả là vừa ngây ngô lại xinh đẹp a... Trình Dực Hạo nghĩ nghĩ.

Hần chuyên tâm liếm hút phần đỉnh, không phải dùng sức nhưng lại mang một loại phiến tình hấp dẫn, hấp dẫn Anh Húc Kỳ phóng thích.

Anh Húc Kỳ giống như con cừu bất lực mặc hần xâm lược, cuối cùng vì quá mức thoải mái mà ở trong miệng hần đạt tới cao trào, run rẩy đem chất lỏng tiết xuất.

Phóng thích xong, cậu cảm thấy thân thể của mình nhất thời mềm nhũn ra, cổ cảm giác nóng rực kia chậm rãi lắng xuống, nhưng không biết tại sao, lại có thêm một cảm giác trống rỗng hư vô?

Phản ứng của cậu Trình Dục Hạo đã thu hết vào mắt, hắn biết đã có thể bắt đầu chuẩn bị tiến vào công tác.

Hắn đem tinh dịch hút hết toàn bộ, sau đó mới rút giấy vệ sinh phun ra.

Lại có một vấn đề, trên người hắn không có trơn dịch, nếu không bôi trơn tốt mà đi vào, sẽ làm lần đầu tiên của Anh Húc Kỳ đau chết đi, còn có, hắn cũng không mang theo mũ.

Bình thường vì công việc liên quan hắn sẽ tùy thân mang theo, nhưng hôm nay lại ngoài dự kiến, căn bản cái gì cũng chưa chuẩn bị, như thế cũng tốt, chẳng lẽ bây giờ hắn lại buông tha?

Đương nhiên là không có khả năng! Nếu buông tha thì ngay từ đầu hắn đã từ bỏ, sao có khả năng dừng lại vào lúc này?

Hắn lại tiếp tục bộ lộ phân thân mới biến thành mềm nhũn của cậu, Anh Húc Kỳ vốn cho rằng chỗ đó cần một khoảng thời gian nữa mới cứng lại vì cậu không phải loại người trọng dục, bình thường với cậu chỉ một lần đã là thỏa mãn.

Nhưng khi Trình Dục Hạo vỗ về phủ lộ, cậu phát hiện chỗ đó cư nhiên đã trướng lên...

Vì phân thân trướng lên, cổ cảm giác nóng rộ rồi lại lan tỏa khắp người, ngay cả cảm giác trống rỗng cũng càng lúc càng lớn, cậu thậm chí cảm thấy chỉ đụng chạm như vậy vẫn chưa đủ thỏa mãn.

“Dục Hạo... Tôi lại... Thật kỳ quái... Rất... Muốn nhiều hơn...” Cậu bắt lấy tay Trình Dục Hạo đang bộ lộ phân thân, suyễn khí nói.

Trình Dục Hạo sửng sốt một chút, Anh Húc Kỳ nhất định không biết nói những lời này là đang mời gọi hắn đè cậu, đi vào trong cơ thể cậu đi?

“Muốn nhiều hơn...?” Giọng Trình Dục Hạo trở nên khàn khàn, còn che giấu sự ảm nẫn.

“Àn... Muốn... Tôi muốn... Giúp tôi...” Anh Húc Kỳ chỉ muốn thoát khỏi loại cảm thụ kinh người này, có thể nào cũng không sao cả.

“Thu được...”

Hắn nâng hai chân Anh Húc Kỳ lên rồi gấp chân ra phía trước, để đầu gối cậu có thể áp vào trước ngực hắn.

Sau đó hắn nhìn thấy cục huyết xinh đẹp nở rộ đang muốn nghênh đón trước mặt hắn, liền cúi đầu hôn nơi đó khiến Anh Húc Kỳ nhin không được phải run rẩy.

“Anh... Anh muốn làm cái gì...?” Anh Húc Kỳ chỉ cảm thấy tư thế này rất dọa người, nơi đó của cậu hoàn toàn bại lộ trước mặt Trình Dực Hạo, nhìn nhìn lại vẻ mặt khát vọng đang chăm chú nhìn chỗ đó khiến cậu bắt đầu sợ hãi.

Cậu có thể nói không muốn được nữa sao? Hình như không kịp rồi... Bởi vì ánh mắt Trình Dực Hạo khác hoàn toàn lúc trước, ánh mắt kia chính là muốn đem cậu nuốt vào bụng.

“Đừng lo khuếch trương... Tôi sẽ liếm...” Trình Dực Hạo nói xong, liền vươn đầu lưỡi liếm cục huyết, bởi vì hắn chỉ có thể dùng cách này giúp cậu làm trơn.

“Đừng... Nơi đó... Không...” Anh Húc Kỳ không thể ngờ Trình Dực Hạo sẽ liếm chỗ đó, vì chỗ đó rất bẩn mà?

Thật sự rất mất mặt...

Trình Dực Hạo vươn ra đầu lưỡi, đem từng nếp uốn xung quanh liếm ướt một lần, mới chậm rãi dùng đầu lưỡi tiến vào bên trong tìm kiếm.

“A... A...” Anh Húc Kỳ không phải vì đau mới kêu lên, mà vì cảm giác có chút kỳ quái, là loại cảm giác vi diệu...

Còn Trình Dực Hạo lại thấy cục huyết của cậu rất đáng yêu, mới chỉ giúp cậu liếm mà thôi, cục huyết đã co rút thành một đoàn, cậu thật đúng là tiểu thụ có tố chất đặc biệt đáng yêu, có loại công nào chịu được lời mời gọi mê người này?

Sao mỗi phản ứng ngay cả ở trên giường của cậu cũng khiến cho hắn vừa lòng đến thích thể chứ?

22. Chương 22: 22(h)

Lại hôn hôn huyết khẩu ẩm ướt lần nữa, rồi nhổ vài ngụm nước bọt vào nơi đó, vươn ngón giữa tách huyết khẩu để nước bọt dễ dàng đi sâu vào trong cục huyết.

“A a a....!!” Anh Húc Kỳ kêu ra tiếng, cảm giác rất đau đớn!

“Kỳ Kỳ... Thả lỏng một chút...” Ngón tay của hắn vừa tiến vào đã bị gắt gao hút chặt, khó có thể nhúc nhích, Anh Húc Kỳ thật sự rất chặt...

“Dực Hạo... Hay chúng ta... Đừng làm... Rất... Rất... Đáng sợ...” Anh Húc Kỳ hồi hận, chỉ mỗi ngón tay thôi đã đáng sợ, vậy vạn nhất Trình Dực Hạo đem cửa hân nhét vào trong cơ thể mình, cậu sẽ thế nào đây?

“Không... Tôi sẽ không dừng... Cậu nghe lời... Thả lỏng...” Sao có khả năng đến mức này còn buông tha? Vậy hân vẫn luôn nhẫn nại đến giờ thì tính là gì?

Ngón giữa của hân bắt đầu vói vào trong trườ động, ngón tay vốn bị hút quá chặt chẽ đã có thể thuận lợi ra vào, chắc dịch ruột non phân bố để bên trong mềm mại hơn nhiều đi, nhân lúc hân thừa cơ vói thêm một ngón tay vào để bôi trơn.

Anh Húc Kỳ biết không thể ngăn cản được Trình Dực Hạo, chỉ có thể tận lực thả lỏng bản thân mặc hân bài bố, nhưng dần dần, cậu thấy người trở lên kì quái, bị ngón tay hân ra vào thôi lại khiến chỗ đó vừa nóng vừa ngứa, còn không hy vọng hân rút ra, vì vừa rút ra cậu càng thêm khó nhịn.

Lúc sau Trình Dực Hạo dùng tới ba ngón tay vì cậu làm trơn, lúc rút ngón tay miệng cục huyết còn có chất lỏng dính dính chảy ra, bên trong cũng ẩm áp mềm mại hơn rất nhiều.

Trình Dực Hạo biết, hân đã có thể yên tâm tiến nhập.

“Kỳ Kỳ... Tôi muốn đi vào... Cậu nhẫn một chút...” Trình Dực Hạo lấy phân thân ra, chỗ đó đã sưng lên không ít, nhưng hân vì mình bộ lông để chỗ đó trở nên càng lớn càng cứng rắn hơn nữa.

Đến nỗi Anh Húc Kỳ nhắm mắt lại không dám nhìn, cậu không thể tưởng tượng được cảm giác khi Trình Dực Hạo tiến vào hân nơi đó như thế nào.

Trình Dực Hạo lại đem đầu gối cậu Anh Húc Kỳ đè xuống, khiến toàn lực dồn xuống trước ngực hân, tư thế tuy rằng sẽ làm hân có chút vất vả, nhưng thực thích hợp để tiến quân thần tốc.

Hiện tại, hân đã có thể cầm đầu phân thân đã muốn đen tím hung mãnh đi vào.

Thực chất mỗi lần làm tình hân sẽ mang mũ, cho dù là cùng Tần Hiên Tần cũng thế, nhưng nếu Anh Húc Kỳ là xử nam thì không có gì phải sợ.

Hơn nữa, hân cũng rất muốn trong trạng thái không phòng hộ cùng cậu phóng túng một hồi.

“Đừng... A...!” Một cổ đau đớn khó có thể nói đâm thẳng vào thần kinh Anh Húc Kỳ, cậu hút từng ngụm từng ngụm khí, ý đồ chậm lại cổ cảm giác khó chịu.

Trình Dực Hạo thì tận lực chậm rãi đâm vào trong cơ thể cậu, đợi cho toàn bộ đi vào xong, mới chậm rãi giao động, một trước một sau ra vào trong cậu.

Hoa huyết co rút lại rất nhanh, cắn hần vừa chặt vừa thoải mái, khiến hần rất muốn liều lĩnh hoành hành, nhưng khi thấy cậu vì đau đớn mà ỉn nhẫn, cho nên dù muốn vẫn phải thả chậm tốc độ.

“Kỳ Kỳ... Có đau hay là thoải mái... Cũng kêu đi ra... Sẽ thấy dễ chịu hơn...” Trình Dục Hạo nói với cậu.

Anh Húc Kỳ gật đầu, cũng phát ra vài tiếng rên a a rất nhỏ.

Thanh âm đáng yêu kích thích thần kinh hần, vốn nghĩ phải chậm một chút, nhưng vẫn không thể nhịn được lại gia tăng tốc độ va chạm.

Hần thích cảm giác va chạm trong cơ thể nam nhân.

“Kỳ Kỳ... A...Cậu thật giỏi... Bên trong.... Thật thoải mái...” Trình Dục Hạo nói những lời làm người ta đỏ mặt tim đập. Hần biết trong tình yêu, phải nói gì đó sẽ làm cho cả quá trình thêm phần kích thích, đương nhiên sẽ càng thêm tuyệt vời hơn.

“Dục Hạo... Anh mau nữa... Nhanh lên... Tôi khó chịu...” Anh Húc Kỳ đã hoàn toàn bị hần dắt mũi, dục vọng thân thể đã sớm đánh bại lý trí yếu kém, quần áo có là nam nhân hay nữ nhân, cậu bây giờ đang cảm thụ thấy rất tuyệt, nhưng còn chưa đủ, còn muốn càng nhiều hơn mới được.

“Ấn... Tôi sẽ cho cậu thoải mái đến chịu không được...” Trình Dục Hạo mỉm cười, hần biết tiết tấu ôn nhu này không thỏa mãn được cậu, nếu Anh Húc Kỳ chịu đựng được, vậy hần là có thể bạo gan đi làm.

Vừa nãy còn thông thả ôn nhu, hần bắt đầu mãnh liệt đâm thẳng vào cậu một lần lại một lần, mà mỗi một lần tiến công dũng mãnh đều khiến Anh Húc Kỳ nhịn không được kêu ra tiếng.

Hần đã sớm tưởng tượng, muốn hung hăng đâm tiến ở chỗ sâu nhất trong cậu, để cậu vì mình mà trở nên dâm loạn.

“A a... Hô... A... Ừm... Ha... A... Đứng dừng... A...” Đối mặt Trình Dục Hạo liên tiếp công kích, Anh Húc Kỳ chỉ cảm thấy càng ngày càng thoải mái, bên trong cậu vừa nóng vừa ngứa, căn bản không muốn Trình Dục Hạo dừng lại.

“A... Kỳ Kỳ... Bên trong cậu nóng quá.... Rất dễ chịu...”

Phản ứng của cậu thật sự quá tuyệt vời, để hần không ngừng hưng phấn thêm lực công kích.

“Ừ... Anh cũng... Nóng quá... Lại đến...” Hiện tại trừ bỏ thỏa mãn muốn đem cơn nóng trong người bài trừ, những cái khác Anh Húc Kỳ không muốn quản.

Hai người duy trì tư thế đầu một thời gian, tuy trong phòng có điều hòa nhưng khi làm người bọn họ vẫn đầy mồ hôi, cả người đắp dính.

“Kỳ Kỳ... Tôi muốn... Bắn bên trong cậu... Có thể...?”

Không ngừng nâng cao kích thích rồi cũng đến cực hạn, Trình Dục Hạo bắt đầu muốn phóng thích khoái ý, hần rút lại trút lý trí còn sót lại hỏi cậu, hần muốn bắn bên trong không biết Anh Húc Kỳ đồng ý không?

“Nghĩ...? Ừm... Được... Anh bắn... Ừm...” Dù sao Trình Dục Hạo có làm cái gì, đều sẽ khiến cho mình thoải mái đi? Cậu cũng lười kháng cự... (...)

Được Anh Húc Kỳ đáp ứng, Trình Dục Hạo lại công kích nửa ngày, mới có ý phóng thích tinh dịch nóng rực vào cậu.

Trong lúc hai người cùng nhau phóng thích, cũng nhịn không được kêu ra tiếng, song song nhận được thỏa mãn lớn nhất...

Trình Dục Hạo đem Anh Húc Kỳ ôm ở trên đùi, tay cầm phân thân cậu, Anh Húc Kỳ vừa phóng thích xong lần thứ hai, vô lực ôm cổ Trình Dục Hạo thở ra hơi.

“Thoải mái không...?” Trình Dục Hạo hỏi cậu, biết cậu nhất định rất thoải mái, nhưng vẫn muốn nghe từ chính miệng cậu nói ra.

“Ừa... Thoải mái...” Anh Húc Kỳ cũng rất thẳng thắn.

Nói thật ra, cậu không biết nguyên lai nam nhân làm với nhau sẽ thoải mái như thế.

“Vậy... Có thích tôi hay không...?” Trình Dục Hạo hỏi.

Hần nghĩ, nếu Anh Húc Kỳ không bài xích cùng hần làm tình, có phải hần sẽ có cơ hội tiến vào trong tim cậu không?

Nhưng Anh Húc Kỳ không trả lời, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Cậu là thật sự không biết.

Tuy cậu không hối hận cùng Trình Dục Hạo xảy ra tầng quan hệ này, nhưng muốn nói không hề để ý hần là một nam nhân, nhưng lại không phải như vậy, dù sao đây là người cậu đã tin tưởng lâu dài, sao có khả năng vì một hồi kích thích tình liền lập tức nghĩ lại chứ? (Kỳ Kỳ không dễ lừa dối đâu >”<).

Nhìn Anh Húc Kỳ lắc đầu, dưới đáy lòng Trình Dực Hạo cũng chỉ có thể cười khổ.

Vẫn không được sao?

“A... Chúng ta đi tắm...” Thu thập cảm xúc mất mát, Trình Dực Hạo ôm Anh Húc Kỳ vào phòng tắm.

Có lẽ nếu muốn bắt được Anh Húc Kỳ, có lẽ cần phải ” cố gắng ” nhiều hơn?

23. Chương 23: 23

Ngày hôm sau được Trình Dực Hạo đưa về xong, Anh Húc Kỳ mới kinh giác bản thân như đang làm chuyện xấu, cả người vừa chột dạ lại lo âu, vừa về tới nhà liền vọt thẳng vào phòng tự giam mình trong đấy, mãi cho đến tối người hầu tới thỉnh cậu ăn cơm tối, cậu cũng chỉ nói câu không muốn ăn.

Anh Dạ Mạc cảm thấy kỳ quái, Anh Húc Kỳ ít khi nào ăn không vô, hơn nữa tối hôm qua không về nhà, hôm nay còn cả ngày không nhìn không nhìn thấy cậu? Tóm lại, không khỏi thấy kỳ quái! Cho nên sau khi ăn tối xong hắn đi tới phòng Anh Húc Kỳ, muốn nhìn xem cậu đã xảy ra chuyện gì.

Vừa vào cửa thì thấy Anh Húc Kỳ đang ngồi trước đại màn hình Tv LCD, cậu đang chơi game.

“Chơi gì mà chăm chú thế, ngay cả cơm cũng không ăn?” Anh Dạ Mạc ngồi xuống cạnh cậu.

“A? Mạc Mạc hả...” Anh Húc Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại quay đầu chuyên chú vào màn hình.

Cậu dùng toàn bộ buổi chiều để chơi game, nhưng không có nghĩa đầu óc sẽ nhập tâm, mà là luôn nhớ tới chuyện phát sinh tối hôm qua cùng Trình Dực Hạo.

“Đương nhiên là em, muốn em chơi cùng không?” Anh Dạ Mạc hỏi.

“Không cần, anh hơi mệt rồi.” Trên màn hình xuất hiện dòng chữ Game over, cậu đã không thể đếm được dòng chữ tiếng Anh này xuất hiện lần thứ bao nhiêu, xem ra tâm cậu không ổn định nên chơi game đơn giản như vậy mới bị thua.

Anh Húc Kỳ vòng hai tay sau đầu, thuận thế ngã lưng xuống sàn nhà.

“Anh xảy ra chuyện gì à? Là thế.” Anh Dạ Mạc không thể không cảm thấy quái dị, vì hiếm khi hắn nhìn thấy Anh Húc Kỳ luôn lạc quan hoạt bát lại phiền muộn.

“Không có gì, anh chỉ mệt, muốn ngủ.” Anh Húc Kỳ dứt khoát nhắm mắt lại.

Đầu của cậu đã lâu không vận hành nên giờ phải suy nghĩ mấy chuyện phức tạp khiến cậu hao phí nhiều tâm lực, cảm giác quá mệt mỏi.

“Vậy ngủ đi, nhưng có ngủ thì ngủ trên giường, đừng nằm dưới sàn nhà.” Anh Dạ Mạc vốn là người không thích ép buộc người khác, nếu Anh Húc Kỳ nói mệt, vậy trước hết để cho cậu ngủ đi, có chuyện gì có thể tạm gác lại ngày mai lại nói.

“Ừ...” Anh Húc Kỳ mở to hai mắt rã rời, mới nghĩ tới bò lên giường, sau lại phát hiện chân do ngồi lâu bị tê rần, không cẩn thận nên té sấp về phía trước.

Làm cậu phải nhào lộn làm kéo căng cơ bắp quanh người, để cậu không kêu ra tiếng vì đau.

“Không có việc gì chứ?” Anh Dạ Mạc tiến tới muốn đem cậu kéo dậy, nhưng bị Anh Húc Kỳ cự tuyệt.

“Mạc Mạc không cần... Anh tự muốn đứng dậy...” Có hơi đau... Vẫn nên nằm sấp một chút thì hơn...

“Kỳ kỳ, anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Anh Dạ Mạc càng nhìn càng hồ đồ, giường tốt không nằm, tại sao lại muốn nằm trên sàn nhà?

Anh Dạ Mạc nghĩ nghĩ vẫn phải ôm cậu lên giường đi ngủ thì hơn, không phải khiến hấn lo lắng khi rời đi, nhưng lúc hấn tới gần lại phát hiện chỗ không thích hợp, Anh Húc Kỳ vừa rồi ngã nhào áo không cẩn thận bị vén lên một vùng, hấn thấy làn da chỗ đó lộ ra dấu vết khả nghi.

“Kỳ Kỳ, anh bị thương sao?” Anh Dạ Mạc ngăn người, vì để xác định hấn không nhìn lầm, liền vươn tay kéo rút áo cậu nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

“Không...! Em... Em đừng loạn thoát y phục của anh...!” Anh Húc Kỳ lập tức đè lại tay hấn không cho hấn nhìn được.

Cậu biết những dấu vết trên người mình là cái gì, cho nên không khỏi kích động.

“Để em xem thử, hôm nay anh rất lạ.” Anh Dạ Mạc mất hứng, rất không thích thái độ của Anh Húc Kỳ với hấn, bọn họ có phải khách khí thể sao? Hay là cậu đang giấu diếm cái gì?

Anh Dạ Mạc không để ý tới kháng nghị của cậu, cưỡng chế đem quần áo trên người cậu cởi ra, cuối cùng thấy rõ ràng dấu vết trên người cậu là cái gì.

“Anh... Đây là chuyện gì?”

“Không.. Không có việc gì.. Không may đụng vào mà thôi...” Anh Húc Kỳ đỏ mặt nói dối. Bất quá... Mạc Mạc có tin hay không?

“Anh gạt người, đây là dấu hôn!” Anh Dạ Mạc trực tiếp phá vỡ lời nói dối của cậu, muốn nói cũng phải nói cho đúng tí chứ?

Hắn vừa thấy đã biết đó là gì. Bởi vì hắn cũng từng lưu lại dấu vết trên người Mộc Tín Xa.

Anh Húc Kỳ cực kỳ kinh ngạc, ít khi nào nói dối, quả nhiên vẫn bị phát hiện a...

“Kỳ Kỳ, anh nói dấu hôn này ở đâu ra?” Anh Dạ Mạc hỏi.

Xem ra không có biện pháp giấu được, Anh Húc Kỳ đành phải ngoan ngoãn đem toàn bộ chuyện tối qua nói cho Anh Dạ Mạc, sau khi Anh Dạ Mạc nghe xong, không chỉ có biểu tình trên mặt trở nên khó coi, trong lòng cũng chẳng thoải mái gì.

Hắn không thể tin được tứ ca đáng yêu cư nhiên bị nam nhân ăn kiền mạt tịnh?

“Kỳ Kỳ, anh thích hắn không?” Anh Dạ Mạc hỏi.

“Anh cũng không rõ lắm...” Cho dù suy nghĩ cả buổi chiều, cậu vẫn nghĩ không ra tình cảm giữa cậu và hắn là gì?

“Vậy anh hối hận không? Ý em là chuyện phát sinh quan hệ...” Anh Dạ Mạc sờ dĩ lại hỏi như vậy, là vì hắn biết Anh Húc Kỳ vẫn luôn vô pháp tiếp thu chuyện giữa hai nam nhân một chỗ, càng miễn bàn tới loại chuyện kia.

“Anh không biết...” Anh Húc Kỳ thật sự không biết nên giải thích làm sao, bản thân cậu loạn thành một đống, đại khái cũng chỉ có thể dùng hai chữ mâu thuẫn để hình dung cảm giác hiện tại của cậu đi?

Trình Dục Hạo thích cậu, chỉ cần cậu cũng nói thích một câu, là hai người có thể ở cùng một chỗ.

Nhưng cậu không có ý tưởng này, bởi vì, cậu không ngờ rằng giữa hắn và cậu lại phát sinh quan hệ này.

“Ừm... Vậy đừng suy nghĩ nữa, thuận theo tự nhiên đi.” Anh Dạ Mạc vỗ vỗ đầu của cậu.

Hắn có thể lĩnh hội tâm tình Anh Húc Kỳ hiện tại, lúc trước hắn cùng Mộc Tín Xa cũng là trong tình trạng mơ mơ màng màng mà triển khai, thậm chí lúc ấy hắn còn không nhận ra mình thích Mộc Tín Xa, cho nên hắn hiểu được, có bức bách Anh Húc Kỳ nhả ra đáp án là không có khả năng.

“Ừ...” Hình như cũng chỉ có thể như vậy đi? Anh Húc Kỳ nghĩ.

“Vậy anh ngủ đi, em đi đây.” Anh Dạ Mạc nói, đỡ cậu đi tới giường nằm xuống.

“Được...” Anh Húc Kỳ chậm rãi nhắm mắt lại, ôm đại gối nhắm mắt ngủ.

*_*_*_*_*

Trình Dục Hạo hạ quyết tâm, hắn muốn đi tìm Trình Tường Vũ, hắn phải rời khỏi tổ chức!

Hắn hạ quyết tâm này, không chỉ vì chuyện đêm đó cùng Anh Húc Kỳ, cũng là vì bản thân của hắn.

Hắn cho tới bây giờ không phải là một người thích cường cầu, cũng không phải loại người yêu ghét phân minh, tính cách nhìn như tiêu sái an túc, nhưng lại rất đau xót, nói rõ ra thì ngay cả chính hắn muốn cái gì còn không rõ ràng.

Mãi đến khi gặp gỡ Anh Húc Kỳ, hắn mới phát hiện được mục tiêu cần nhất, là bảo vệ cậu.

Đây là lần đầu tiên.

Hắn cũng không rõ vì sao lại có cảm giác này, nhưng hắn xác định người kia là Anh Húc Kỳ, vì ngay cả Tần Hiên Tần cũng chưa bao giờ khiến cho hắn có cảm giác này.

Nếu tiếp tục ở lại tổ chức, hắn biết đời này cùng Anh Húc Kỳ là hoàn toàn không có khả năng. Hắn vô pháp đoán trước Tần Hiên Tần có hạ độc thủ như lời y nói hay không, có điều lấy thân phận của Anh Húc Kỳ thì y sẽ phải có cổ kị mới đúng.

Nhưng cũng rất khó nói, bởi vì Tần Hiên Tần không phải loại người thuận theo lẽ thường mà để ý tới người.

Nếu như có thể rời khỏi tổ chức, hắn sẽ dùng tâm theo đuổi Anh Húc Kỳ, cho dù vô pháp như nguyện, cũng còn hơn so với bây giờ.

Mọi việc đều phải thử qua mới biết được, tựa như Anh Húc Kỳ cũng không nguyện ý cùng hắn làm thì sao? Vậy có thể nói hắn ở trong lòng cậu vẫn có một vị trí đi?

Dù chỉ là một tia hi vọng mỏng manh, suy nghĩ không thực tế mà vứt bỏ hết thấy, nếu như là hắn trước kia, đại khái sẽ cho rằng chỉ có điên rồi mới có thể làm như thế.

Nhưng hắn đúng là điên rồi, vì Anh Húc Kỳ.

24. Chương 24: 24

Từ trước tới nay, hắn vẫn cảm thấy tên em trai này rất khó ở chung, hiện tại cũng vậy, nhìn cậu dính lên khuôn mặt không cười nổi, không khí sắp đông cứng rồi a.

“Cậu không thể cười à?” Không khí thế này, sao mà nói chuyện nổi?

“Tôi muốn thế nào là tự do đi?” Trình Tường Vũ không cảm thấy như vậy thì có gì không thích đáng, mặt của hắn vốn vẫn thế, hơn nữa không tất yếu tự dưng bỏ ra cười.

“Được được, đúng là tự do của cậu...” Trình Dục Hạo nhún nhún vai, nghĩ, hay hắn cũng thử xem nhỉ.

Tuy trong ấn tượng Trình Tường Vũ so với hiện tại có chút thay đổi, nhưng hắn cũng đã quên hắn đến tột cùng là loại người gì. Lúc còn ở nhà, cái gì hắn cũng không cảm thấy hứng thú, cho dù là em trai, bất quá cũng chỉ là huyết thống thượng ràng buộc mà thôi, trừ điểm ấy ra, giữa bọn họ cái gì cũng không có.

“Anh muốn quyết định rời khỏi tổ chức sao?” Trình Tường Vũ hỏi. Trước đã cùng cậu đề cập qua nhiều lần, nhưng hắn cứ đẩy qua đẩy lại, sao bữa nay đột nhiên thay đổi tâm ý rồi?

“Không lẽ hôm nay cậu không giúp được tôi sao?” Trình Dục Hạo nói. Nếu như vậy thì thật không ổn, vì hắn có muốn nhưng chẳng còn có ai có thể giúp hắn.

“Nếu tôi đáp ứng anh, tôi sẽ nhất định hỗ trợ, anh nợ tôi một lần.” Cậu chỉ muốn xác nhận lại thôi, Trình Dục Hạo nguyện ý rời khỏi tổ chức là chuyện tốt nhất, với cậu mà nói.

“Vậy là được rồi, nhưng tôi có thể biết lý do tại sao cậu nguyện ý giúp tôi?” Trình Dục Hạo đề xuất nghi vấn của hắn.

Mặc dù có giấy xác nhận của cán bộ thì khi rời khỏi tổ chức tương đối dễ dàng, nhưng chỉ là tương đối, vạn nhất thành viên rời khỏi quay ngược lại căn tổ chức, tỷ như để lộ bí mật, đến lúc đó cán bộ muốn phụ trách trách nhiệm rất không nhỏ.

Hắn cũng không cảm thấy lấy hắn cùng Trình Tường Vũ có giao tình gì, nên cậu ta sẽ không nguyện ý vô điều kiện giúp hắn.

“Lý do anh không cần biết, nhưng anh phải đáp ứng tôi một chuyện.” Trình Tường Vũ tự nhiên có tính toán, cậu mới không rảnh làm miễn phí không công, đến cái lý do chân chính, tên ca ca này cũng không cần phải biết.

“Ok... Nói đi.” Trình Dực Hạo nói. Hắn sớm đoán Trình Tường Vũ sẽ không nói cho hắn biết nguyên nhân, hắn cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, cho dù thật sự nói, hắn cũng không tin tưởng nổi, a...

“Sau khi rời khỏi tổ chức, thỉnh anh dọn đến chỗ khác đi, sau này không được phép bước vào công ty một bước, còn có, cũng không được cùng Tần Hiên Tần lui tới.” Trình Tường Vũ nói ra điều kiện.

“A? Chỉ đơn giản thế sao?” Đây không khỏi quá dễ dàng đi? Hắn vốn tính toán sau khi rời tổ chức sẽ biến mất triệt triệt để để, đương nhiên cũng không tính toán lại cùng Tần Hiên Tần có bất luận liên quan gì.

“Chỉ vậy thôi. Chỉ cần ngươi có thể làm được, tôi sẽ giúp anh rời khỏi.” Trình Tường Vũ lại nói. Bởi vì đây là kết quả cậu muốn nhất.

“Cậu... Sẽ không ở sau lưng đâm tôi một dao đi? Taôi sẽ không phải vừa ra tổ chức sẽ chết chứ?” Trình Dực Hạo lại hỏi.

Loại điều kiện thế này căn bản không giống điều kiện đi? Hắn hoàn toàn không có bất luận tổn thất nào nha?

“Anh nếu sợ chết có thể không cần đi, tôi có thể làm như anh không có tới tìm tôi.” Trình Tường Vũ kích hắn, dù sao điều hắn bắn khoăn không có khả năng sẽ phát sinh.

Bọn họ có thân phận gì?

Là ca ca cậu không biết mà thôi, từ yến hội hai năm trước tổ chức mừng người mới gia nhập, cán bộ cao cấp cùng nhân viên tất cả đều biết chuyện bọn họ là huynh đệ, cho nên trước mắt cha cậu, không ai dám lộn xộn bọn họ, cho dù hắn không đến tìm cậu hỗ trợ, vẫn có thể toàn thân trở ra.

“Ta có việc phải đi, vậy... Kính nhờ cậu.” Đích xác, có gặp chuyện không may hay không cũng phải rời khỏi tổ chức mới biết được.

Sau khi Trình Dực Hạo rời đi, Trình Tường Vũ cảm xúc mới tương đối thả lỏng, cậu muốn Trình Dực Hạo rời khỏi, đương nhiên là có lý do của cậu.

Nhưng cậu sẽ không nói cho hắn biết.

Sau khi cùng Trình Tường Vũ nói qua, thật không ngờ chỉ sau hai tuần, hắn đã rời khỏi tổ chức.

Ngày đó rời khỏi, hắn rất kinh ngạc với Tần Hiên Tần cư nhiên một câu cũng không có nói, như vậy ngược lại khiến hắn có chút bất an, không biết được Tần Hiên Tần có thể gây lên chuyện gì hay không?

Hắn cũng nghe được Tần Hiên Tần chính mồm nói “Cậu đi đi, Cậu tự do.” Những lời này.

Hơn nữa lúc ấy Trình Tường Vũ cũng ở đấy, hắn cảm thấy không chừng cậu ta đã có phương pháp làm cho Tần Hiên Tần không thể không khuất phục đi? Những loại người như bọn họ, có một ít thú đoạn trong người là điều bình thường.

Nếu đã thoát khỏi, cũng nên suy nghĩ làm việc gì đó thực tế hơn.

Mấy năm nay hắn kiếm không ít tiền, tuy chỉ dưới trướng người ta, nhưng tiền tổ chức trả khá cao, trừ đi những khoản linh tinh, hắn vẫn còn khá nhiều, vả lại lúc trước trộm một ít của ba ba hắn nên tiền còn dư không ít, thêm một thêm, dùng cả đời cũng không phải thành đề.

Tuy rằng kinh tế không phải lo lắng, nhưng hắn vẫn muốn làm chút gì đó, tùy theo lòng mình sống qua ngày.

Hắn muốn theo đuổi Anh Húc Kỳ, để cậu thích hắn, muốn cùng hắn trải qua cả đời.

Từ lần tách ra lần đó, hắn vẫn luôn tích cực triển khai thể công theo đuổi, điện thoại, tin nhắn hiển nhiên không thể thiếu, còn thường thường mua một đồng đồ ngọt Anh Húc Kỳ mang qua cho cậu, còn kèm cả hoa tươi.

Hắn không kỳ vọng Anh Húc Kỳ sẽ lập tức bị hắn đả động, nhưng chỉ muốn Anh Húc Kỳ không cự tuyệt hắn, hắn sẽ tiếp tục theo đuổi.

Đây là lần đầu tiên hắn muốn có được một người như vậy, hắn phi thường quý trọng tâm tình mình, hắn không muốn phải xin lỗi tâm mình.

Đến nỗi với công việc mới, đại khái hắn đã nghĩ ra ý tưởng, vì càng muốn tiếp cận thể giới của Anh Húc Kỳ, nên hắn muốn làm như vậy...

Anh Húc Anh Húc Kỳ vui vẻ ăn đồ ngọt, những người khác thì dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu.

“Kỳ Kỳ... Ăn chậm một chút đi... Còn rất nhiều mà...” Anh Lạc Ngưng nói, nhìn cậu ăn tối như vậy, ở đây cũng không có người cướp với cậu, có thể từ từ ăn a.

Mỗi ngày gần đây, đều có đồ chuyển phát nhanh tới Anh Húc Kỳ, nội dung không chỉ có đồ ngọt, mà có bánh ngọt, các loại bánh, lại kèm theo bó hoa, hết thấy ở trong mắt mọi người đều cảm thấy tò mò, thật không ngờ cũng có người theo đuổi lão Tứ nhà họ.

“Tên kia thật là có tâm a...” Anh Dạ Mạc tuy biết đối phương rất dụng tâm, nhưng vừa nghĩ tới tên kia là tên ăn Tứ ca, vẫn đối hẩn không có nhiều hảo cảm.

“Sao vậy? Chẳng lẽ Mạc Mạc biết đối phương là ai?” Anh Mị Sí từ trong miệng Anh Dạ Mạc nghe ra dấu vết, cho nên hỏi.

“Không, em không biết.” Anh Dạ Mạc nghĩ nghĩ suýt nữa vạ miệng, hẩn vẫn nên cẩn thận...

Trừ hẩn ra, không ai khác biết tên tặng hoa là ai, chớ nói gì hẩn còn đối Anh Húc Kỳ làm ra việc như vậy, mà đây đương nhiên là Anh Húc Kỳ yêu cầu hẩn không được nói ra ngoài.

25. Chương 25: 25

Giờ cậu vẫn chưa xác định được tâm ý của mình, trước tiên giúp hẩn giúp cậu gạt đi, để cho cậu có chút thời gian hảo hảo suy nghĩ.

Đầu óc Anh Húc Kỳ hơi trì độn, e là cho dù cậu có thích ai cũng không biết đó chứ? Mà đầu óc Anh gia lại rất cứng, nếu như không biết mình thích người ta, e là đến chết cũng đào không ra kết quả.

“Húc Kỳ, ăn xong cái này đừng ăn nữa.” Anh Thiên Ngạo cũng không nhin được ngăn cậu ăn tiếp. Tuy cậu có thể chất ăn cũng không mập, nhưng tất yếu phải ăn nhiều thế sao? Chưa nói tới cậu còn có thể ăn thứ khác cùng bữa chính...

“Ác... Được...” Anh Húc Kỳ tiếc nuối chu mỏ một cái. Đồ ngọt đúng là ăn quá ngon nha, quả nhiên Trình Dục Hạo hiểu rõ khẩu vị của cậu, hơn nữa tiệm bánh này làm rất ngon.

“Có điều Kỳ Kỳ, em thật sự không biết người bí ẩn này là ai sao?” Anh Lạc Ngưng có chút hiếu kỳ, tặng hoa, tặng quà không phải thủ đoạn của đàn ông lấy lòng phụ nữ sao? Lẽ nào người kia cũng là đàn ông?

“Em không biết a...” Anh Húc Kỳ giả ngu.

“Không biết em còn ăn bánh của người ta hài lòng tới vậy?” Anh Mị Sí không nhin được cười cậu, cũng không biết tên gia hỏa kia là loại người gì, vậy mà cậu vẫn yên tâm ăn được.

“Không ăn thì phí mà... Hơn nữa ăn rất ngon a...” Anh Húc Kỳ lộ ra nụ cười to, thuận tiện đem miếng cuối cùng trên tay nhét vào bụng.

“Gọi hạ nhân tới thu dọn.” Nhìn thấy Anh Húc Kỳ đã ăn xong, Anh Thiên Ngạo quay đầu nói với Hàn Tử Hằng.

Hàn Tử Hằng duỗi tay ra hiệu cho nữ hầu quỳ chân ở bên ngoài đi vào, trên bàn nhanh chóng được dọn sạch sẽ.

“Đúng rồi, Lạc Ngưng, nhân viên mới tới trong cửa hàng được không, còn đang thời gian thử việc chứ?” Anh Thiên Ngạo đột nhiên nhớ tới chuyện này nói ra.

Dạ Sắc vốn có ba điều giáo sư phụ trách chỉ đạo công quan, thế nhưng gần đây có một người xin nghỉ, một người bị thương nằm viện, vì thế không thể làm gì khác hơn là tìm một người khác thay thế bổ sung vào.

“Vâng, hần biểu hiện rất tốt, có thể thấy kinh nghiệm của hần rất phong phú.” Anh Lạc Ngưng trả lời.

Công quan Dạ Sắc tuy rằng không bắt ép tiếp khách, thế nhưng trương trình công phu trên giường bọn họ vẫn phải học, ba tên điều giáo sư, một tên phụ trách giai đoạn huấn luyện trong chương trình, thế nên không cùng công quan có tiếp xúc thực tế, hai tên kia là điều giáo sư chuyên môn thực hành dạy kỹ năng công quan tiếp khách, chỉ cần công quan đồng ý, cũng có thể lên lút điều giáo thực tế.

“Thật sao? Tên hần là gì hả? Lần sau anh đến sẽ đi theo hần lĩnh giáo, lĩnh giáo thử xem.” Anh Mị Sí xen mồm, hần là muốn nhìn tên điều giáo sư mới tới có năng lực gì mà để Lạc Ngưng khích lệ như vậy.

Anh Lạc Ngưng không nhịn được tròng Anh Mị Sí một chút, là muốn lĩnh giáo cái gì? Là chê kỹ xảo ở trên giường của cậu không tốt sao? Đáng ghét!

Anh Mị Sí đương nhiên tiếp thu được tầm mắt của cậu, chỉ là hần không biết trong đầu Anh Lạc Ngưng đang suy nghĩ cái gì, theo bản năng nhìn về phía cậu loạn cười một cái.

“Hần họ Trình, tên là Dục Hạo.” Anh Lạc Ngưng quay đầu không thèm để ý tới Anh Mị Sí, nhưng vẫn trả lời vấn đề hần hỏi.

“Cái gì?!” Anh Húc Kỳ cùng Anh Dạ Mạc giật mình hô lên.

Bọn họ... Không nghe lầm chứ?

“Hần sao ở chỗ này? Hần không phải...” Anh Húc Kỳ nói được nửa câu đột nhiên câm miệng, gay rồi! Cậu quên đại gia đều ở đây.

Anh Dạ Mạc rất thức thời không nói lời nào, nhưng trong lòng hần cùng Anh Húc Kỳ tràn đầy nghi hoặc, người Ấm sao lại chạy tới chỗ bọn họ?

* tổ chức Ấm là nơi anh công làm việc.

Có điều như vậy cũng đủ cho đại gia nhận ra sự việc không đúng.

“Húc Kỳ, em biết người tên Trình Dục Hạo này đi!” Anh Thiên Ngạo hỏi, nhưng hấn khẳng định Anh Húc Kỳ nhất định biết tên kia.

“Em... Dạ... Có biết...” Vốn Anh Húc Kỳ rất muốn nói không quen biết, thế nhưng một mặt cậu không dám lừa gạt đại ca, một mặt là cậu vừa lộ tẩy, nói dối không phải thượng sách.

“Kỳ Kỳ, em thật sự biết? Vậy lai lịch của hấn em cũng biết? Thành thật mà nói biểu hiện của hấn khiến anh hài lòng, nhưng tư liệu của hấn cung cấp khiến anh vẫn còn hoài nghi...” Anh Lạc Ngưng nói.

“Điều này là sao?” Anh Mị Sí hỏi tiếp.

“Trên lý lịch ghi không tốt nghiệp cao trung, chưa kết hôn, ở riêng một mình, phỏng vấn thì nói đã làm công tác tương quan, nhưng hỏi hấn đã từng làm việc chỗ nào hấn lại không chịu nói rõ, sau khi đi điều tra kết quả xác thực thì lý lịch hấn đưa cũng tương tự, vấn đề là chỗ hấn từng công tác lại trống rỗng, điều này làm em hơi lo lắng lai lịch của hấn không đơn giản.” Anh Lạc Ngưng trả lời.

Quá khừ một người sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, lại để trống không, biểu thị nhất định đã giở trò.

“Em sao vậy, Húc Kỳ?” Nếu Húc Kỳ đã gặp qua, phải nên nói ra ý kiến chứ? Như là lai lịch của hấn là gì.

“Chuyện này... Em chỉ biết hấn mà thôi... Cũng không rất quen...” Anh Húc Kỳ không dám nhìn thẳng mặt đại ca, cậu không dám nói Trình Dục Hạo là thành viên Âm.

“Húc kỳ, nói thật.” Anh Thiên Ngạo nhìn cậu chột dạ liền biết cậu đang nói dối, chỉ là, tại sao lại nói dối?

“Em...” Anh Húc Kỳ bị làm khó dễ, cậu biết buộc phải nói, dù sao đây là chuyện liên quan Dạ Sắc, nhưng cậu lại lo lắng Trình Dục Hạo có mục đích khác mới tới Dạ Sắc, vạn nhất cậu làm hỏng chuyện của hấn thì sao?

Ó? Không đúng! Sao cậu lại có suy nghĩ thế này? Không phải nên lo lắng hấn sẽ gây nguy hại đến Anh gia sao, mà lại đi lo lắng hấn bị người trong nhà phá hoại kế hoạch? Cậu có phải điên rồi a....?

Anh Húc Kỳ không mở miệng, nói quanh co nửa ngày, sắc mặt đại ca càng ngày càng khó coi, Anh Dạ Mạc mắt thấy không che giấu nổi, không thể làm gì khác hơn là giúp cậu nói ra, nhưng cũng chỉ nói Trình Dục Hạo là điều giáo sư của Âm, những chuyện khác hấn cũng không lắm miệng.

Hấn chỉ nói như thế, trái lại khiến trong lòng các ca ca nổi lên suy đoán khác, nếu chỉ là bạn bè mà thôi, tại sao Anh Húc Kỳ lại nói quanh co? Là muốn ẩn giấu chuyện gì.

“Vậy thì anh lại rất muốn gặp hẳn, Kỳ Kỳ, nếu là bạn bè em, vậy thì cùng đi chứ.” Anh Mị Sí quyết định muốn đích thân đi tìm hiểu tình hình, dù sao Lạc Ngưng cũng phải chờ hẳn quyết định, nếu là nhân tài đương nhiên phải giữ, nhưng nếu có ý đồ khác, phải nhanh chóng trừ khử.

“A? Được...” Nhị ca đã nói thế, cậu cũng không có cách nào từ chối.

“Lạc Ngưng, sắp xếp thời gian chúng ta cùng đi đi.” Anh Mị Sí ôn nhu nói với Anh Lạc Ngưng, dùng ánh mắt muốn cậu yên tâm hết thấy đều đã có hẳn chống đỡ.

“Vâng, em biết rồi, Nhị ca.” Anh Lạc Ngưng thuận theo trả lời hẳn.

“Vậy thì Mị Sí, chuyện này liền giao cho em.” Anh Thiên Ngạo có thể thấy dự định trong lòng Anh Mị Sí, cũng được, nên cho hẳn một ít chuyện để làm, có điều cũng chỉ có chuyện liên quan Lạc Ngưng nó mới tích cực mà thôi.

“Đó là đương nhiên.” Vốn là thế, chuyện liên quan tới Lạc Ngưng hẳn nhất định sẽ đứng ra, hẳn muốn chính mình bảo vệ Lạc Ngưng.

Anh Dạ Mạc chỉ có thể cùng Anh Húc Kỳ lẫn nhau trao đổi ánh mắt bất đắc, hẳn cứu không được tên kia, có Nhị ca, mọi chuyện nói không chừng sẽ trở nên càng phức tạp?

26. Chương 26: 26

Ba ngày sau, cũng đã tới ngày gặp mặt Trình Dục Hạo.

Từ khi nghe chuyện Trình Dục Hạo làm ở Dạ Sắc, Anh Húc Kỳ còn đặc biệt gọi điện thoại hỏi hẳn, cậu đã rất hy vọng người kia không phải Trình Dục Hạo, chỉ là vừa vận trùng tên trùng họ mà thôi, tuy xác suất cực kì nhỏ.

Cậu vốn không thích công việc của Trình Dục Hạo làm, cậu chỉ thích mỗi con người Trình Dục Hạo, cũng coi hẳn như bạn bè qua lại, cho nên mới không tính toán chuyện này.

Tuy làm bạn bè sẽ không có quan hệ thân thể, nhưng cậu vẫn cho rằng bởi vì có tình cảm mới làm với hẳn.

Nhưng người muốn hỏi cậu ấy tại sao không thấy ghét, không bài xích, cậu không nói ra được.

Có thể là vì Trình Dục Hạo rất ăn ý với cậu? Vì thế nên giữa bọn họ càng thân thiết hơn những bạn bè khác?

Nếu đem hấn đặt trong đám bạn bè khác, mâu thuẫn trong lòng Anh Húc Kỳ cũng không lớn như vậy, thậm chí khi Trình Dục Hạo dùng hành động theo đuổi cậu, cũng có thể xem là tâm ý đặc biệt mà tiếp nhận.

Lúc gọi tới hỏi Trình Dục Hạo, hấn chỉ cười to nói “Bị phát hiện a”, sau đó nói hấn đã rời khỏi tổ chức, hấn nói nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể làm chuyện này, cho nên mới phải tới ứng tuyển làm ở Dạ Sắc.

Nghe hấn nói như vậy, Anh Húc Kỳ chỉ cảm thấy rất tức giận rất buồn bực, hoàn toàn không muốn nghe mấy lời giải thích của hấn nên trực tiếp cúp điện thoại.

Trình Dục Hạo chờ đợi ở trong phòng khách Dạ Sắc.

Từ lúc ở Viễn Nghênh từ biệt, đã gần hai tháng hấn chưa gặp qua Anh Húc Kỳ, bình thường chỉ có liên lạc được qua điện thoại, mà cũng chủ yếu là hỏi thăm lẫn nhau qua điện thoại.

Rời khỏi tổ chức, hấn nghĩ tới rất nhiều thứ, phát hiện việc hấn có thể làm là mấy việc như trước kia, bản thân hấn cũng không bài xích công việc như vậy.

Hấn ngẫm tra tư liệu về Anh bang, phát hiện khách sạn của bọn họ cũng có công việc tương tự, nhắc tới cũng khéo, vốn thử vận may tới làm, không ngờ bọn họ cũng đang thiếu người, đương nhiên là hấn được giữ lại tư liệu chờ phỏng vấn.

Hấn còn nhớ lần đầu nhìn thấy người đàn ông kia quản lý Dạ Sắc thì rất mắt – bởi vì hấn cho rằng đó là cô gái, dù sao với dung mạo kia thì thật sự rất đẹp, có điều trước đây hấn cũng điều giáo không thiếu loại hình này, vì thế khi biết đó là đàn ông thì hấn cũng không tính là quá kinh ngạc.

Chỉ là, người kia đã đạt tới trình độ xinh đẹp tới rung động, tuyệt đối vượt qua các loại đàn ông hấn đã gặp qua.

Sau đó hấn mới biết, người đàn ông này là Tam ca Anh Húc Kỳ. Cẩn thận nghĩ lại, trước cũng đã gặp người kia cậu gọi là Mạc Mạc đệ đệ, thực không hiểu nổi, huyết thống nhà họ toàn như thế hả? Sao đều là loại hình mỹ nữ suất ca? Nhưng không tính Anh Húc Kỳ, cậu rất đáng yêu, loại hình cực kỳ đáng yêu.

Thật muốn gặp ba mẹ bọn họ xem hình dáng thế nào? Sao lại có biện pháp sinh ra con cái khác biệt nhau như vậy?

Hấn tính chờ thời gian thử việc xong sẽ nói cho Anh Húc Kỳ chuyện này, không ngờ là cậu lại phát hiện trước, hơn nữa chắc hấn lại nói sai cái gì đi, nên mới cúp điện thoại không để ý tới hấn?

Ngày hôm nay, chủ quán mỹ nhân nói có chuyện muốn tìm hấn, nên hấn mới ngồi chờ ở chỗ này, trong khi chờ đợi, hấn đang suy nghĩ nên hòa giải với Anh Húc Kỳ thế nào, cũng đang suy nghĩ làm cách nào để Anh Húc Kỳ đồng ý gặp mặt.

Hai tháng qua, hần đã hẹn Anh Húc Kỳ nhiều lần, nhưng đều bị cậu nói không rảnh cự tuyệt gặp mặt. Hần suy đoán, đại khái do chuyện lên giường đã dọa sợ cậu đi?

Nghĩ đi nghĩ lại, người hần chờ đã tới, còn nhiều hơn một người hần chưa từng gặp, cùng một người hần cực kì muốn gặp.

“Kỳ Kỳ?” Trình Dực Hạo không thể tin khi hần gặp được Anh Húc Kỳ, ông trời đối với hần quá tốt!

Anh Mị Sí vừa vào cửa đã nghe có người gọi tên Kỳ Kỳ ở nhà, trong lòng một trận không thoải mái, bởi vì loại tên thân mật này chỉ Anh gia bọn họ hay gọi nhau, cho dù trước đó bọn nó đã gặp nhau, nhưng vẫn cảm thấy không lễ phép, đặc biệt khi rõ ràng bọn họ có ba người đi vào, hần lại chỉ chú ý tới Anh Húc Kỳ, nói ra là không đem hần cùng Anh Lạc Ngưng để ở trong mắt.

Anh Húc Kỳ không đáp lại hần, chỉ lườm hần một cái. Nhưng thật ra trong ánh mắt của cậu bao hàm rất nhiều tin tức muốn truyền đạt cho Trình Dực Hạo hiểu rõ, như là muốn hần tuyệt đối đừng nói linh tinh, đáng tiếc Trình Dực Hạo chỉ là cho rằng cậu còn đang tức giận, nhất thời cảm giác cực kỳ chán nản.

“Đội đầu ầu, anh Dực Hạo?” Anh Lạc Ngưng là người hiểu lễ tiết, phàm là người lớn tuổi so với cậu, sẽ có quen dùng tôn xưng, dù cho người ta chỉ là một nhân viên trong quán mà thôi.

“Tam Thiếu gia không nên khách khí a, gọi tôi là Dực Hạo là được rồi.” Trình Dực Hạo bị cậu gọi như vậy lông mao dựng hết lên, nếu không phải biết cậu là người ngay thẳng, khả năng rằng cậu là người sẽ tính toán cái gì sau lưng hần? Hần có tài cán gì để khiến cho một thiếu gia hắc bang gọi hần bằng anh? Trên TV không phải đều diễn thế sao, rất đúng a...

“Xin chào, tôi là Anh Mị Sí, Nhị ca Anh gia.” Anh mị sí cũng đánh tiếng chào hỏi hần, bề ngoài tên này xem ra rất nhã nhặn, người như vậy có thể làm điều giáo sư?

“Nói thế... Anh là nhị thiếu gia? Thật sự thất kính...” Trình Dực Hạo nhân cơ hội đánh giá đối phương một phen, nói sao nhỉ, cả người hần tỏa ra cỗ mị lực mê hoặc lòng người là sao? Thân là đàn ông hần cho rằng không ai có sức hấp dẫn mị lực trí mạng...

Hiện tại, hần thật sự rất khẳng định một chuyện! Huyết thống ba mẹ Anh gia là giống siêu cấp tốt đẹp! Tuy còn chưa từng thấy Đại thiếu gia, thế nhưng hần cũng có thể tưởng tượng là một gia hỏa thu hút sự chú ý của người khác...

“Kỳ Kỳ, bọn em không phải bạn bè sao? Sao không chào hỏi?” Anh Lạc Ngưng không rõ, Anh Húc Kỳ từ khi vào cửa xong thì một mình ngồi ở cách bọn họ khá xa, cúi đầu chờ người ra, cũng không thêm cùng Trình Dực Hạo ra tiếng chào hỏi.

“Ha ha... Không liên quan... Chắc do tôi chọc giận cậu ấy rồi...” Trình Dực Hạo bất đắc dĩ cười.

Nhưng mà, đã quá lâu không thấy cậu hấn đã muốn điên lên rồi? Giờ nhìn cậu tức giận khó chịu sao lại đáng yêu như thế...?

Đáng tiếc hấn không thể nhìn mãi cậu, vạn nhất ở trước mặt các anh trai gây ra ấn tượng xấu sẽ không tốt!

“Kỳ Kỳ, em tức giận cái gì hả?” Anh Mị Sí hỏi cậu.

Anh Húc Kỳ không phải trẻ con không lễ phép, hơn nữa cá tính luôn luôn hiền hoà, không cùng người kết oán, nhưng nhìn cậu cùng Trình Dực Hạo hồ động, như có chuyện kỳ quái không nói ra được.

“Em... Em đâu có tức giận...? Anh lại nói lung tung rồi...!” Anh Húc Kỳ chột dạ phản bác, lại quét qua Trình Dực Hạo.

Anh Mị Sí nhìn lại cảm thấy rất kỳ lạ.

27. Chương 27: 27

Anh Húc Kỳ có loại hình rất dễ thu hút người nhìn, hơn nữa nó cũng không vì chuyện nhỏ nhặt nổi nóng, thế nhưng hành động cùng giọng điệu hiện tại rất khác so với bình thường; Anh Húc Kỳ coi như là người rất dễ dàng hoà mình vào đoàn người, như hành động tùy hứng làm nũng cũng chỉ có người trong Anh gia mới nhìn thấy, mà giờ nó thay đổi như người khác vậy.

Xem ra, quan hệ giữa nó cùng Trình Dực Hạo hẳn là rất quen thuộc!

Mọi người đều ngồi xuống.

“Trình Dực Hạo, tôi có chuyện muốn hỏi một chút.” Anh Mị Sí vừa vặn ngược lại khác hẳn Anh Lạc Ngưng, hấn không để ý cái chuyện vai vế nhỏ nhặt này, cho dù nhiều tuổi hơn hấn, hấn cũng chỉ gọi thẳng tên – tùy theo trình độ hấn kính ngưỡng mà định. Mà Trình Dực Hạo năm sinh cùng hấn, lại chỉ là một nhân viên, càng không có lý do tôn kính hấn.

“Nhị thiếu gia cứ hỏi.” Bản thân Trình Dực Hạo không vì như vậy mà thấy không thoải mái, ai kêu hấn cũng là người không câu nệ tiểu tiết, hơn nữa, EQ hấn vốn rất tốt.

“Tôi nghe Lạc Ngưng nói, trong lúc thử việc biểu hiện rất tốt, nghe nói kinh nghiệm còn rất phong phú?” Anh Mị Sí hỏi.

“Nói kinh nghiệm phong phú cũng hơi kỳ quái, nhưng trong lúc thử việc không tính thời gian ngắn ngủi này thì đúng.” Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy nhị thiếu gia này tới là muốn tìm hiểu quá khứ của hắn.

“Vậy trước kia đã từng làm ở đâu?” Anh Mị Sí lại hỏi hắn, cũng coi như cho hắn một cơ hội thăng thấn cuối cùng, Anh Mị Sí đã sớm ra quyết định kỹ càng, nếu như hắn lại không thành thật nhận tội, sẽ không bàn gì nữa, cho hắn biến đi là xong.

Người ra sức giấu kín quá khứ, cũng không thích hợp ở lại Dạ Sắc, càng không thích hợp ở lại bên cạnh Lạc Ngưng.

“Thành thật mà nói, trước kia tôi ở trong một tổ chức ngầm – Âm, từng làm qua điều giáo sư.” Trình Dục Hạo nói.

Có gốc cỡ nào, nhìn Anh Húc Kỳ theo tới cũng biết sẽ có chuyện này, hắn không nói thì cũng đã sớm lộ ra ánh sáng, cho dù không lộ ra ánh sáng, ở trước mặt anh trai cậu nói dối, vạn nhất ảnh hưởng tới sự phát triển của hắn cùng Anh Húc Kỳ sẽ không tốt.

“Vậy phỏng vấn lần trước tại sao không thẳng thắn nói ra?” Anh Mị Sí lại hỏi.

“Tôi sợ nói ra, cấp trên sẽ không muốn dùng tôi.” Trình Dục Hạo chưa quên, trên lý lịch ghi bối cảnh khá thuần khiết.

Nếu người nào đã nghe tới Âm, chắc chắn sẽ cho rằng đây là tổ chức ngầm vì tiền sẽ không chừa mọi thủ đoạn, trong tổ chức cũng có nhân viên chuyên trách gián điệp, phụ trách thăm dò tin tức phe địch hoặc sẽ trà trộn vào lấy thông tin; hơn nữa, gia nhập Âm thì dễ, muốn toàn thân lui bước thì cực khó, vừa nghĩ thế xong, Trình Dục Hạo lại xuất hiện ở đây, rất dễ dàng khiến người ta nghi ngờ hắn xin vào Dạ Sắc là có mục đích.

Hắn đúng là có mục đích, nhưng không phải vì loại mục đích này.

“Coi như biết điều, vậy thì, mục đích khiến người không tiếc ẩn giấu thân phận để vào Dạ Sắc là gì?” Anh Mị Sí đột nhiên phát hiện người đàn ông này đơn giản, hắn có thể đoán đúng ý đồ sau mỗi câu hỏi của mình, nhưng Anh Mị Sí cũng không phải kẻ tầm thường, ngồi chờ hắn lộ ra sơ hở.

“Cái này... Có chút...” Trình Dục Hạo do dự, hắn có nên nói không?

“Anh Dục Hạo, mời anh nói, ta hi vọng anh có thể thành thật nói lý do cho chúng tôi.” Anh Lạc Ngưng mở miệng.

Làm một người quản lý, cậu rất thưởng thức năng lực của Trình Dục Hạo, hơn nữa công quan trong quán cũng rất yêu thích hắn, nếu không phải lai lịch của hắn không rõ, cậu đã sớm ký hợp đồng với hắn.

“Lạc Ngưng, em chỉ cần đợi là được, để anh hỏi.” Anh Mị Sí nhẹ nhàng cầm tay Anh Lạc Ngưng, lúc nghe giọng nói của cậu khiến hắn suýt chút thổ huyết, Lạc Ngưng có thể dùng ơn nhu với những người không liên quan được không hả? Bây giờ không phải là đang hỏi chuyện sao!

Anh Lạc Ngưng hiểu rõ ý của hắn, đành nhu thuận gật đầu, đem không gian để cho hắn phát huy. Được Nhị ca kèm người yêu bên cạnh, cậu vĩnh viễn bị bảo vệ quá độ.

Hai người hồ động với nhau xem ở trong mắt Trình Dục Hạo vốn yêu thích đàn ông, luôn cảm thấy có cỡ quái dị không nói thành lời, nhưng không được a? Bọn họ không phải anh em sao? Trình Dục Hạo thấy kinh hoàng đối với suy nghĩ của mình.

“Ừm... Thành thật mà nói, tôi là vì Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ là lý do khiến tôi tìm mọi cách ở chỗ này.” Trình Dục Hạo thẳng thắn thừa nhận.

Thật sự không muốn ở trước mặt Anh Húc Kỳ bị ép nói ra, nhưng hắn vẫn lựa chọn nói, dù sao điều này cũng chỉ nói sớm, hay muộn mà thôi.

“Có ý gì? Vì Kỳ Kỳ?” Anh Mị Sí hơi nheo mắt lại, bắt đầu tỏa ra một luồng khí tức nguy hiểm.

“Vâng, thẳng thắn mà nói, tôi muốn theo đuổi Kỳ Kỳ. Sau khi rời khỏi tổ chức, tôi đã nghĩ, vẫn chỉ có ở đây, tôi mới có thể tới gần thế giới của Kỳ Kỳ một chút, vì thế tôi mới chọn che giấu, tôi không muốn cơ hội tốt này trốn mất.” Trình Dục Hạo một mạch đem suy nghĩ của hắn nói ra rõ ràng, biểu hiện vô cùng thành khẩn chân thành.

Anh Lạc Ngưng nghe hắn nói xong thì kinh ngạc, cậu không ngờ Trình Dục Hạo có ý này với Kỳ Kỳ, cũng nhìn qua Anh Húc Kỳ xem thử, phát hiện người cậu cứng đờ, nhưng đầu lại cúi xuống, không nhìn rõ vẻ mặt.

Anh Mị Sí im lặng nửa ngày, ở trong đầu sắp xếp mấy chuyện xảy ra gần đây lại.

“Sẽ không phải, gần đây gửi một đồng quà cho Kỳ Kỳ chính là người chứ?” Anh Mị Sí hỏi.

Anh Mị Sí nghĩ trong lòng, nếu như đó chính là hắn, vậy thì rắc rối to rồi.

Hắn cũng không để ý xuất thân hay tính cách của Trình Dục Hạo, so sánh quá khứ của Anh Mị Sí với Trình Dục Hạo có thể bừa bãi ngang nhau, nhưng đại ca lại là chuyện khác, với cái quá khứ này của hắn, đại ca chắc chắn sẽ chặn dứt.

Vì sao hắn lại nghĩ xa tới thế hả? Đó là vì hắn biết Trình Dục Hạo cùng Kỳ Kỳ sẽ không chỉ đơn giản là quan hệ bạn bè thuần khiết, chuyện khác hắn không dám nói, nhưng đối với chuyện tình cảm này, luôn luôn là thứ nhạy cảm trong Anh gia.

Nhất cử động gần đây của Kỳ Kỳ hẳn đã sớm hoài nghi, mà giờ nghe Trình Dục Hạo nói xong còn ngồi ở kia cứng đờ người, nghĩ thế nào thì chuyện này không hề đơn giản.

Nhưng, tứ đệ trì độn sẽ xử lý Trình Dục Hạo thế nào?

“Không sai, là tôi.” Trình Dục Hạo gật đầu.

“Chuyện người thích Kỳ Kỳ, tôi nghĩ vẫn nên từ bỏ đi, không thể được.” Ngược lại chỉ là tình yêu tuổi trẻ, vẫn sớm nên để hẳn thấy rõ, không được tiếp tục dây dưa với Kỳ Kỳ.

“Không! Mặc kệ là ai nói, tôi cũng không từ bỏ.”

Xem ra, qua cửa các anh trai này rất khó. Nhưng bất luận thế nào, hẳn không muốn từ bỏ, huống hồ giờ vẫn chưa phải lúc để từ bỏ?

“Chỉ bằng người cũng muốn chạm Kỳ Kỳ? Người có tin ta sẽ giết người không?” Anh Mị Sí mở miệng uy hiếp, xem ra rất nghiêm túc.

Ngáp~ Anh công hãy vượt môn quan tới đón Kỳ Kỳ nào.

Đại boss còn ở phía sau~

28. Chương 28: 28

“Nhị ca...” Anh Lạc Ngưng mắt kiên nhẫn, Anh Mị Sí đang làm gì thế? Lại đi uy hiếp giết người ta? Hẳn chỉ thích Kỳ Kỳ thôi chứ có cần phải làm vậy không?

” Lạc Ngưng ngoan, Nhị ca sẽ xử lý.” Anh Mị Sí nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn gần chuyển sang trắng, thật muốn hôn cậu, nhưng thời điểm lại không thích hợp.

Trình Dục Hạo có thể xác định sự kì lạ giữa hai người này... Rất ám muội a...

“Chuyện này... tuy anh nói thế, nhưng tôi sẽ không từ bỏ.” Trình Dục Hạo tận lực không nhìn hai người thân mật, miễn cho hẳn suy nghĩ lung tung...

Hắn đã quyết định.

Hắn muốn đánh cược một lần, trong hai mươi tám năm này, vì muốn tốt cho bản thân nên sẵn sàng đánh cược.

“Tại sao người cố chấp như vậy? Lẽ nào thích Kỳ Kỳ nhà ta tới vậy?” Anh Mị Sí không nỡ đem tầm mắt dời khỏi Anh Lạc Ngưng, hắn đã quên còn phải giải quyết chuyện này.

“Tôi thật sự rất thích, thích tới nỗi rất muốn cậu ấy, vì thế, tôi sẽ không từ bỏ.” Ánh mắt Trình Dục Hạo kiên định thẳng thắn.

Vốn còn muốn bức hắn rút lui có trật tự, Anh Mị Sí thay đổi suy nghĩ, vậy theo hắn đi, Kỳ Kỳ chắc chắn sẽ không đồng ý hắn, hơn nữa còn phải qua cửa đại ca, để hắn ăn quả đắng! Ai kêu hắn không nghe lời cảnh cáo của mình.

“Tùy người vậy, có điều, tôi còn có một chuyện muốn hỏi, ngoại trừ giấu chuyện ở Âm, người còn giấu chuyện gì không?” Anh Mị Sí nói.

“Không có, tôi bảo đảm.” Trình Dục Hạo trả lời.

“Người chắc chắn đã cắt đứt sạch sẽ với Âm?” Anh Mị Sí không muốn lộng khéo thành vụn, vụn nhất đưa tới phiền phức thì bọn họ sẽ lỗ lớn.

“Vâng, tuy rằng rất khó giải thích, nói chung sẽ không mang phiền phức gì tới cho quán, tôi bảo đảm.” Hắn rời khỏi đã hơn hai tháng, nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra. Hắn tin tưởng đã không liên quan gì tới tổ chức nữa.

“Được rồi, ta tạm thời tin tưởng người, người ở lại đây đi.” Anh Mị Sí nói.

Sau khi nói xong, Anh Lạc Ngưng lấy hợp đồng đã chuẩn bị tốt từ trước, bắt đầu ký kết tại chỗ với Trình Dục Hạo.

Anh Húc Kỳ không muốn đơn độc đối mặt Trình Dục Hạo, nhưng lTam ca lại muốn cậu ở lại cùng Trình Dục Hạo hạo hạo tâm sự, vớt cậu ở lại.

Cậu thấy mình hơi là lạ.

Hơn hai tháng chưa gặp Trình Dục Hạo, ngày hôm nay lúc gặp lại, tim cậu hình như đập nhanh hơn? Vốn cậu còn tự nhủ mình nghĩ quá nhiều, nhưng khi nghe được Trình Dục Hạo ở trước mặt Nhị ca kiên định nói thích cậu, cậu cảm thấy tim đập nhanh hơn bình thường vụn lần.

Sao lại như vậy? Đây cũng không phải lần đầu tiên nghe hắn nói a, nhưng mà, tại sao lần này cảm giác lại khác?

Sẽ không phải.... Là do hai người đã làm qua, nên mới khác xa nhau?

Không, không, đó là chuyện không thể được!

“... Kỳ... Cậu vẫn ổn chứ...?” Trình Dực Hạo gọi cậu hai, ba tiếng, nhưng cậu vẫn ngẩn người không phản ứng.

“Tôi, tôi không có chuyện gì...” Anh Húc Kỳ hoàn hồn. Đúng rồi, Trình Dực Hạo hình như có chuyện muốn nói với cậu, là chuyện gì nhỉ?

“Có phải cậu còn đang giận tôi?” Trình Dực Hạo xem sắc mặt cậu, nghĩ nghĩ không lẽ cậu còn chưa hết giận?

“Tức giận? Tại sao tôi phải tức giận a...?” Anh Húc Kỳ hoàn toàn không hiểu tại sao Trình Dực Hạo muốn hỏi như vậy, bởi vì cậu đã sớm quên chuyện ngày đó mình tự ý cúp điện thoại.

“Ngày đó không phải vì tức giận cậu mới cúp điện thoại tôi à...?” Lẽ nào do hắn hiểu lầm?

“Ác... Cái kia a... Cũng đã qua... Không có gì...” Cậu không muốn đi giải thích nguyên nhân, hơn nữa cậu cũng không biết lúc ấy tức giận cái gì.

Nói muốn hiểu hay không...? Thật giống như... Không muốn hiểu đi...?

“Ừm... Vậy chúng ta làm hòa nhé?” Trình Dực Hạo cũng không miễn cưỡng cậu giải thích, ngược lại chỉ cần Anh Húc Kỳ đồng ý để ý tới hắn là được rồi.

“Cái gì a... Nói giống chúng ta là người yêu không bằng... Làm hòa gì a...” Anh Húc Kỳ bị cách nói của hắn bật cười, không nhịn được cười ha ha.

Cuối cùng Anh Húc Kỳ cũng cười với hắn, tuy cậu nói câu kia thật tổn thương, nhưng Trình Dực Hạo vẫn vướn tới ôm lấy cậu.

“Kỳ Kỳ... Tôi thật sự rất thích cậu...” Trình Dực Hạo nói.

Bị xem thành mặt dày cũng được, nhưng hắn rất muốn nói với Anh Húc Kỳ như vậy.

Anh Húc Kỳ phát hiện trái tim của cậu, lại bắt đầu đập thành thạch kinh hoàng, khi nghe hắn nói thích mình, khiến cậu trở nên bị mất khống chế...

“Dực Hạo...Anh không nên như vậy...” Anh Húc Kỳ muốn đẩy hắn ra, nhưng không dùng lực nhiều, chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái mà thôi.

“Không, tôi chỉ muốn như vậy, tôi muốn vẫn như vậy, mãi đến khi nào cậu đồng ý tiếp thu tôi mới thôi.” Trình Dực Hạo gia tăng thêm sức cậu, hắn không muốn Anh Húc Kỳ chạy trốn.

Hắn đã theo đuổi cậu tới tận đây, tuyệt đối xem nhẹ từ bỏ!

“Dực Hạo...” Anh Húc Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn, cậu không thể nào hiểu được sự chấp nhất của người này.

Trình Dực Hạo lo lắng cậu sẽ nói lời từ chối, trực tiếp cúi đầu hôn lên môi cậu, không phải hôn sâu, chỉ là lướt qua tư vị đã lâu không gặp mà thôi.

Anh Húc Kỳ không né tránh nụ hôn của hắn, nhưng cũng không đáp lại, chỉ giương mắt hơi mê man nhìn hắn.

“Kỳ Kỳ... Cậu không sao chứ? Sao tôi thấy cậu rất lạ...” Trình Dực Hạo cảm thấy có chút không ổn, vừa ôm vừa hôn cậu, cậu lại không đẩy ra hoặc nói gì đó, chuyện này không giống tác phong của cậu...

“Tại sao anh thích tôi a? Thích tôi chỗ nào?” Anh Húc Kỳ không nhịn được hỏi hắn, vấn đề này cậu nghĩ mãi không thông.

Cậu thấy rõ ánh mắt kiên định của hắn, so sánh với nhau, bản thân cậu lại không nắm chắc trái tim mình.

“Chỗ nào của cậu không tốt? Ở trong mắt tôi, chỗ nào của cậu cũng tốt, tốt tới khiến tôi yêu thích không buông.” Trình Dực Hạo trả lời cậu.

Hay đây là cái gọi là người yêu trong mắt hóa Tây Thi nhỉ? Hắn cảm thấy chỗ nào của Anh Húc Kỳ cũng làm cho hắn thích hết.

“Rốt cuộc anh muốn cái gì ở tôi...?” Anh Húc Kỳ lại hỏi hắn.

“Đương nhiên là hi vọng cậu có thể đáp ứng ở với tôi a.” Trình Dực Hạo cười.

Ai, Anh Húc Kỳ sao lại làm khổ hắn thế a? Vừa nãy cũng đã nói muốn cậu ở với hắn sao?

“Cho dù... Tôi không cách nào xác định được tâm ý, anh cũng muốn ở với tôi à...?”

“Thì có gì không tốt? Cậu ở cùng tôi rồi sẽ từ từ yêu tôi, tôi bảo đảm.”

Kỳ thật hẳn cũng không đặt niềm tin tuyệt đối, nhưng dù sao cũng nên thử cơ hội này một lần.

Chờ chút... Không đúng, sao lời này nghe được có chỗ nào lạ lạ?

“Kỳ Kỳ... Cậu... Cậu đáp ứng ở cùng với tôi sao?” Trong đầu Trình Dục Hạo nảy lên một ý, lẽ nào lời Anh Húc Kỳ vừa nói kia là đồng ý tiếp nhận hẳn sao?

“Tôi cũng không rõ ràng lắm... Nhưng mà... Tôi nghĩ... Hay thử một lần xem...?” Anh Húc Kỳ nói xong cảm thấy mắt mặt, đơn giản đem mặt chôn vào trước ngực Trình Dục Hạo không dám nhìn hẳn.

Cậu cũng không rõ ràng.

Thế nhưng, hay tự cho mình cơ hội để xác nhận nó?

“Quá tuyệt! Kỳ Kỳ, cảm ơn cậu! Tôi nhất định sẽ đối tốt với cậu, tôi cam đoan!”

Trình Dục Hạo không thể tin được Anh Húc Kỳ sẽ nói đồng ý qua lại với hẳn, hẳn hài lòng ôm lấy cậu xoay vài vòng, còn hôn hôn lên mặt cậu mấy lần.

“Đừng như vậy...” Nhìn Trình Dục Hạo hưng phấn thành như vậy, Anh Húc Kỳ cảm thấy mặt mình đỏ hết cả lên.

29. Chương 29: 29

Đáp ứng cùng Trình Dục Hạo kết giao xong, hai người chính thức nghênh đón hẹn hò lần đầu tiên.

Bởi vì Trình Dục Hạo được tiếp quản chức vị điều giáo sư Dạ Sắc, nên khá bận rộn, nên thời gian hai người cũng khác nhau, vì thế nên đêm nay là lần đầu tiên hẹn hò giữa hai người.

Bình thường hai người cũng gặp nhau, Anh Húc Kỳ cứ khoảng cách hai ngày đến gặp hẳn, nói chuyện với hẳn quên trời quên đất, nhưng thời gian trôi qua rất nhanh, thêm nữa cậu cũng không hy vọng Trình Dục Hạo quá mệt mỏi, vì thế sau khi gặp nhau xong cũng không sắp xếp hoạt động khác.

Hai người hẹn nhau ở quán kem gần Viễn Ngênh.

Hôm nay Anh Húc Kì ăn mặc có phần lịch sự, Trình Dực Hạo phát hiện đây là lần đầu nhìn thấy cậu mặc tây trang, rất ưa nhìn, làm cho người ta cảm thấy rất thành thực, vốn đang muốn khen hiếm khi thấy cậu có vị đàn ông, nhưng lại nở nụ cười tiến lên phá công.

Một người trời sinh khí chất, thật khó dựa vào trang phục bên ngoài che đi được nhỉ?

Anh Húc Kì chính là Anh Húc Kì, ngây thơ hoạt bát lại đáng yêu, cho dù cậu ở trong hắc đạo.

“Sao hôm nay cậu mặc lịch sự thế kia? Cùng tôi hẹn hò có cần long trọng thế không?” Trình Dực Hạo đùa cậu, nhưng gu ăn mặc này đẹp tới khiến người ta không nở dời mắt a.

“Mới không có, anh nói lung tung, chỉ là vừa vặn có việc thôi.” Nụ cười trên mặt Anh Húc Kì nổi lên một vệt đỏ ửng, hắn làm gì lại dùng ánh mắt nóng rực nhìn cậu chăm chăm a...

“Tôi biết, hình như cậu nói đi tham gia hôn lễ, nhưng thật không ngờ cậu mặc tây trang lại đẹp thế a.” Tối hôm qua lúc cùng cậu buôn điện thoại, cậu có nói qua hôm nay phải đi tham gia hôn lễ rồi mới tới đây gặp mặt.

“Cũng tạm tạm, không quen cho lắm...” Anh Húc Kì kéo kéo cà vạt, cậu không thấy hảo cảm với bộ tây trang này cho lắm, ăn mặc nề nếp như này cậu chịu không nổi.

“Ha ha... Như vậy là đang mê hoặc tôi à...?” Trình Dực Hạo cười.

Anh Húc Kì ở trước mặt hắn kéo kéo cà vạt, lại khiến hắn kích động muốn đưa tay sờ cổ cậu.

“Anh... Anh lại nói linh tinh rồi...!” Anh Húc Kì vội vàng đem cà vạt đang kéo một nửa thít lại, nghe hắn nói cái gì kia thật đáng đánh a.

“Ha ha... Tại cậu hay bị xấu hổ thế thôi, chúng ta đã tiến lên một bước? Cũng nên quen cách nói chuyện của tôi chứ?” Nhưng chỗ hay xấu hổ này, chính là điểm đáng yêu của Anh Húc Kì.

“Không thèm để ý tới anh...” Anh Húc Kì vui đầu ăn kem, không thèm chấp khi Trình Dực Hạo như vậy, toàn dùng ánh mắt nóng rực nhìn cậu nói mấy từ linh tinh, tuy biết hơn nửa đều là nói dối, nhưng cậu chống đỡ không nổi.

Thứ càng đáng sợ hơn là, chỉ nghe điện thoại hắn gọi tới thôi, trong đầu lại hiện lên ánh mắt nóng bỏng cùng giọng điệu thành khẩn của hắn...

“Có muốn ăn thử kem của tôi không?” Trình Dực Hạo múc một miếng kem của mình đưa tới trước mặt Anh Húc Kỳ, nhớ lại mấy tháng trước, hai người đã từng trao đổi vị kem như vậy.

Đồ ngon trước mắt, Anh Húc Kỳ không nói hai lời há miệng nuốt vào.

“Tôi nhớ, ở chỗ này tôi bị tát một cái...” Anh Húc Kỳ đột nhiên nói ra.

“Nói tới chuyện này, hình như tôi đã quên nói xin lỗi cậu...” Trình Dực Hạo kinh ngạc khi cậu nhắc tới, mới nhớ lại lúc trước cậu bị Tần Hiên Tần hiểu lầm dẫn tới bị ăn một tát.

“Anh không càn áy náy với tôi à? Người ra tay lại không phải anh.”

“Lúc đó rất muốn che cho cậu, thế nhưng tôi sợ Hiên Tần sẽ càng tức giận, cho nên mới không đứng về phía cậu, vì thế tôi rất xin lỗi...” Trình Dực Hạo bất đắc dĩ cười, không thể bảo vệ Anh Húc Kỳ, thì không phải đàn ông đáng tin tưởng.

“Thật là, đều đã qua a, lẽ nào... Anh còn nghĩ tới hần?” Anh Húc Kỳ vốn đã không thèm để ý, lại nghe Trình Dực Hạo gọi tên Hiên Tần kia thân mật như vậy, một trận không thoải mái nảy lên trong lòng.

“Sao tôi lại nghĩ tới hần! Tôi chỉ thích cậu! Trong đầu chỉ có cậu mà thôi!” Trình Dực Hạo kích động, hần đã thật vất vả mới làm Anh Húc Kỳ đáp ứng kết giao, hần cũng không muốn Tần Hiên Tần lại tới làm xấu chuyện tốt!

“Được rồi... Anh... Anh nói lớn tiếng quá rồi...” Anh Húc Kỳ không ngờ Trình Dực Hạo lại nói lớn tiếng, làm tất cả khách trong cửa hàng đều nhìn về phía bọn họ, nên cậu chỉ có thể cúi đầu ăn kem che đi xấu hổ.

“Vậy... Công việc vẫn tốt chứ...?” Anh Húc Kỳ chuyển đề tài nhanh chóng, nếu không cậu sợ Trình Dực Hạo lại nói mấy từ kì quái.

“Công việc? Rất tốt a. Ở Dạ Sắc so với Âm thoải mái hơn nhiều.” Trình Dực Hạo nói.

Hần cảm thấy tốt lắm, trước đây có các vụ hần phải ôm tới bốn, năm cái vào người, thân thể hần lại không phải làm bằng sắt, nên sẽ tìm người dưới trướng hần ôm hộ, nhưng toàn bộ hành trình hần vẫn phải đứng ra chỉ đạo bên cạnh.

Nếu so với Dạ Sắc thì Âm tàn bạo hơn, công quan không bị cưỡng chế tiếp khách, tuy trương trình phương diện này vẫn phải học, nhưng các kĩ năng này công quan tự mình quyết định, quyền quyết định ở trên người bọn họ. Mà đại đa số đều vẫn muốn tiếp khách, dù sao tiếp khách mới kiếm được nhiều tiền, mà tiền khách boia còn được nhiều hơn, tới bảy phần đều rơi vào trong tay Anh Lạc Ngưng, chỉ có tiền mà khách trả cho quán thì được trả sáu phần, mà phần lớn công quan xin vào là vì kiếm tiền, đương nhiên các kỹ xảo vẫn phải tôi luyện thành thạo, mới có thể lấy lòng khách.

Hắn cảm thấy thoải mái, vì những công quan ở đây chủ yếu làm để duy sinh, nên rất nhanh sẽ tham gia dễ dàng, hắn không cần hao nhiều khí lực trên người bọn họ, hiệu quả nhanh chóng đạt được.

Anh Húc Kỳ suy nghĩ một chút, ngẩng đầu hỏi hắn.

“Anh rất yêu thích công việc như vậy?”

“Cũng không phải tôi ghét, nhưng cũng không hẳn quá thích...” Trình Dực Hạo bất đắc dĩ cười, ai kêu hắn chỉ có thể làm thế?

“Có thể cùng người khác làm anh rất vui về a..” Anh Húc Kỳ cảm giác mình lại không vui, Trình Dực Hạo rõ ràng chính là loại người thích đến chỗ cùng người khác linh tinh mà!

Trình Dực Hạo sững sốt nửa ngày, hắn cảm thấy Anh Húc Kỳ đêm nay khác với mọi ngày?

“Kỳ Kỳ, lẽ nào cậu đang ghen phải không?” Đây là hắn đưa ra được kết luận, hay do hắn nghĩ nhiều?

“Ai ghen?! Tại sao tôi muốn ăn dấm?!” Lúc này, đổi lại Anh Húc Kỳ kích động, giọng của cậu lại khiến đoàn người trong quán liếc mắt.

Cậu xấu hổ cúi đầu. Ai, cậu đang làm cái gì thế này?

Trình Dực Hạo cười khê, trong lòng Anh Húc Kỳ đang suy nghĩ cái gì đều viết hết trên mặt, cậu có khẩu thị tâm phi cũng che giấu không được.

“Kỳ Kỳ... Có phải cậu hi vọng tôi nghĩ công việc này...?” Trình Dực Hạo hỏi cậu.

“Tôi chưa nói cái gì...” Anh Húc Kỳ rất muốn nói là đúng, không sai, nhưng mà, Trình Dực Hạo muốn làm gì cậu can thiệp được sao?

“Nhưng hình như cậu ghen khi thấy tôi giam một chỗ với đám công quan kia...Không phải sao?” Trình Dực Hạo lại hỏi.

30. Chương 30: 30

“Tôi đã nói không ghen, anh đừng nói loạn.” Cậu không muốn thừa nhận mình chú ý chuyện này, thật giảm phong độ của cậu...

“Kỳ Kỳ... Tôi xin thề... Tôi chỉ thích mỗi cậu...” Anh Húc Kỳ không muốn thừa nhận, nhưng Trình Dục Hạo vẫn rất muốn giải thích.

“Nếu như anh chỉ thích tôi, sao lại có phản ứng với người khác? Lời nói dối này có gượng ép quá không?” Anh Húc Kỳ theo bản năng nói ra bất mãn.

“Kỳ Kỳ...?” Trình Dục Hạo bị cậu hỏi không khỏi sửng sốt, hắn thích đàn ông, có phản ứng với đàn ông là chuyện bình thường, mà Anh Húc Kỳ nói lại như vậy, hắn mới phát hiện một chuyện.

Sẽ không phải, Anh Húc Kỳ vẫn luôn để ý công việc hắn làm chứ hả?

Cẩn thận ngẫm lại, lần đầu tiên gặp mặt, hắn tùy tiện làm mấy hành động dọa sợ cậu; sau đó lại bị bắt gặp cùng người khác trần truồng ở trên giường, với chuyện Tần Hiên Tần là bạn tình; mà giờ, hắn là điều giáo sư Dạ Sắc.

Nếu vậy, điều khiến Anh Húc Kỳ không chịu tiếp nhận thích hắn là do lỗi của hắn hả?

Là do Anh Húc Kỳ cái gì cũng không chịu nói, nên cho rằng cậu vẫn chưa hắn thích hắn, nhưng giờ hắn phát hiện ra một chuyện, do chính hắn quá trì độn!

Hắn liên tục cùng người khác phát sinh quan hệ, sau đó nói mấy trăm ngàn lần thích Anh Húc Kỳ, thì làm sao cậu tin tưởng thật lòng cho được?

Nhưng lỗ hổng này, chỉ sợ bản thân Anh Húc Kỳ cũng không phát hiện ra! Nếu không phải do cậu vô thức thoát ra, hắn sợ không biết tới khi nào mới phát hiện được...

Tính gì nữa? Người thật sự là một thằng ngu a! Trình Dục Hạo ở trong lòng chửi bới bản thân.

“Anh coi như tôi chưa từng nói đi...” Anh Húc Kỳ nói tiếp.

Xác thực lại suy nghĩ, sợ dĩ Anh Húc Kỳ không phát hiện cậu đang sở hữu cự phần tình cảm này, là do không có cách nào tin tưởng Trình Dục Hạo thật lòng yêu cậu.

Trong lúc vô ý thoát ra câu kia, cậu cũng hiểu rõ tất cả.

Đúng, cậu thích Trình Dục Hạo, nhưng cậu không dám thừa nhận sự thật cậu thích Trình Dục Hạo. Bởi vì bên cạnh Trình Dục Hạo có rất nhiều đàn ông? Hơn nữa hắn có thể tùy ý cùng bọn họ phát sinh quan hệ không phải sao?

Bị một người như vậy thích cậu thì chẳng có gì tốt đẹp! Càng không thể chấp nhận bản thân thích một

người như vậy! Vì thế, từ lúc bắt đầu cậu đã chống cự, còn không ngừng nhắc nhở trong lòng- tuyệt đối không được thích hắn.

Nhưng mà, bây giờ đã xác định mình thật lòng thích hắn, vậy phải làm sao bây giờ?

“Vậy... Kỳ Kỳ... Cho tôi chút thời gian... Tôi sẽ không để cậu bất an...” Trình Dực Hạo quyết định, nếu điều này làm Anh Húc Kỳ bất an lo lắng, thì hắn nhất định phải nghĩ ra cách giải quyết mới được.

“A? Cái gì?” Anh Húc Kỳ không biết Trình Dực Hạo nói cái gì, hơi nghi hoặc.

“Kỳ Kỳ... Hãy chờ tôi a...” Trình Dực Hạo cười với cậu.

“Cái gì a... Ăn kem của anh đi...” Anh Húc Kỳ khó chịu nghiêng đầu không thèm nhìn hắn, chẳng lẽ cậu bị nhìn ra cái gì rồi?

“Được!” Trình Dực Hạo tinh thần vui vẻ đáp lại.

Hắn rất vui! Biết Anh Húc Kỳ cũng thích hắn điều này khiến hắn cực kỳ vui vẻ!

*_*_*_*_*

Hai người rất tự nhiên chọn qua đêm ở Viễn Nghiênh, nhưng bầu không khí trong phòng có hơi mất tự nhiên.

Hai người đã tắm xong, mở TV, uống bia lạnh, mà một câu nói cũng không ai nói, không khí im lặng tới đáng sợ.

Từ khi hai người quen biết tới nay, là lần đầu tiên xuất hiện không khí kiểu này.

Tim Trình Dực Hạo chưa từng đập lợi hại như giờ, hắn không thể ngừng suy nghĩ, dù sao cũng đã từng phát sinh quan hệ ở khách sạn.

Nếu bước đi, sẽ không quay đầu lại được, mà lúc này, đầy đầu hắn chỉ muốn cùng Anh Húc Kỳ làm tình...

Trước đó còn không phải lo lắng chuyện này, nhưng tình hình bây giờ lại khác, thật vất vả mới cùng Anh Húc Kỳ kết giao, hắn không muốn bị cậu chán ghét chút nào, với cái chuyện sắc sắc này, quả nhiên vẫn phải chờ tới khi hai người ổn định a?

Ai, thật sự buồn phiền a...

Anh Húc Kỳ cảm giác trái tim đập mạnh hơn, không biết có bị Trình Dực Hạo nghe thấy không? Cậu lại mơ mơ màng màng đồng ý qua đêm với Trình Dực Hạo, ai kêu cậu chỉ cần một mỗi sẽ bị khó khăn khi nói chuyện.

Nhưng sau khi vào khách sạn tắm xong, cậu lại tỉnh ngủ hẳn, trong đầu của cậu, chỉ toàn chuyện đã xảy ra với Trình Dực Hạo lần trước khiến người đó mặt tím đập...

A a! Cậu sao có thể muốn chuyện như vậy? Trình Dực Hạo mỗi ngày ở Dạ Sắc đều ôm đàn ông khác nhau, hẳn sẽ không muốn ôm cậu đâu? Không đúng, không đúng! Cậu đây cũng không muốn bị hắn ôm a, nhưng mà... Coi như bị hắn ôm cũng không sao a...

Hai người ôm ấp riêng tư trong lòng, không khí ngọt ngào im lặng uống hết bia trong tay.

“Ngủ đi...” Trình Dực Hạo thoáng bình tĩnh, ngẫm lại vẫn nên nghỉ sớm một chút, chờ Anh Húc Kỳ ngủ xong, hẳn trộm ra ngoài là được.

Hắn không tin tưởng bản thân có thể nắm giữ được.

“Được...” Anh Húc Kỳ cũng bình tĩnh lại, cậu cứ nghĩ về Trình Dực Hạo nên rất mệt, chờ hắn ngủ rồi, cậu lái xe về vậy.

Cậu luôn cảm thấy ở trong tình trạng này, không có cách nào ngủ ngon được...

Hai người lên giường, quay lưng vào nhau bắt đầu giả ngủ, tính toán đã hơn một tiếng, cho rằng đối phương đã ngủ say, thế là từng người chuẩn bị rời khỏi giường.

“Cậu/Anh...?” Hai người cùng lúc kêu lên thành tiếng.

Nhìn đối phương lại còn chưa ngủ, hơn nữa còn tỉnh lén lút rời giường, phản ứng kinh hãi, rồi bật cười.

“Cậu giả vờ ngủ...?” Trình Dực Hạo cười hỏi.

“Anh cũng giả vờ ngủ a...” Anh Húc Kỳ nói.

“Cậu bị khó ngủ à...? Tôi nhớ cậu ngủ rất tốt... Còn đang suy nghĩ làm sao tránh được cậu đè lên người tôi nha...” Cũng vì đợi Anh Húc Kỳ không cạo vào hắn, chờ cậu ngủ say mới dám rời đi.

“Tôi vốn muốn chờ anh ngủ rồi đi...” Anh Húc Kỳ rầu rĩ nói.

“Tại sao? Tại sao sao muốn đi?” Trình Dực Hạo không rõ.

“Ngủ không được a... Nghĩ đông nghĩ tây ngủ không được mà...”

“Hả? Đang suy nghĩ cái gì?” Lẽ nào Anh Húc Kỳ có buồn phiền gì sao?

“Anh... Không may anh lại đánh lén tôi... Tôi phải làm sao...” Anh Húc Kỳ tức giận lườm hằn một cái.

Lẽ nào hắn đã quên chuyện ngày đó hả? Lẽ nào cũng chỉ có một mình cậu ở đây nghĩ lung tung?

“Thì ra cậu đang lo lắng cái này a? Ha ha... Yên tâm đi Kỳ Kỳ, tôi bảo đảm sẽ không ra tay với cậu.” Xem ra lần trước đã dọa sợ cậu, lại làm cậu phòng bị thành như vậy, cảnh giác không ngủ ngon được...

31. Chương 31: 31(h)

“Anh... Ý anh nói là gì?!” Anh Húc Kỳ tức giận, Trình Dực Hạo đơn thuần ở trong đầu cậu tự động bị phiên dịch thành: Hắn có thể ra tay với đàn ông khác, nhưng sẽ không ra tay với cậu.

“Tôi không có ý gì a, nhưng mà... Tôi sẽ không làm chuyện kia với cậu.” Trình Dực Hạo còn cho rằng Anh Húc Kỳ chưa hiểu ý, nên nói rõ hết ra.

“Anh... Còn nói gì mà thích tôi...! Nếu anh đã thích cùng người khác làm thì đi mà làm với họ... Tôi... Chúng ta chia tay...!” Anh Húc Kỳ tức giận không thôi, cầm lấy quần áo xuống giường muốn bỏ đi.

“Chờ đã... Cậu rốt cuộc đang nói gì a...?” Trình Dực Hạo nắm lấy tay cậu không cho đi, không hiểu tại sao Anh Húc Kỳ lại muốn chia tay với hắn? Hắn đã làm sai cái gì hả?

“Anh buông tay!” Anh Húc Kỳ hất tay của hắn ra, nhưng lại bị hắn kéo ôm vào trong ngực.

“Kì Kỳ... Chuyện này là sao... Sao lại tức giận?” Trình Dực Hạo cẩn thận nhớ lại nội dung câu chuyện, vẫn không hiểu vì sao Anh Húc Kỳ kích động.

“Anh không phải không có cảm giác với tôi sao? Nếu đã vậy thì chúng ta chia tay a...!” Anh Húc Kỳ nói.

Không cảm giác? Chờ chút, lúc nào hắn đã nói câu này?

“Tôi đã nói không có cảm giác với cậu lúc nào?” Trình Dực Hạo hỏi.

“Anh không phải đã nói tuyệt đối sẽ không chạm vào tôi à...? Không phải vậy thì sao...?” Càng nói, thanh âm Anh Húc Kỳ càng nhỏ. (=. = ngây thơ quá).

Thật ảo não không biết mình đang làm cái quái gì, hay tại cậu mãi cảm quá a?

Trình Dục Hạo không thể tin nhìn chằm chằm Anh Húc Kỳ, chẳng lẽ... Đây là do cậu đang ghen? Không thể nào? Cậu ăn giấm chua quá mức...?

“Ha ha... Sao cậu đáng yêu thế a... Kỳ Kỳ...” Trình Dục Hạo cảm thấy càng ngày càng không muốn buông Anh Húc Kỳ ra, hẳn nhất định phải thuận lợi ở cùng với cậu, cũng nhất định phải nghe chính miệng Anh Húc Kỳ nói thích hẳn mới được.

“Anh làm gì thế hả... Không được ôm chặt như thế...” Nhìn khuôn mặt Trình Dục Hạo vui vẻ cười cười, Anh Húc Kỳ cảm thấy rất kỳ quái, hẳn đang hài lòng cái gì hả? Nhìn cậu tức giận làm hẳn rất vui sao?

“Kỳ Kỳ... Tôi rất có cảm giác với cậu... Siêu có cảm giác... Tôi rất muốn chạm cậu... Siêu muốn chạm cậu...” Trình Dục Hạo hôn cái trán cậu một cái.

Anh Húc Kỳ bị cả kinh nói không thành lời, muốn há miệng nói gì đó nhưng lại chỉ đơ ra đó.

Trình Dục Hạo thuận thế che kín miệng cậu, ôm chặt cậu lăn lên giường, Anh Húc Kỳ cùng hẳn song song ngã vào trên giường mềm mại.

“Đừng như vậy...” Anh Húc Kỳ thừa dịp Trình Dục Hạo thả môi cậu ra thì nói.

“Kỳ Kỳ... Chúng ta làm đi...” Trình Dục Hạo vừa nói vừa hôn môi cậu.

“Không muốn... Sao lại đột nhiên muốn...?” Cũng không phải là cậu không muốn muốn, nhưng mà, không hiểu tại sao hẳn lại biến thành như vậy?

“Để chứng minh tôi rất có cảm giác với cậu a... Vốn muốn nhin... Ai kêu cậu đáng yêu như vậy...” Trình Dục Hạo lại trộm hôn môi cậu, Anh Húc Kỳ ghen rất đáng yêu không phải sao?

“Nói gì vậy...” Mặt Anh Húc Kỳ nháy mắt đỏ lên, tại sao Trình Dục Hạo có thể dễ dàng nói ra mấy từ này?

Trình Dục Hạo không muốn phải kiềm chế nữa, trước giờ hẳn chưa từng biết cảm giác thích một người, nhưng Anh Húc Kỳ lại cho hẳn biết cảm giác này.

Muốn quý trọng cậu, cũng muốn cảm giác sung ái của cậu.

Lúc hắn cùng Tần Hiên Tần còn chưa phân rõ giới hạn, hắn không chỉ muốn thân thể Anh Húc Kỳ mà thôi, còn muốn cả trái tim cậu.

Trình Dục Hạo nhanh chóng kéo áo ngủ Anh Húc Kỳ, lộ ra nửa người trên trần trụi, bắt đầu công việc gặm cắn cắn, còn dùng khí lực vừa phải.

Có kinh nghiệm lần trước, hắn nghĩ Anh Húc Kỳ chắc chắn không thích bị đối xử thô bạo, hơn nữa chỉ cần làm cậu thoải mái, cậu sẽ phát ra thanh âm đáng yêu thỉnh cầu hắn tiến vào.

Trình Dục Hạo nghĩ có kinh nghiệm phong phú xem như là việc tốt, sẽ không vì nhịn không nổi đã muốn thỏa mãn bản thân trước mà quên đối phương. Mà Anh Húc Kỳ dù sao cũng là người hắn thích, sự cảm dỗ trong người so với người khác còn lớn hơn nhiều, vì sự đối lập này, hắn đã phải tiêu tốn nhiều tâm tư cùng khí lực khắc chế dục vọng như lửa trong người.

Anh Húc Kỳ được Trình Dục Hạo sờ, thân thể thoải mái, mỗi một lần hắn cắn ở trên da thịt, đã khiến cậu chịu không nổi, cái lưỡi cực nóng liếm mút trên người, làm cậu không muốn tiếp tục phản kháng nữa, còn không nhịn được đưa tay ôm chặt hắn, hi vọng hắn có thể cho cậu sự thoải mái như đêm đó.

Cậu dường như cũng thích Trình Dục Hạo, mặc dù hắn nói những lời ngon tiếng ngọt kia, hay làm chuyện này với cậu, cậu vẫn thấy rất thích.

Càng ở chung với hắn, cậu cảm thấy niềm tin không nên tin vào đàn ông bị dao động.

Rồi hắn thuyết phục cậu, nói không chừng do cậu chưa từng gặp qua người như Trình Dục Hạo, mới bài xích chuyện đàn ông ở cùng nhau? Nên khi thích Trình Dục Hạo mới không cảm thấy kỳ quái, đúng không đây?

Trình Dục Hạo há miệng ngậm điểm nhỏ trước ngực cậu, nhẹ nhàng mút, còn sử dụng đầu lưỡi rất có kỹ xảo liếm láp, một tay khác kích thích đầu vú còn lại, làm nó chậm rãi cương cứng lên.

“A... A... Hô...” Anh Húc Kỳ bị hắn làm cho thoải mái, kêu lên.

Trình Dục Hạo nghe cậu phát ra âm thanh thoải mái càng thêm phiền tình, ác chất* ở trước ngực cậu phát ra thanh âm liếm láp đầu vú. Ôn nhu đối xử cậu là một chuyện, khi nghe thanh âm Anh Húc Kỳ rên hắn vẫn sẽ có phản ứng, không nhịn được muốn cậu phát ra càng nhiều càng nhiều thanh âm hơn nữa.

“Dục... Hạo... Nóng... Nóng quá...” Cậu cảm giác bản thân giống như đêm đó toàn thân toả ra hơi nóng, tại sao chỉ cần Trình Dục Hạo đụng vào cậu đã biến thành như vậy? Thân thể của cậu thật kỳ quái...

“Không sao cả... Chuyện này rất bình thường... Cậu xem tôi cũng rất nóng a...” Trình Dục Hạo kéo tay cậu dán lên lồng ngực mình, dùng hành động chứng minh bản thân cũng rất nóng như cậu.

Anh Húc Kỳ khi chạm vào da Trình Dực Hạo, cảm nhận được nhiệt độ của hắn cũng giống cậu. Nguyên lai, Trình Dực Hạo cũng như cậu vậy a...

Trình Dực Hạo sững nịch hôn môi cậu một cái, phản ứng của cậu vẫn ngây ngô như vậy, thân thể của mình còn không biết rõ a.

Hắn bỏ quần Anh Húc Kỳ ra, tay phải xoa phân thân cậu, chậm rãi vì cậu xoa xoa.

“Hô... Ừm a...” Anh Húc Kỳ thấy mình trở nên cực kỳ miễn cảm, lúc tay Trình Dực Hạo vừa mới sờ tới, cậu đã có phản ứng.

32. Chương 32: 32(h)

Trình Dực Hạo dùng ngón tay, bàn tay thay phiên nhau vuốt ve thân phân Anh Húc Kỳ, nhìn hắn như tùy ý, nhưng thật ra đã quá quen với việc này, hắn vẫn chú ý những biểu hiện trên mặt Anh Húc Kỳ, đang quan sát xem chỗ nào sẽ khiến cậu có cảm giác, thì sẽ ở chỗ đó gây nhiều kích thích hơn.

Nếu là người mình thích, hiển nhiên phải biết rõ các điểm miễn cảm từ trên xuống dưới ở đâu.

Anh Húc Kỳ không biết tâm tư hắn, chỉ cảm thấy tay Trình Dực Hạo thật lợi hại, sao chỉ giúp cậu sờ sờ đã thấy thoải mái rồi, còn phân thân đã sớm không nghe cậu sai khiến bị hắn xoa cương lên thật cao.

“Đã cứng thế rồi a... Ha ha...” Trình Dực Hạo thoả mãn nói.

Sau đó Trình Dực Hạo cúi đầu đem phân thân cậu ngậm vào, dùng khoang miệng ấm áp bao vây chặt chẽ, còn cẩn thận dùng đầu lưỡi lướt nhẹ mô phỏng hình dáng chỗ đó.

Phân thân Anh Húc Kỳ có hình dáng xinh đẹp, không tính là tinh xảo nhưng cũng không quá thô xấu, lúc cương lên còn có thể thấy rõ màu hồng nhạt.

Anh Húc Kỳ thoải mái kêu vài tiếng, cậu liều mạng ôm lấy gối, nếu không cậu sợ sẽ bị nhấn chìm trong sự sung sướng quá đổi này, cậu đã tận lực khắc chế, nhưng vẫn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ thổ dốc, gây cho cậu cảm giác thẹn thùng, khiến cậu không biết phải làm sao.

Tại sao làm tình lại thoải mái như vậy? Cậu sợ sẽ bị nghiện...

“Chậm... Chậm một chút... Không muốn quá sâu...” Trình Dực Hạo đem phân thân ngậm thật sâu, tuy cậu cảm thấy rất thoải mái, nhưng cũng thấy rất đáng sợ, cậu sợ sẽ không chịu nổi sẽ bắn ra.

Trình Dực Hạo không để ý tới cầu xin, vẫn tiếp tục động tác của hắn, thậm chí còn sâu hơn vừa nãy. Trên mặt Anh Húc Kỳ phủ kín đỏ ửng, tiếng thở hổn hển cùng với tiếng rên rỉ đứt quãng, đều đang chứng tỏ cậu có bao nhiêu thoải mái, thoải mái đến sắp muốn bắn ra, nếu như vậy, hắn sao có thể dừng lại động tác trong tay được?

Người mình thích hưởng thụ, hình ảnh được hắn thủ dâm mà đạt tới cao trào, là cơ hội hiếm có hắn sẽ không bỏ qua.

Cuối cùng dưới kỹ xảo cao siêu kỹ, Anh Húc Kỳ không nhịn được bắn ra, cậu kêu lên một tiếng mới bắn toàn bộ chất lỏng vào trong miệng Trình Dực Hạo, phân thân cương cứng thẳng tắp giảm còn phân nửa.

“A... Dực Hạo... Rất thoải mái... Quá thoải mái...” Anh Húc Kỳ mở to hai mắt mê mèm thở ra, cậu lại bắn ở trong miệng Trình Dực Hạo hả? Sao luôn như vậy a...

“Vậy cậu cũng nên để tôi thoải mái với nhỉ?” Trình Dực Hạo vừa nói vừa cởi quần mình, vọt tới ngồi ở trên người Anh Húc Kỳ, rồi đem phân thân bán cương để trước mặt Anh Húc Kỳ.

“Anh muốn tôi giúp...?” Anh Húc Kỳ hơi sợ, cậu chưa từng giúp người ta làm chuyện này...

“Tôi rất muốn cậu giúp tôi làm... Nhưng nếu cậu không muốn... Tôi sẽ không miễn cưỡng...” Trình Dực Hạo đương nhiên hi vọng Anh Húc Kỳ có thể khẩu giao cho hắn, nhưng chuyện dùng miệng như vậy không phải ai cũng tiếp thu được, hắn cũng chỉ là ôm một ít hi vọng nhỏ nhoi.

Anh Húc Kỳ dùng cái đầu nhỏ suy nghĩ nửa ngày, Trình Dực Hạo đã chấp nhận làm cho cậu, cậu lại không đạo lý giúp hắn lại chứ? Nhưng cậu chưa từng làm a, nếu khiến Trình Dực Hạo không thoải mái thì sao hả?

“Tôi... Nhưng mà tôi không biết...” Anh Húc Kỳ đỏ mặt, không biết hắn có thấy lạ không?

“Ha ha... Tôi dạy cho cậu...” Trình Dực Hạo cười.

Anh Húc Kỳ sao lại đáng yêu thế a? Xem ra nhất định phải dùng cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia phục vụ mới được!

Ở dưới chỉ thị của Trình Dực Hạo, Anh Húc Kỳ mở miệng ngậm phân thân của hắn vào, ưm... Chỉ mới ngậm lấy thôi đã thấy khác lạ, Trình Dực Hạo cũng không chỉ đơn thuần giúp cậu ngậm thôi chứ hả?

“Kì Kì.. Dùng lưỡi liếm..” Trình Dực Hạo suýt chút nữa bật cười, nhìn cậu phản ứng không biết làm sao thật thú vị, miệng bất động thì sao hắn có cảm giác được?

Anh Húc Kỳ gật đầu, nhả phân thân hắn ra, rồi dùng đầu lưỡi giúp hắn liếm, từng bước dựa theo chỉ đạo của hắn, muốn cậu liếm chỗ nào thì liếm chỗ đó, dần dần, phân thân của hắn so với ban đầu cương hơn gấp

đôi.

Lòng hiếu kỳ vốn đầy người, nhìn phân thân của hắn bị cậu liếm láp từ từ to lên cảm thấy rất thần kỳ, chứng tỏ cậu cũng làm Trình Dực Hạo rất thoải mái sao?

“Dực Hạo... Anh rất thoải mái à...?” Anh Húc Kỳ hơi hưng phấn hỏi.

“Thoải mái a...” Trình Dực Hạo cười xoa đầu cậu.

Thật ra động tác của cậu rất ngây ngô, không thể so với kỹ xảo, thế nhưng dựa vào bản thân thích điểm ấy của cậu như thế, với lại nhìn cậu liếm láp phân thân của mình, không cương lên thì thật sự không phải đàn ông.

Có thể cùng người thật lòng yêu làm chuyện này, là sự thỏa mãn lớn lao.

Nhưng hắn vẫn chưa thể thoải mái hơn, hắn còn muốn dùng cái miệng phía dưới của cậu tới thỏa mãn hắn, thế là hắn vỗ vỗ mặt Anh Húc Kỳ, muốn cậu nhả phân thân ra.

Sau đó, hắn đi xuống giường, từ trong áo khoác lấy bao cao su cùng dầu bôi trơn ra.

Nói thế nào nhỉ, sao lại mang mấy thứ này ở trên người, là vì hắn có nghĩ muốn cùng Anh Húc Kỳ làm chuyện này, nói cách khác động cơ của hắn vốn không thuần khiết, tuy đã một lần muốn từ bỏ...

Trong lòng Anh Húc Kỳ có nghi ngờ tại sao lại mang mấy thứ này ở trên người, nhưng nghĩ công việc của hắn chắc hẳn cũng có mấy thứ này? Vì thế nên không truy cứu.

Cậu căn bản chỉ nghĩ bọn họ hẹn hò ở ngoài, hơn nữa chỉ bộc phát muốn qua đêm ở Viễn Nghênh, Trình Dực Hạo sẽ không có thời gian chuẩn bị mấy thứ này...

Trình Dực Hạo trở lại trên giường, lấy một cái gối lót mông cho cậu, mở lọ quẹt một ít dầu trên tay, tiếp theo lại tách hai chân cậu ra, ngón tay trơn trượt chậm rãi đi vào hoa huyệt đang cố chống cự.

“A... Nhẹ chút... Dực Hạo...” Anh Húc Kỳ đau đốn, tuy cậu vẫn có thể nhịn được, nhưng bảo hoàn toàn không đau thì lại khác, cậu vẫn hi vọng Trình Dực Hạo có thể nhẹ nhàng một chút, cậu không muốn không thoải mái.

“Ừm... Nhớ là phải buông lỏng... Đừng khấn trương... Kỳ Kỳ...” Trình Dực Hạo dỗ cậu, nếu cậu càng căng thẳng sẽ càng khó bôi trơn, bởi vì chỗ đó rất chặt...

33. Chương 33: 33(h)

Nghe Trình Dực Hạo nói thế, mới kinh ngạc phát hiện cậu căng thẳng làm thân thể cứng ngắt, thế là khẽ hít sâu vài hơi, cố hết sức để thân thể thanh tĩnh lại. Cậu thật không hiểu nổi thân thể mình, chỉ cần làm theo lời hắn nói, thân thể sẽ khó mà tin nổi giảm bớt căng thẳng rồi thoải mái hơn.

Quả nhiên là do kinh nghiệm hắn ở phương diện này quá phong phú đi...?

Trình Dực Hạo rút ngón tay ra, lại đổ thêm dầu bôi trơn vào ngón tay khác, rồi dùng hai ngón tay ra vào cúc huyết, dừng đạo cũng phối hợp chậm rãi chảy ra ít chất lỏng, để hắn làm trơn càng trở nên thuận lợi, mãi đến khi ba ngón tay vào được, Anh Húc Kỳ cũng chỉ hô một tiếng, rồi từ từ nhịn xuống.

Nhìn cậu nhăn nạy cũng cực kỳ đáng yêu.

Chuẩn bị kỹ càng xong, Trình Dực Hạo rút hết ngón tay ra, thuận tiện đem chất lỏng trong tay bôi ướm phân thân cương cứng của hắn, xoa nắn một hồi, sau đó lấy bao cao su đeo vào.

“Không muốn... Đừng dùng cái kia...” Anh Húc Kỳ nhìn hắn lắc đầu, cậu không muốn Trình Dực Hạo mang bao làm với cậu.

“Nhưng... Đối với cậu sẽ tốt hơn...” Lần trước là do bất đắc dĩ mới không đeo, nhưng hắn không ngờ Anh Húc Kỳ lại chủ động yêu cầu hắn không được đeo, tại sao?

“Tôi lại không phải người khác...” Anh Húc Kỳ không muốn Trình Dực Hạo mang bao, vì cậu cho rằng như vậy sẽ không khác với người khác là bao.

Cậu không thích như vậy, giữa bọn họ là quan hệ thân mật không phải sao?

Trình Dực Hạo cười, thật sự có thể làm? Hắn như đang nằm mơ vậy, Anh Húc Kỳ sao lại nói những từ trước giờ chưa bao giờ nói? Còn lộ ra vẻ mặt phạm quy ăn dấm chua nữa.

Hạnh phúc tràn đầy ngực hắn.

“Tôi không đeo nữa...” Trình Dực Hạo hôn hai gò má đỏ bừng của cậu một cái.

Giơ chân Anh Húc Kỳ lên, đem chân cậu đặt ở trên eo hắn.

“Giữ chặt tôi đừng buông...” Trình Dực Hạo nói tiếp.

Hắn đem phân thân nhắm ngay hoa huyết rồi chậm rãi tiến vào, có thể xem công việc bôi trơn vừa đủ, quá

trình đi vào không có trở ngại lớn, nhưng Anh Húc Kỳ vẫn phải đau nửa ngày, dù sao so với ngón tay nhỏ bé vẫn là sự chênh lệch lớn.

Trình Dục Hạo thuận lợi tiến vào xong, liền ôm lấy eo cậu chậm rãi động, còn Anh Húc Kỳ cũng rất nghe lời đem chân quấn chặt eo hắn, đón từng làn sóng xô tới.

Anh Húc Kỳ cảm thấy đêm nay Trình Dục Hạo ôn nhu hơn trước, mỗi lần đỉnh đến rất sâu, tốc độ tuy rằng không nhanh, nhưng cũng đủ cho cậu thấy bên trong thật chặt, nóng quá, cảm giác còn dị thường thoải mái...

“Thoải mái... A a... Thật thoải mái... A” Anh Húc Kỳ thở hổn hển, cảm giác thoải mái quá lớn với đau đớn quá nhiều, cậu rất thích cảm giác này.

Trình Dục Hạo cũng rất sung sướng, bên trong Anh Húc Kỳ rất nóng, cần cho phân thân hắn cực kỳ thoải mái, cọ sát với nội bích sản sinh ra sự thoải mái khó có thể dùng lời diễn tả được, đặc biệt khi không phải đeo bao càng làm cho hắn thêm hưng phấn, do không bị ràng buộc, hoàn toàn cùng Anh Húc Kỳ chặt chẽ kết hợp.

Hắn không ngừng xông tới, Anh Húc Kỳ lúc đầu còn to tiếng cũng dần dần nhỏ xuống, cậu không biết Trình Dục Hạo như thế nào, lại có thể kéo dài liên tục không ngừng, thậm chí tốc độ còn càng ngày càng nhanh, thân thể của cậu cũng không dừng mà chỉ thoải mái run rẩy.

“Còn muốn tôi nhanh hơn nữa à...?” Trình Dục Hạo hỏi. Thật ra nếu Anh Húc Kỳ nói không muốn hắn vẫn sẽ tăng tốc độ, hắn chỉ là muốn cọt nhẹ một hồi, nên mới cố ý chậm lại tốc độ công kích.

“Muốn... A... Nhanh hơn chút nữa... Anh đừng có dừng...” Thân thể càng ngày càng nóng, đầu cũng đã sớm không suy nghĩ được gì, chỉ biết không muốn Trình Dục Hạo chậm lại, điều này khiến cậu cảm thấy trống rỗng.

“Được... Tôi sẽ cố gắng...” Trình Dục Hạo tà tà cười, một giây sau lập tức dùng tốc độ nhanh cực kỳ cầm lấy cái mông cậu ra sức ra vào bên trong.

“A a... Anh.... A.... Chậm lại...” Anh Húc Kỳ không ngờ Trình Dục Hạo lại biết kịch liệt như vậy, đụng phải làm cậu hơi đau, tuy rằng rất thoải mái, nhưng tốc độ này có hơi đáng sợ, chỗ đó có thể bị đâm xấu đi không?

“Không được... Tôi sẽ nhanh hơn, càng nhanh hơn...” Trình Dục Hạo triệt để dỡ xuống vẻ mặt ôn nhu, hắn vốn là người như vậy, hắn hi vọng Anh Húc Kỳ có thể quen được, cũng hi vọng Anh Húc Kỳ có thể tiếp thu con người thật của hắn.

Hắn có thể ôn nhu với Anh Húc Kỳ, nhưng cũng rất muốn thô bạo với cậu. Bởi vì quá yêu cậu.

“Anh... Đáng ghét... A a...” Anh Húc Kỳ phát hiện càng ngày càng nói không nổi, Trình Dực Hạo đâm vào quá nhanh, thân thể cùng não cậu như muốn vỡ tung ra.

Trình Dực Hạo vội vã ở trong cơ thể cậu đâm tới, còn cúi đầu cắn vào điểm phần hồng trước ngực, ra sức kích thích tất cả điểm mẫn cảm trên người cậu.

Phân thân Anh Húc Kỳ không biết từ lúc nào đã khôi phục sức sống ngẩng đầu lần hai, cho dù không có hắc xoa giúp, cũng đã sớm cương lên, còn theo từng đợt hắc dùng sức xông tới chảy ra chất lỏng, cậu... cậu lại muốn bắn!

Trình Dực Hạo phát hiện của cậu lại muốn ra, liền duỗi một tay đè lại chỗ đó một hồi, không ngờ chỉ đùa một tí cậu lại bắn ra, do không tránh kịp bị bắn hết vào áo.

“Cậu cũng quá kích động...” Trình Dực Hạo không nhịn được cười cậu, phản ứng này hắc cũng yêu thích cực kỳ.

“A... Không được nói nữa...” Cậu thật sự quá mất mặt, một lần hắc còn chưa có bắn, còn cậu thì đã bắn hai lần?

“Yên tâm... Tôi cũng không chịu nổi muốn bắn... Có thể ở bắn bên trong cậu...?” Trình Dực Hạo một bên đâm chọc một bên hỏi cậu.

“Aha... Đừng... Đừng hỏi nữa... Muốn bắn thì bắn... Ha...” Cậu biết muốn vậy thì hơi kỳ quái, nhưng mà lần trước khi chất lỏng ấm áp của hắc đi vào trong cơ thể cậu, cậu luôn cảm thấy rất thoải mái...

“Ha ha... Được...” Trình Dực Hạo lần thứ hai nghiêng người hôn cậu, ở trong miệng điên cuồng cùng cậu dây dưa, cùng lúc mãnh liệt xuyên đánh hạ thể của cậu.

Mãi đến khi hắc bắn vào trong cơ thể, nhưng lại không buông miệng cậu ra, bởi vì như vậy sẽ rất thoải mái, hai miệng trên dưới đều bị hắc chặn lại cảm giác thật tốt.

Anh Húc Kỳ co giật một trận, cảm giác hậu đình bị một dòng nước nóng tràn ngập, xem ra hắc đã phóng thích a... Quá tốt rồi...

Trình Dực Hạo thỏa mãn ôm chặt Anh Húc Kỳ không buông, hắc cảm nhận được Anh Húc Kỳ cực kỳ tươi đẹp, không muốn lại thả cậu ra, hắc muốn ở bên cạnh cậu, đến suốt đời...

34. Chương 34: 34

Sau đêm đó, Trình Dực Hạo coi như xác định được tâm ý của Anh Húc Kỳ với hắn, có điều, nếu muốn bản thân cậu thừa nhận thật sự thích hắn, hắn cũng không thiếu thời gian để nỗ lực.

Nhưng như vậy cũng đủ khiến hắn thỏa mãn, tự tin hắn lên, biết không mình không phải tương tư đơn phương, là rất được rồi.

Vì Anh Húc Kỳ, hắn quyết định muốn thay đổi cách sống, nếu Anh Húc Kỳ không thích hắn chạm vào đàn ông khác, vậy hắn cũng không thể tiếp tục ở trong tình trạng này chờ đợi.

Trở ngại cũng đã có, đã cùng Anh Lạc Ngưng kí hợp đồng rồi giờ sao? Tuy rằng chỉ có ba năm, nhưng với hắn mà nói, một nhiều hơn một ngày cũng không thể chờ được, nếu không Anh Húc Kỳ vĩnh viễn không tiếp nhận hắn.

Khi hắn còn đang vì chuyện công việc ở Dạ Sắc sút đầu mề trán thì, có một làn sóng áp ủ đã lâu bạo phát, còn vọt tới trước mặt hắn...

Chuông điện thoại vang lên cắt đứt yên tĩnh đêm khuya, cũng nhiễu loạn giấc ngủ của Trình Dực Hạo, hắn mơ mơ màng màng mò tìm điện thoại đầu giường.

“Alô...?” Ai vậy trời? Mà mấy giờ rồi?

“Tiểu Trình... Tôi là Trang Khải...Cậu giúp tôi với...” Thanh âm Trang Khải đã lâu không gặp ở đầu kia đang lo lắng truyền đến.

“Trang Khải? Cậu sao vậy? Sao lại hốt hoảng như thế?” Nghe tiếng bạn tốt của mình, Trình Dực Hạo nhất thời tỉnh táo lại, nghe giọng của hắn có vẻ nôn nóng, rốt cuộc có chuyện gì?

Chờ mãi vẫn không thấy Trang Khải giải thích hắn xảy ra chuyện gì, điện thoại đã bị một người khác cướp đi.

“Trình Dực Hạo... Là tôi...”

Trình Dực Hạo nghe được thanh âm sai giờ điểm không khỏi thét lên kinh hãi, chuyện này... Đây không phải Tần Hiên Tần sao?

“Hiên.. Hiên Tần..?”

“Xem ra cậu còn nhớ tôi, rất tốt.” Giọng Tần Hiên Tần nghe ra dị thường lạnh nhạt, điều này làm cho Trình Dực Hạo không rét mà run lên.

Lại nói Tần Hiên Tần này rất khó nắm bắt, ngay cả hần trước giờ cũng không hiểu nổi y đang ý nghĩ, nhưng hần có thể xác định một điểm, Tần Hiên Tần lại vào lúc này xuất hiện tuyệt đối không phải ngẫu nhiên...

“Anh... Quên đi, Trang Khải làm sao vậy?” Trình Dực Hạo tự nói với mình ngàn vạn lần phải trấn định, tuyệt đối không thể để cho Tần Hiên Tần biết hần đang bắt an.

“Nếu như cậu hi vọng Trang Khải bình an vô sự, năm giờ chiều nay, một mình cậu tới công ty, không cho phép cùng bất luận kẻ nào theo, kể cả người cậu nhất Anh Húc Kỳ.” Tần Hiên Tần lạnh lùng nói xong, liền trực tiếp cúp điện thoại, tắt máy.

Lúc này, Trình Dực Hạo hoàn toàn tỉnh táo, mãi cho đến sáng sớm, hần không thể nào ngủ nổi.

Trình Dực Hạo xin nghỉ ở Dạ Sắc, như Tần Hiên Tần đã nói, không được cho ai biết cuộc hẹn này.

Cuộc gọi rạng sáng kia, hần rất rõ ràng cảm nhận được Tần Hiên Tần đang tức giận, nếu như không vì Trang Khải, hần cũng không muốn tới chỗ hẹn.

Rời khỏi tổ chức xong, kỳ thật ở trong lòng hần vẫn mơ hồ có cảm giác bất an, hần nhận thức Tần Hiên Tần nhiều năm như vậy, cho dù không hiểu hết được, cũng vẫn rõ ràng tính tình của y.

Vì thế, nếu Tần Hiên Tần mất khống chế, sẽ rất điên cuồng làm ra chuyện khó có thể tin.

Dựa theo giao hẹn đi tới văn phòng Tần Hiên Tần, tuy đã rời đi ba tháng, trong nháy mắt khi vào tòa nhà lớn này, vẫn cảm thấy tất cả đều quen thuộc như chưa bao giờ thay đổi, hần còn có ảo giác bản thân nên ở nơi này mới đúng.

Nếu như không phải vì Anh Húc Kỳ, có thể cả đời sẽ không rời khỏi đây nhỉ? Cũng không thể rời bỏ Tần Hiên Tần.

Nghĩ tới Anh Húc Kỳ, Trình Dực Hạo không nhịn được cười lên, có điều vẻ mặt này lúc vào cửa lại bị Tần Hiên Tần gặp được.

“Lại đang nhớ Anh Húc Kỳ?” Tần Hiên Tần hừ lạnh một tiếng đi qua bên cạnh hần, y chán ghét vẻ mặt Trình Dực Hạo như thế.

“Hiên Tần...?” Sao cảm thấy Tần Hiên Tần bữa nay khác hần mọi khi? Mới một trận không gặp, cả người y đã trở nên tiêu tụy như vậy?

Quên đi, Tần Hiên Tần có tốt hay xấu với hần không hề có một chút quan hệ, hần là vì Trang Khải mà tới.

“Trang Khải ở đâu? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ngồi xuống đi, chúng ta hảo hảo nói chuyện.” Tần Hiên Tần đã ngồi xuống sofa, rót nước cho y cùng Trình Dực Hạo.

“Anh chỉ cần nói Trang Khải làm sao là được.” Trình Dực Hạo không ngồi xuống, hẳn vốn không có ý định cùng Tần Hiên Tần nói chuyện lâu dài, chỉ cần xác định Trang Khải không có chuyện gì thì hẳn sẽ rời khỏi luôn.

“Cậu không phải mới rời khỏi vài tháng thôi sao, sao suy nghĩ đã biến chậm thế hả? Cậu lại không đoán được Trang Khải gặp tốt hay xấu?” Tần Hiên Tần uống trà, dù bận vẫn ung dung nói.

“Anh đã làm gì Trang Khải?” Hẳn không phải không nghĩ tới khả năng này, nhưng khi nghe chính miệng Tần Hiên Tần nói vẫn run lên một cái, Trang Khải sẽ không phải gặp chuyện không may chứ?

“Cậu biết người phản bội tôi sẽ có kết cục gì chứ?” Tần Hiên Tần nhìn thẳng mắt Trình Dực Hạo.

Câu nói này, để Trình Dực Hạo biết căn bản là đang nhắm vào hẳn.

“Trang Khải rốt cuộc đã làm cái gì?”

Trình Dực Hạo không rõ, Trang Khải là người thông minh sẽ không đi trêu chọc Tần Hiên Tần làm gì, mà Tần Hiên Tần cũng không phải loại người vô cớ tìm điều giáo sư dưới trường gây phiền toái.

Chờ chút, lẽ nào là lại...?

“Xem ra cậu nghĩ ra rồi? Không sai, hẳn cùng tên nam sủng trước kia ngẫu đoạn ti lên*, làm tôi tức giận.” Tần Hiên Tần đứng dậy, đi tới bên cạnh Trình Dực Hạo.

* dấu lia ngó ý còn vương tơ lòng

“Đương nhiên, chuyện cậu cùng Anh Húc Kỳ tôi cũng rất tức giận.” Ánh mắt Tần Hiên Tần lạnh lẽo, trà trong tay giội thẳng vào mặt Trình Dực Hạo.

“Được rồi! Tôi đã không phải dưới trướng anh, anh không được can thiệp cuộc sống của tôi!” Trình Dực Hạo nắm lấy tay Tần Hiên Tần.

Hắn đã quyết định không muốn y tiếp tục xen vào cuộc sống của mình, hẳn muốn cùng Anh Húc Kỳ trải qua những ngày hạnh phúc, tuyệt không thể để Tần Hiên Tần đến phá hoại!

“Cậu sai rồi, cậu sẽ trở về, sẽ trở lại bên cạnh tôi.” Tần Hiên Tần hất tay của hắn ra.

“Anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Không muốn lại theo tôi thừa nước đục thả câu! Anh đã làm gì Trang Khải?!” Trình Dục Hạo nổi nóng, hắn không muốn lại hao tổn thời gian bởi Tần Hiên Tần, bây giờ hắn chỉ muốn biết an nguy của Trang Khải.

“Nếu như cậu muốn Trang Khải bình an, phải trở lại tổ chức, tôi nghĩ chính là như vậy.” Tần Hiên Tần cười gần nhìn hắn.

“Anh điên rồi phải không, khi đó không phải anh đã đồng ý cho tôi rời khỏi? Sao giờ còn nói như vậy?! Hơn nữa, tôi không muốn ở lại chỗ này mới ra đi, không có lý do gì lại trở về!” Trình Dục Hạo nói.

“Cậu là chưa có lý do trở về, nhưng đổi lại, Trang Khải phải vì quyết định lỗ mãng của cậu mà mất mạng, cậu cũng không thêm để ý sao?”

Tần Hiên Tần hiểu rõ Trình Dục Hạo, hắn không phải loại người chỉ nghĩ cho mình, nhưng cũng sẽ vì người khác liều mạng, muốn bắt nhược điểm của hắn để như ăn cháo.

“Tần Hiên Tần, anh không cảm thấy anh quá ác độc sao?!” Trình Dục Hạo phẫn nộ cực kỳ, Tần Hiên Tần lại dùng tính mạng Trang Khải ra uy hiếp hắn?

“Không phải cậu đã sớm biết tôi là loại người gì?” Tần Hiên Tần vẫn là kẻ ngày xưa, không thêm đem sự phẫn nộ của hắn để ở trong mắt.

Lúc trước để cho Trình Dục Hạo rời khỏi vốn không phải y cam tâm tình nguyện, nếu không có Trình Tường Vũ, căn bản không thể cho hắn dễ dàng rời khỏi.

Nhưng y cũng không có ý định để Trình Dục Hạo rời đi thật sự, y đang chậm rãi chờ đợi, y biết chắc chắn có cách để Trình Dục Hạo trở lại bên cạnh y.

Cho dù y không yêu Trình Dục Hạo, cũng không muốn để hắn cùng người khác hạnh phúc.

“Nếu như tôi nói không?!” Trình Dục Hạo tức giận nói.

“Vậy hãy để cho Trang Khải vì cậu mà chết đi, với lại hắn vốn phải bị xử phạt, tôi là đang cho hắn một cơ hội sống sót, mà hắn có thể sống hay không, ngay ở trong quyết định của cậu.”

Trang Khải tuy rất ưu tú, nhưng khi so sánh hai người với nhau, y vẫn muốn Trình Dục Hạo hơn, vì thế cũng chỉ có thể hi sinh hắn.

Trình Dực Hạo nắm chặt tay lại, nhin xuống kích động muốn đánh Tần Hiên Tần.

“Tần Hiên Tần, tôi rất xem thường anh!” Trình Dực Hạo gào thét.

“Cái đó cũng không đáng kể.” Tần Hiên Tần cười cợt.

Bất cứ thủ đoạn nào, y cũng muốn dùng để Trình Dực Hạo trở lại bên cạnh.

35. Chương 35: 35

Trình Dực Hạo đã bật vô âm tín hai tuần, làm Anh Húc Kỳ rơi vào một loại khủng hoảng không tên.

Cậu thật vất vả mới phát hiện mình có tâm ý với Trình Dực Hạo, nhưng sao Trình Dực Hạo lại biến mất hử? Không ai biết hắn đi đâu, ngay cả điện thoại cũng trong trạng thái tắt máy, điều này làm cho cậu cực kỳ bất an, cậu rất lo lắng có phải Trình Dực Hạo xảy ra chuyện gì?

Lại nói, ngay từ đầu Trình Dực Hạo cũng chỉ đang trêu cợt cậu mà thôi? Cho nên khi hắn phát hiện cậu có tình cảm với hắn, liền phũ mông một cái, không nói một tiếng rời đi?

Nhưng... Đây là chuyện không thể a? Cậu không cảm thấy Trình Dực Hạo sẽ là người như vậy a...

Nhưng nếu đúng vậy, khả năng duy nhất còn sót lại là hắn đang gặp chuyện?

Anh Húc Kỳ nghĩ hồi lâu, cảm thấy khả năng là cao nhất, rất có thể liên quan tới Âm. Trình Dực Hạo đã từng nói, hắn có thể bình an rời khỏi Âm cảm thấy khó mà tin nổi, hắn rất nghi ngờ...

Chẳng lẽ, hắn bị người của tổ chức hạ độc thủ sao?!

Khí tới khả năng này Anh Húc Kỳ không khỏi hoảng sợ, không thể như vậy a! Thật vất vả cậu với Trình Dực Hạo mới bên nhau, hơn nữa cậu còn chưa nói thích hắn a, bọn họ sao có thể kết thúc như vậy?!

Nhưng mà... Giờ cậu nên làm gì? Phải đi chỗ nào tìm Trình Dực Hạo? Cậu không thể biết hắn đang ở đâu a?

Đột nhiên, cậu nhớ tới một người, Tần Hiên Tần! Nói không chừng... Hắn sẽ biết...?

Anh Húc Kỳ đi tới Âm, cậu nhờ người giúp tra xét địa điểm rồi đi tới đó, biết là rất nguy hiểm, nhưng cậu

không thể nhìn được nhiều hơn, nếu như Trình Dục Hạo thật sự có nguy hiểm gì, thì một giây cũng không thể lãng phí.

Ôm tâm tình bất an lên lầu, sau đó cậu được sắp xếp vào một gian phòng chờ Tần Hiên Tần.

Nói thật, cậu không thể yêu thích nổi không khí gian phòng này đem tới, ngoại trừ sự quỷ dị làm người ta không thoải mái ra, cậu còn thấy trên cổ áo nhân viên có dính máu, mà ngay cả căn phòng này cũng có.

Tuy hơi nhạt, nhưng cậu vẫn cảm giác được.

Không lâu sau, Tần Hiên Tần đến.

“Đúng là cậu? Nghe thuộc hạ báo cáo tôi còn đang suy nghĩ làm sao có khả năng này...” Tần Hiên Tần hoàn toàn không ngờ Anh Húc Kỳ sẽ đến tìm y, dụng ý của cậu cũng có thể biết được, điều này chứng tỏ... Anh Húc Kỳ là thật lòng với Trình Dục Hạo? Nếu như vậy, y càng không thể tác thành cho bọn hắn.

“Tôi tới là muốn hỏi anh một ít chuyện.” Anh Húc Kỳ không thích Tần Hiên Tần, nếu như không phải muốn nghe tin tức của Trình Dục Hạo, cậu hoàn toàn không muốn cùng tên này chạm mặt.

“Ác? Cậu muốn hỏi tôi cái gì?” Tần Hiên Tần nói.

“Dục Hạo... Anh biết Dục Hạo ở đâu không?” Anh Húc Kỳ hỏi.

“Dục Hạo? Ha ha... Cậu không khỏi buồn cười đi... Hắn đã không phải người của tôi... Làm sao tôi biết hắn ở đâu...” Tần Hiên Tần nói dối như thật, với y mà nói, nói dối là tuyệt chiêu cơ bản, y nói xuôi tai không kể hờ.

“Có đúng không...? Anh thật sự không gạt tôi đi...” Anh Húc Kỳ biết mình hỏi như vậy rất buồn cười, nhưng không biết tại sao, khi nghe Tần Hiên Tần trả lời, trực giác mach cho cậu biết đối phương đang che giấu cái gì!

“Tôi lừa cậu thì có lợi gì?” Ngược lại, y càng không thể để Trình Dục Hạo gặp nhau.

Hắn không thể để cậu trở lại dao động Trình Dục Hạo, chỉ cần qua một thời gian, để Trình Dục Hạo quên Anh Húc Kỳ, hắn sẽ là bé ngoan hồi phục thành con rối nghe lời trước đây.

“Tôi không tin! Anh nhất định biết hắn ở đâu, nhanh giao hắn giao ra đây!” Tuy cậu không có chứng cứ có thể chứng minh Trình Dục Hạo ở đây, nhưng cậu biết Tần Hiên Tần đang nói dối! Sao y lại không biết? Nói không chừng còn đang đem hắn giấu đi!

“Đã nói rồi tôi không biết.”

“Anh hãy thành thật nói, có phải là anh đã làm gì hắn? Hay là anh ép hắn làm cái gì?! Hắn đã không phải người dưới trướng anh, tại sao anh còn tìm hắn gây sự?!”

“Thật buồn cười, tốt, tôi thừa nhận, không sai người đang ở chỗ tôi, nhưng thế thì sao? Hắn theo tôi quan hệ lẽ nào cậu còn không hiểu sao? Cậu cho rằng chỉ với cậu đòi chen vào giữa tôi với hắn?” Hừ, y không tin Anh Húc Kỳ có thể kiên trì lâu hơn, tùy ý nói mấy câu gây tổn thương để cậu ta biến đi là được.

“Tôi đương nhiên biết! Các người đã không còn liên quan, bây giờ người cùng Dục Hạo có quan hệ là tôi!” Cậu thật sự chán ghét Tần Hiên Tần chết đi được, cũng đã chia tay còn cố gắng nói còn quan hệ, cậu cùng Trình Dục Hạo mới là chính thức được không!

“Đó là trên phương diện cậu nghĩ, tôi cũng không cho là thế, cậu căn bản không hiểu Hạo có bao nhiêu mê luyện với tôi. Chỉ có đi cùng với tôi... Mới có thể kích thích dục vọng đàn ông của hắn, loại như cậu không có kỹ xảo lại không có kinh nghiệm ý hả... Ai, nói nhiều thế chỉ sợ cậu cũng không thể hiểu hết nhỉ?” Tần Hiên Tần khinh bỉ châm chọc cậu.

“Cho dù tôi không thể đại đại thỏa mãn Dục Hạo như anh, thế nhưng người Dục Hạo thích là tôi, Dục Hạo có nói thích với anh chưa?!” Anh Húc Kỳ không nhận được đáp trả y.

Trình Dục Hạo đã nói, bọn họ chỉ duy trì quan hệ thân thể qua nhiều năm, nói đã vậy, Tần Hiên Tần cũng là loại có kỹ xảo tốt? Nhưng cậu không muốn chịu thua! Không muốn bại bởi Tần Hiên Tần! Cho dù kỹ xảo không bằng y, thế nhưng Trình Dục Hạo thích cậu là thật, cậu có tâm Trình Dục Hạo!!

“Cậu đừng để tôi cười chứ? Mọi người đều là đàn ông, không cần cái bọc tình yêu gì a, yêu, chỉ cần có nhục thể thỏa mãn lẫn nhau là tốt rồi, mà tôi và Hạo lại phù hợp nhau.”

Tần Hiên Tần vốn rất ghét cái gọi là thật lòng, lúc nghe Anh Húc Kỳ nói làm y rất mất hứng.

Gã đồ kị Anh Húc Kỳ nắm giữ trái tim Trình Dục Hạo!

“Anh không biết là đang tự lừa mình dối người sao? Dục Hạo không thích anh, thì tại sao không thả hắn đi? Tại sao cứ giữ hắn, anh là cái thá gì mà đòi giữ hắn?!” Anh Húc Kỳ bị kích thích đến phát cáu, không chịu nổi nữa to tiếng lên.

Chát!

Tần Hiên Tần dùng sức tát Anh Húc Kỳ một cái, gã chán ghét loại người kiêu ngạo hung hăng! Nó cho rằng nó là ai, mà đòi dạy đời gã?

Chát!

Anh Húc Kỳ cũng đáp trả Tần Hiên Tần một cái tát! Đùa gì thế, cho là cậu dễ bị ức hiếp hả? Lần trước đánh cậu, cậu còn chưa tìm gã tính sổ đây! Lại còn dám đánh cậu lần nữa?!

“Mày...” Tần Hiên Tần hoàn toàn bị cậu làm tức giận, gã tuyệt đối không buông tha cho Anh Húc Kỳ!

Tần Hiên Tần cười gằn, bất ngờ lấy từ bên hông một con dao găm, gần như sớm đoán được sẽ có cục diện này mà chuẩn bị.

Nhìn ánh mắt Tần Hiên Tần lộ vẻ máu tanh, Anh Húc Kỳ theo trực giác nhảy về sau một bước lớn, mới không bị gã chia dao đâm mình bị thương.

Thật nguy hiểm! Anh Húc Kỳ nghĩ thầm.

Tác gia:

* chung quy hai người này vẫn phải lngả bài...

36. Chương 36: 36

“Tao đã sớm nói với mày, không cho phép động tới Hạo, Hạo là của tao, mày nghe không hiểu à?” Tần Hiên Tần liếm liếm dao găm, nhìn gã bây giờ điên cuồng như dã thú.

Trình Dực Hạo sao lại thích loại người như này? Anh Húc Kỳ phát cho hắn ánh mắt kém cỏi!

“Hắn giờ là của tôi!” Anh Húc Kỳ cố chấp vô cùng, biết rõ như vậy chỉ càng khiến gã tức giận, nhưng cậu càng không muốn yếu thế, không muốn yếu thế trước mặt gã!

“Vậy tao không thể làm gì khác hơn là giết mày, để Hạo vĩnh viễn ở lại bên cạnh tao.”

Tần Hiên Tần nhăm dao về phía Anh Húc Kỳ, nhưng thần kinh phản ứng của Anh Húc Kỳ nhanh hơn gã nhiều, cậu nhanh chóng lác mình qua, thế là Tần Hiên Tần lại quay đầu lại đâm về phía cậu, nhưng vẫn bị Anh Húc Kỳ né được.

Không gian trong phòng coi như không nhỏ nhưng vẫn có giới hạn, huống hồ Anh Húc Kỳ không có bất kỳ vũ khí nào ở trên người, chỉ có thể bị động né tránh chạy trốn, Tần Hiên Tần lại còn nổi cơn điên đâm loạn xung quanh, Anh Húc Kỳ cho dù có né được vết dao trí mạng, cũng vẫn bị gã vẽ ra vài vết thương nhỏ.

Anh Húc Kì còn đang suy nghĩ làm gì mới cướp được con dao trong tay gã, trong lúc mất cảnh giác không cẩn thận bị gã làm ngã, còn chưa kịp đứng dậy, Tần Hiên Tần đã áp sát cậu, đem dao găm giờ lên thật cao, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười âm u.

Trong giây lát đó Anh Húc Kì phát giác trái tim của mình chỉ muốn nhảy ra.

Thật sự phải chết!

Một giây sau, dao trong tay Tần Hiên Tần bất ngờ bị cướp đi, người cũng bị ép ngã xuống đất.

“Kì Kì!”

Trình Dục Hạo xông tới, đem Anh Húc Kì ngã trên đất kéo lên, chặt chẽ ôm vào ngực mình.

Trái tim của hắn suýt nữa ngừng lại, nếu như chậm một giây nữa thôi, hắn sẽ không thể tin được xảy ra chuyện gì...

“Trình Tường Vũ tên khốn kiếp này! Thả ta ra! Mau thả ta ra!” Tần Hiên Tần bị áp chế trên đất giẫy giụa thân mình, còn cố sức chửi tên gia hỏa làm hỏng chuyện tốt của gã.

“Không được, vừa rồi anh muốn làm cái gì? Anh muốn giết cậu ta sao?” Thanh âm Trình Tường Vũ lạnh lùng từ phía trên truyền tới.

“Thì liên quan gì cậu?! Mau thả tôi ra!” Tần Hiên Tần dụ dỗ hắn.

Nhưng Trình Tường Vũ không để ý đến gã, chỉ bắt đắc dĩ thở dài một hơi, vẫn áp chế gã miễn cho gã lại muốn thương tổn người.

Một phía khác, Trình Dục Hạo đang xác nhận mấy vết thương nhỏ trên người Anh Húc Kì, cũng không còn gì đáng lo, lúc này mới an tâm.

Nhưng hắn không nhận nổi cơn giận trong lòng, thế là dùng hết sức tát Tần Hiên Tần một cái.

Mà Tần Hiên Tần chỉ còn trợn to hai mắt nhìn hắn, gã không thể tin được hắn lại đối xử như thế với mình.

“Tần Hiên Tần, tôi đã nhìn lầm anh, thật không ngờ anh lại không bình thường đến mức độ này!” Trình Dục Hạo cho rằng, Tần Hiên Tần chỉ ích kỷ với tính sở hữu hơi nặng mà thôi, không ngờ y lại muốn động thủ giết chết Anh Húc Kì.

“Cậu đang làm cái gì? Cậu đã đáp ứng về tổ chức, còn không mau bảo em cậu thả tôi ra!” Tần Hiên Tần nói.

“Anh cho rằng tôi muốn về tổ chức sao? Từ ngày tôi rời khỏi đã dứt khoát không muốn quay về, là anh buộc tôi! Là anh nắm giữ tính mạng Trang Khải uy hiếp tôi!” Trình Dục Hạo cảm tức cực kỳ, gã dùng thủ đoạn dơ bẩn muốn bức hấn về, hấn đành bó tay hết cách, đầu tiên chỉ có thể làm bộ thuận theo y, sau đó tìm cách gặp Trình Tường Vũ nói chuyện, muốn hấn giúp mình.

“Sao cậu có thể đối đãi tôi như vậy? Đừng quên tôi mới là người quan trọng nhất, nhất định cậu phải phục tùng tôi!”

Tần Hiên Tần vẫn cho rằng, người quan trọng nhất trong lòng Trình Dục Hạo là gã, vì thế mặc kệ gã có làm cái gì, hấn cũng không chán ghét, cũng sẽ không rời khỏi gã.

Nhưng cái tên chết tiệt Anh Húc Kì lại xuất hiện, đảo loạn tất cả, vì thế nên gã cho rằng, chỉ cần Anh Húc Kì biến mất, Trình Dục Hạo sẽ khôi phục dáng vẻ trước đây. Hấn chỉ nhất thời bị đối phương mê hoặc mà thôi, tâm hấn vẫn là ở chỗ gã mới đúng!

“Đối với tôi mà nói người quan trọng nhất chính là Kì Kì, Tần Hiên Tần, anh mau tỉnh lại đi, không nên tiếp tục như vậy.”

Hấn không phải không cho y cơ hội, nhưng chính y từ chối không chấp nhận! Mà bây giờ người quan trọng nhất với hấn là Anh Húc Kì, cái khác, hấn mặc kệ, cũng không thèm để ý.

“Trình Dục Hạo!” Tần Hiên Tần kiềm chế không được lại muốn đưa tay lấy đao, gã nhất định phải cho Anh Húc Kì chết, chỉ khi cậu chết rồi, Trình Dục Hạo mới trở lại bên cạnh gã!

“Tần Hiên Tần, anh an phận một chút cho tôi! Anh, tôi thấy hai người đi trước đi, ở đây để tôi xử lý là tốt rồi.” Trình Tường Vũ ngăn chặn tay gã, nói với Trình Dục Hạo.

“Ừm, vậy thì phiền phức chút.” Trình Dục Hạo vỗ vỗ vai cậu cảm kích.

Giờ phút này, hấn đột nhiên cảm thấy có anh em cũng tốt, Trình Tường Vũ đã giúp hấn rất nhiều a.

“Không có sao chứ, Kì Kì? Trên xe tôi có hộp y tế, đến chỗ xe đi, tôi giúp cậu băng bó.” Nhìn cánh tay Anh Húc Kì có vết máu, tuy rằng chỉ là vết thương nhỏ, cũng đủ để hấn khó chịu.

“Tôi không có chuyện gì, nhưng tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

“Cứ hỏi, đưa tay cho tôi.” Vừa vào bên trong xe, Trình Dục Hạo liền vội vã lấy hộp y tế ra, tìm lọ tiêu độc giúp cậu xử lý vết thương.

“Dực Hạo, hay tuần này anh đều ở Ám sao?” Anh Húc Kỳ hỏi.

“Ừm, Tần Hiên Tần uy hiếp tôi nếu như không trở lại sẽ giết Trang Khải, tôi lo hấn xảy nguy hiểm, nên trở lại tổ chức, sau đó thì tìm cách. Xin lỗi, để cậu lo lắng đi?” Trình Dực Hạo trả lời.

“Vậy anh có thể nói cho tôi biết trước một tiếng.” Anh Húc Kỳ nói tiếp.

“Tôi vốn cho là có thể rời đi ngay, không ngờ lại kéo dài lâu như vậy, thật sự có lỗi.” Trình Dực Hạo vẫn mở lọ thuốc, tận lực nhẹ nhàng giúp cậu lau vết thương.

“Quên đi, anh không có chuyện gì là tốt rồi.” Thật ra Anh Húc Kỳ cũng không tức giận, chỉ cần Trình Dực Hạo không có chuyện gì là tốt rồi, cũng coi như giờ đã có thể yên tâm.

“Đúng rồi, Kỳ Kỳ, sao cậu lại chạy đến tìm Tần Hiên Tần a?” Trình Dực Hạo thật không ngờ cậu lại xuất hiện ở đây, nên lúc nhìn thấy cậu không khỏi kinh hãi, đương nhiên hơn tám phần là chuyện suýt nữa cậu xảy ra nguy hiểm.

“Trực giác đi, chỉ cảm thấy anh ở chỗ này, cho nên mới tới a.”

“Vậy các ngươi là vì chuyện gì, lại nháo tới mức độ này?”

“Vậy thì phải hỏi anh đi, gã nói hai người ở phương diện kia rất phù hợp.” Anh Húc Kỳ không thích nói, vừa nghĩ tới cái giọng lúc Tần Hiên Tần khoe khoang thật là khó chịu.

“Hắn nói thế hả...?” Ai, Tần Hiên Tần quả thật là trở ngại lớn nhất giữa hấn cùng Anh Húc Kỳ a! Không có chuyện gì lại nói ra mấy thứ này làm gì?

“Còn nói anh rất mê luyện hấn, chỉ có hấn mới có thể kích thích được dục vọng đàn ông trong người anh.” Anh Húc Kỳ đem những lời Tần Hiên Tần vừa nói không sót một chữ thuật lại cho hấn nghe.

“A ôi... Kỳ Kỳ... Cậu tức rồi...?” Xem Anh Húc Kỳ đáp lại khác thường như vậy, Trình Dực Hạo bắt đầu cảm thấy bất an.

37. Chương 37: 37

“Còn lâu!” Không sai, cậu rất tức giận, nhưng cậu mới không thềm thừa nhận.

“Kỳ Kỳ, xin cậu tin tưởng tôi. Tôi thừa nhận, trước đây tôi còn chưa gặp cậu, tôi thật có thích Tần Hiên

Tần, thế nhưng chuyện kia cũng không phải có tình cảm thật sự, chỉ vì quá tịch mịch. Cho nên, cậu hãy quên những chuyện kia đi.” Trình Dực Hạo nói.

“Vậy tôi thì sao? Cũng vì anh tịch mịch mới thích tôi?” Nếu như là như vậy, vậy sau này chẳng phải cậu sẽ đá sao? Cậu đây không thêm như vậy!

“Kì Kì, cậu thật là.... Tôi yêu cậu, thật lòng yêu cậu, là muốn cùng người mình yêu làm loại chuyện kia, cũng là muốn cả đời được ở với cậu. Bắt đầu từ bây giờ, trừ cậu ra ai tôi cũng không muốn ai cũng không thích, nói như vậy cậu có hiểu không?” Trình Dực Hạo nói.

“Anh cũng từng nói với Tần Hiên Tần như vậy?” Anh Húc Kì lại hỏi.

“Kì Kì, nhìn tôi. Tôi, Trình Dực Hạo, đời này chỉ thích một mình cậu, chỉ yêu một mình cậu, vì thế nên không muốn cậu lại suy nghĩ lung tung, những từ này chỉ nói với mình cậu, sau này cũng chỉ nói với một mình cậu.” Trình Dực Hạo nắm chặt hai vai của cậu, bức Anh Húc Kì nhìn thẳng hắn, từng chữ từng câu rõ ràng nói cho cậu nghe.

Anh Húc Kì không nhịn được đỏ mặt, sao hôm nay Trình Dực Hạo so với thường ngày chói mắt thế a, còn muốn cậu động lòng thế nữa?

“Tôi... Tôi cũng thích anh a...” Anh Húc Kì thẹn thùng nói.

Nguyên lai, muốn nói với người mình thích cần phải có dũng khí lớn như thế, bây giờ cậu mới biết.

“... Cậu vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa, Kì Kì?”

Hắn hình như nghe được Anh Húc Kì nói thích hắn? Có thật không? Cuối cùng cậu cũng nói thích hắn?

“Tôi... Tôi thích anh...!” Mặt Anh Húc Kì đã đỏ không thể đỏ hơn, nếu hắn bảo cậu nói lần nữa, có đánh chết cậu cũng tuyệt đối không nói!

Cậu thật bội phục Trình Dực Hạo nói những câu này mà mặt không đỏ tim không đập.

“Tuyệt quá! Kì Kì, tôi cũng thích cậu nhất, không, không, tôi yêu cậu nhất!” Trình Dực Hạo cũng không kịp nhớ bên trong xe không gian nhỏ hẹp, liều mạng ôm chặt Anh Húc Kì vào người, còn hôn hôn cậu.

“Đừng nháo nữa, người đi cùng anh là ai vậy...?” Anh Húc Kì ngăn lại hắn đang dồn sức hôn tới tấp, cậu còn vài chuyện muốn hỏi hắn nha.

“Cậu nói Tương Vũ? Ác, nó là em tôi.” Trình Dực Hạo trả lời.

“Đó chính là em trai cùng cha khác mẹ anh từng nói qua?” Trình Dực Hạo đã từng nói với cậu vài chuyện trong nhà, nên cậu biết hẳn có em trai.

“Ừm... Tôi xem tính cách em anh với anh thật khác nhau...” Nhớ lại người kia, Anh Húc Kỳ phát cho bọn họ cái thẻ sự đối lập hoàn toàn nhau.

“Cũng đúng. Nhưng lần này là nhờ có nó, chúng ta mới có thể thuận lợi rời khỏi.”

“Tại sao muốn giúp chúng ta?”

“Cái này hả... Tôi cũng không có biết rõ cho lắm, nó không muốn nói, có điều theo tôi suy đoán, nó hẳn đang hi vọng tôi cách xa nó một chút, không muốn tôi nguy hại đến địa vị của nó trong tổ chức?” Trình Dực Hạo nói, nhưng hẳn cũng chỉ phỏng đoán, bởi vì không biết ngoại trừ thế ra thì còn có lý do nào thay thế được.

“Lẽ nào anh không cảm thấy không cam lòng sao? Ít ra cũng nên tranh thủ nỗ lực chứ?” Anh Húc Kỳ biết Trình Dực Hạo là trẻ con già dặn, cái gì cũng làm cho em trai hẳn, tốt như vậy sao?

“Tôi đã từng nghĩ tới, nếu như đi tìm ba tôi, mọi chuyện có thể khác đi hay không? Nhưng giờ tôi thấy không đáng để quan tâm nữa rồi. Đối với tôi mà nói, quan trọng nhất bây giờ chính là cậu, tôi chỉ muốn ở đâu có cậu là được rồi.”

Hắn vẫn muốn cùng Anh Húc Kỳ trải qua những tháng ngày yên bình, có lẽ, đó mới là cuộc sống thích hợp nhất với hắn.

“Ừm, tôi nghĩ là, muốn đi cùng với cậu.”

Chỉ cần Trình Dực Hạo đưa ra quyết định, cậu cũng không phản đối; hơn nữa, cậu cũng không muốn Trình Dực Hạo lại có dính dáng gì tới Tần Hiên Tần.

Cậu chỉ hy vọng bắt đầu từ bây giờ, Trình Dực Hạo có thể giữ lời hứa của hắn, vĩnh viễn chỉ thích một mình cậu!

*_*_*_*_*

Nếu như nói, muốn Anh Húc Kỳ tự ngộ ra “Yêu” là một cửa ải đại nạn, vậy xác thực hẳn đã vượt qua, nhưng mà, hắn hoàn toàn không ngờ, cửa khó hơn đang chờ hắn chính là các anh trai của Anh Húc Kỳ...

Anh Húc Kỳ nói muốn dẫn hắn về nhà ra mắt các ông anh. Từ đầu, hắn còn đang suy nghĩ tại sao không gặp ba mẹ mà lại là anh? Thì cậu mới giải thích, nguyên lai gia đình của cậu được tạo thành rất đặc biệt, hơn nữa còn có hai vị phụ thân đều đang ở nước ngoài, tất cả mọi chuyện trong nhà đều do các anh làm

chủ.

Tách nào, làn hân nghĩ mãi không ra, ba mẹ thế nào mới sinh ra mấy người con loại hình khác nhau như vậy?

Hiện tại cũng chỉ còn đại ca của cậu chưa từng gặp mà thôi, nhưng tại sao hân luôn cảm thấy tâm thần không yên a? Nhân vật có thể đẩy Anh bang lên hắc đạo cũng không đơn giản a? Huống hồ lại là đại ca lớn nhất...

Hơn nữa không phải có câu lời huynh trưởng như cha nói sao? Vừa nghĩ thế hân lại khẩn trương hân lên...

“Anh rất hồi hộp sao?” Anh Húc Kỳ nhìn hân ngồi bên cạnh đứng ngồi không yên uốn tới ẹo lui, sao cảm thấy hân căng thẳng đến đời mạng thế a? Có phần ửng này vẫn là lần đầu tiên cậu thấy, rất ngạc nhiên a.

“Đương nhiên căng thẳng a... Nếu như đại ca không đáp ứng tôi cưới cậu thì sao...” Trình Dục Hạo tuy căng thẳng, vẫn còn thừa hơi đùa giỡn.

“Anh... Anh ngớ ngẩn a...” Cười cái gì a! Anh Húc Kỳ bị nói làm cho đỏ mặt.

“Các chú có nhiệt tình quá không hả?” Đây là giọng Anh Mị Sí, lúc còn ở ngoài cửa đã nghe được câu kia của Trình Dục Hạo.

Thật không ngờ hân có thể cùng Kỳ Kỳ đi đến nước này.

Lúc nghe Kỳ Kỳ nói muốn dẫn hân trở về gặp đại ca, hân đã thật kinh ngạc, có điều kinh ngạc nhất chỉ sợ là đại ca mặt đầy hắc tuyến, bầu không khí lúc đó có thể nói là đóng băng, cho dù đại ca không nói một tiếng, hân cũng có thể đoán được ý nghĩ của anh.

Tuy nhiên với đại ca mà nói, chuyện Lạc Ngưng vĩnh viễn là số một, nhưng không có nghĩa là hân không quan tâm các em, đặc biệt là Kỳ Kỳ tính cách lại đơn thuần, đại ca vẫn luôn không yên lòng.

“Xin chào, trên đường đi cực khổ rồi.” Anh Lạc Ngưng là đi theo phía sau Anh Mị Sí tiến vào, vẫn theo thói quen lễ phép với người ngoài.

38. Chương 38: 38

“Không... Đâu có...” Trình Dục Hạo cảm thấy thế giới thay đổi thật nhanh, Anh Lạc Ngưng là ông chủ của hân, mà giờ hân tới tận nhà báỉ phỏng, sao có tư cách đổi thành ca ca.

Hơn nữa, tình cảm giữa hai người này hình như rất tốt, bình thường hay thấy Anh Mị Sỉ đến quán, bọn họ sao cứ luôn dính vào nhau a?

“Mạc Mạc đâu? Còn chưa tới?” Anh mị sỉ còn tưởng Anh Dạ Mạc đã tới trước, không ngờ hấn cùng Anh Lạc Ngưng lại là người thứ nhất.

“Mạc Mạc nói Tín Xa đúng lúc muốn gặp nó, nên muốn đi đón cậu ấy, rồi cùng nhau tới đây.” Anh Húc Kì nói.

“Hai tên kia cũng dính nhau quá đi... Chà chà!” Anh Mị Sỉ nói không có sức thuyết phục, có hấn mới là cái tên cả ngày dính vào Anh Lạc Ngưng.

“Còn nói xấu em...?” Anh Dạ Mạc vừa vặn vào tới cửa, hấn trừng mắt Nhị ca, thật may mà hấn có mặt nghe được câu này...

Hấn cùng Tín Xa là tình yêu xa cách, sẽ không dính như thường? Còn Nhị ca chỉ cần trong bang không có chuyện gì, hầu như là dính ở trên Tam ca không chịu đi...

Rốt cuộc là ai dính hơn a...?

“Tín Xa...”

“Lạc Ngưng...”

Mộc Tín Xa cùng Anh Lạc Ngưng vừa thấy mặt nhau, hai người liền vui vẻ ôm một cái.

Loại tiết mục này mỗi khi gặp nhau bọn họ sẽ diễn lại một lần.

“Lạc Ngưng, đã nói với em bao nhiêu lần, không cho phép ôm người khác!” Anh Mị Sỉ lập tức kéo dài hai người ra. Đùa gì thế, Mộc Tín Xa có xinh có đẹp nhưng vẫn là đàn ông a! Lạc Ngưng sao có thể tùy tiện ôm tên đàn ông khác?!

“Nhị ca...” Anh Lạc Ngưng thở dài, Anh Mị Sỉ thật sự quá thích ăn dấm chua.

“Nhị ca, anh quản Lạc Ngưng như vậy có chặt chẽ quá không? Hay là ngày nào rảnh em dẫn cậu ấy ra ngoài chơi hoa, cho cậu ấy biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu lớn a...” Mộc Tín Xa cười khế.

Y đã quen nói đùa với Anh Mị Sỉ, ai kêu hấn chỉ cần liên quan tới chuyện của Anh Lạc Ngưng sẽ nổi khùng, quá thú vị a.

“Tín Xa, anh dám đi tìm thằng khác...?” Anh Dạ Mạc nghe y nói như vậy, sắc mặt khê biến, bá đạo đem Mộc Tín Xa kéo vào trong lòng ngực, nặn ra vẻ mặt biểu thị không thích.

Mộc Tín Xa bật cười ha hả, suýt chút nữa đã quên bên này cũng có tên một thích ăn dấm chua.

Trình Dực Hạo không nói một câu nhìn bọn họ hồ động, cả người không khỏi sợ hãi, hẩn nhìn Anh Húc Kỳ bên cạnh, phát hiện một tí phản ứng cũng không có, lẽ nào người bị dọa chỉ có hẩn?!

“Mộc Tín Xa, nếu như chú dám làm xấu Lạc Ngưng tôi sẽ không bỏ qua cho chú!” Anh Mị Sí không nhận được dọa y, lại dám truyền tư tưởng kỳ quái cho Lạc Ngưng, quá lớn mật!

“Tiếng của cậu thật lớn a..”

Cửa lần thứ hai bị mở ra, lần này có hai người đi vào, người mở miệng nói chuyện là Hàn tử hăng.

“Hừm! Hóa ra là Hàn Tử Hăng a.” Cho dù không quay đầu nhìn người kia là ai, Anh Mị Sí nghe giọng cũng biết là Hàn Tử Hăng.

“Không nên gọi thẳng tên họ tôi, nghe xong rất khó chịu.” Cái tên Anh Mị Sí không biết lớn nhỏ luôn như vậy,

Thực sự khiến y không thể nói nổi.

“Có quan hệ gì, không phải anh cũng sớm quen rồi, chẳng lẽ muốn tôi học đại ca gọi anh là Tử Hăng à...?” Anh Mị Sí xấu xa cười, có ý ám chỉ rõ ràng.

“Anh Mị Sí, chú gần đây rất nhàn? Xem ra phải giúp chú nhiều việc để làm, hay giúp anh xã giao chú xem thế nào?” Anh Thiên Ngạo lườm hẩn một cái.

“Ày... Đại ca... Coi như em chưa nói gì đi...” Cái miệng Anh Mị Sí cuối cùng cũng an phận.

Hẩn mới không muốn xã giao, thà ở bên cạnh Lạc Ngưng làm làm... ai ô... Một số chuyện.

Anh Thiên Ngạo vừa đến, mọi người thay phiên vấn an hẩn, Trình Dực Hạo nhìn ra, địa vị của đại ca ở trong nhà cao quý đúng như Anh Húc Kỳ nói, mỗi người đều có loại tôn kính với hẩn.

Hơn nữa hẩn cũng khẳng định một chuyện, tướng mạo năm anh em nhà này đều rất chói mắt! Hơn nữa còn có một người đáng đẹp rất đẹp hình như gọi là Tín Xa, cãi nhau với Anh Mị Sí kia gọi là Tử Hăng, cũng đều là gia hỏa mà người khó có thể khinh thường. Chiều cao hẩn coi như không kém, nhưng vẫn thấy nếu thả ở giữa bọn họ vẫn cảm giác bị hạ thấp a?

“Bạn là đối tượng mà Húc Kỳ nhà tôi kết giao?” Anh Thiên Ngạo vừa ngồi xuống, liền lập tức đi vào đề tài chính.

Hắn cực kỳ chán ghét Trình Dực Hạo – đối với trải nghiệm của hắn cực kỳ căm ghét. Hắn hoàn toàn không thể tiếp nhận loại người tùy ý cùng thằng đàn ông khác xằng bậy là đối tượng của Húc Kỳ, quá buồn nôn!

Húc Kỳ ngây thơ đơn thuần như vậy, nói không chừng là do tên này dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt Húc Kỳ, hắn nhất định phải ngăn cản hai người tiếp tục mới được!

“Chào Đại ca, tôi là Trình Dực Hạo.” Trình Dực Hạo ngay từ đầu đã biết khí thế của đại ca không tầm thường, còn có chứa cỗ cảm giác áp bách rất mạnh mẽ...

Anh Thiên Ngạo bắt đầu quan sát nhìn chằm chằm Trình Dực Hạo.

Đối phương xem ra là một tên nhả nhặn, bề ngoài có thể nói làm cho người thoải mái, coi như là loại hình dễ thân cận, chiều cao cũng không kém, về mặt ngoại hình vẫn tính xứng đôi được với Húc Kỳ, nhưng ai mà biết được ẩn giấu dưới lớp da này là tâm tư gì?

Lòng bàn tay Trình Dực Hạo đỏ mề hôi, Anh Thiên Ngạo nhìn thẳng như muốn bắn thủng hắn.

“Đại ca... Anh như vậy rất khủng bố...” Anh Lạc Ngưng không nhịn được chen vào. Cậu có thể lý giải tâm tình của đại ca hiện giờ, phải nói là cả nhà, xem ra Trình Dực Hạo sẽ không dễ chịu nổi...

“Các cậu đã kết giao bao lâu?” Anh Thiên Ngạo hỏi tiếp.

“Chắc khoảng bốn tháng.” Trình Dực Hạo nói.

“Mới bốn tháng mà thôi? Vậy cũng còn tốt, chia tay đi.” Anh Thiên Ngạo không chút suy nghĩ liền nói hai người chia tay, thời gian rất ngắn, tình cảm cũng không thể quá sâu, không bằng kịp lúc kết thúc là tốt nhất.

“A? Đại ca... Anh đang nói cái gì a...?” Anh Húc Kỳ sửng sốt, tại sao đại ca lại nói như vậy? Lúc đó nói muốn dẫn Trình Dực Hạo về ra mắt, đại ca cũng không nói gì mà?

“Thật có lỗi, tôi không hiểu tại sao đại ca muốn tôi cùng Kỳ Kỳ chia tay? Cho dù anh là đại ca Kỳ Kỳ, cũng không có quyền trong việc này chứ?” Về mặt Trình Dực Hạo nghiêm túc khi nghe Anh Thiên Ngạo muốn hai người chia tay, hắn không biết tại sao Anh Thiên Ngạo lại nói thế với hắn, nhưng hắn cũng không thể chia tay Anh Húc Kỳ!

Tác gia:

Cửa đài ca cũng phải vượt qua XD.

Editor: Boss cuối lên sàn.

39. Chương 39: 39

“Quá khứ của cậu tôi không thể nào chấp nhận được, tôi cho rằng cậu căn bản không xứng với Húc Kỳ.” Anh Thiên Ngạo không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói thẳng ra.

“Về chuyện này xác thực tôi không thể nói gì, cũng không muốn vì mình mà biện minh, nhưng đại ca không thể vì quá khứ của tôi mà ngăn cản tôi cùng Kỳ Kỳ bên nhau, như vậy không khỏi quá vô lý.” Trình Dục Hạo nói.

Hắn chưa bao giờ xem quá khứ của mình là điều xấu hổ, nhưng người bình thường chỉ sợ sẽ không muốn vậy; quả nhiên này không chỉ có Anh Húc Kỳ chú ý mà thôi, ngay cả người nhà cậu cũng không thể chấp nhận được...

“Đại ca... Em cũng không đồng ý lời của anh... Em không muốn chia tay với Dục Hạo...” Anh Húc Kỳ cũng vì tình yêu của mình lên tiếng, trước kia cái gì cậu cũng có thể nghe đại ca, thế chuyện chia tay này cậu không muốn.

“Húc Kỳ, lẽ nào em có thể chấp nhận hắn làm công việc này? Có khi hắn chỉ coi em như những kẻ đó mà thôi, như vậy em cũng coi như không thấy?” Anh Thiên Ngạo cho rằng có phải cậu bị ma quỷ ám ảnh. Hắn nhớ Húc Kỳ không phải loại người thích đối tượng ở bên ngoài treu hoa ghẹo nguyệt mới đúng.

Hơn nữa cho dù nó có chấp nhận, hắn cũng tuyệt đối không thể tán đồng! Hắn có thể không thêm để ý dưới bọn đàn em kết giao đối tượng xuất thân cao hay thấp, nhưng hắn có một sự kiên trì, chính là phải hết sức thuần khiết. Còn loại trải nghiệm qua đủ loại kiểu dáng đàn ông này, hắn không có cách nào tin tưởng hắn có cách cả đời thật lòng được với Húc Kỳ.

“Đại ca, tôi nhất định phải nói rõ, trước giờ tôi chưa từng đem Kỳ Kỳ thành đối tượng điều giáo, tôi coi cậu ấy là người kết giao cả đời, nhưng lời anh vừa nói không chỉ đang nói xấu tôi mà thôi, cũng không được nói Kỳ Kỳ như vậy, tôi hi vọng anh không nên nói như vậy nữa.” Trình Dục Hạo rất không thích lời Anh Thiên Ngạo nói, hắn bị xem thường coi như chuyện nhỏ, nhưng hắn không hy vọng Anh Húc Kỳ vì hắn mà bị thương tổn.

Anh Thiên Ngạo im lặng nửa ngày. Xác thực, vừa nói như vậy không hay cho lắm, không ngờ tên này cũng có một mặt cẩn thận như vậy? Thế thì sao nào? Hắn càng không chấp nhận người như thế với ở với Húc Kỳ!

“Đại ca... Em muốn cùng Dục Hạo bên nhau... Hi vọng anh có thể thông cảm...” Cậu hiểu rõ những lời đại

ca, cũng biết cậu là bảo bối mới nói như vậy, đây là điều cản trở lớn nhất trong lòng cậu.

Thế nhưng, Trình Dực Hạo từng nói muốn cậu chờ hần, hần sẽ giải quyết. Cho nên, cậu tin tưởng hần.

“Cho dù em có kiên trì, anh vẫn không hy vọng hai người bên nhau.” Anh Thiên Ngạo cũng điềm tuyệt đối không thỏa hiệp, thân là đại ca, hần có trách nhiệm phải giúp bọn đàn em bài trừ đi bất kỳ ảnh hưởng nào không tốt.

“Đại ca... Không cần vậy chứ? Em đem hợp đồng anh Dực Hạo ở Dạ Sắc hủy hết là được rồi.” Anh Lạc Ngưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cách này mà thôi. Trước kia sở dĩ cậu không đề cập tới, là vì cậu cho rằng hai người không thể đi tới mức này, nhưng nếu Kì Kì đã dẫn hần về nhà gặp bọn họ, kể trước mắt vẫn chỉ có thể như vậy.

“Lạc Ngưng, vấn đề không phải chỗ này, vấn đề là tên này từng có rất nhiều kinh nghiệm a? Chẳng qua hiện giờ hần cảm thấy Húc Kì rất mới mẻ với hần mà thôi, nếu như có một ngày hần chán rồi thì làm sao? Nếu như hần vứt bỏ Húc Kì thì làm sao?” Mọi người đều là đàn ông, mà hần lại ở phương diện này đặc biệt có nhiều kinh nghiệm, sao có khả năng chỉ cần một Húc Kì liền có thể trói chặt hần?

Mọi người trong nháy mắt lại lặng, với điều mà Anh Thiên Ngạo lo lắng, trong lòng bọn họ cũng bất an chẳng kém.

Mà Trình Dực Hạo rất muốn vì mình mà cãi lại, lại phát hiện không biết nên giải thích thế nào, chính hần rõ ràng nhất tâm ý của hần đối với Anh Húc Kì không phải chỉ bất chợt vui đùa, nhưng mà, hần nên làm thế nào để các anh cậu biết rõ?

“A ha... Đại ca... Em có thể nói chen vào một chút không?” Anh Mị Sí sợ hãi giơ tay, giả dạng học sinh tiểu học muốn lên tiếng.

Anh Thiên Ngạo lườm hần một cái, ám chỉ hần nói ra mấy lời không đúng lúc nhất định sẽ tàn nhẫn đánh hần một trận.

“Em nghĩ mãi rồi, trước đây không em cũng trải qua cuộc sống thối nát sao? Nhưng sau đó đại ca cũng đáp ứng cho em cùng Lạc Ngưng bên nhau? Nên em cảm thấy anh nói những lời kia không tính là vấn đề gì lớn rồi, cho dù cùng người khác làm tình cũng không có nghĩa là tất cả a...” Anh Mị Sí nói.

“Các ngươi thì sao nào? Chú là em tôi, tôi biết rõ ràng tính tình của chú!” Anh Thiên Ngạo bác bỏ lời hần giải thích.

Bọn nó làm sao hả? Nó cùng Lạc Ngưng là lâu ngày sinh tình, thêm vào là do chính mắt hần nhìn nó lớn lên, nó dùng tình cảm dày hơn tường thành đối với Lạc Ngưng tên kia có biện pháp so được sao?

Nếu bảo hần bao che khuyết điểm người nhà cũng được, nói chung, Mị Sí là em hần, hần sẽ bỏ qua, coi như

quá khứ rất hoang đường của nó tìm cách bao dung là được, nhưng Trình Dực Hạo chỉ là người ngoài, hẳn không có lý do gì phải thông cảm.

“Vậy thì thử hiểu rõ hẳn đi, đại ca.” Mộc Tín Xa không nhịn được nhảy ra giúp Trình Dực Hạo nói vài lời tốt.

Y còn nhớ lúc trước cùng Anh Dạ Mạc về nhà, Anh Thiên Ngạo cũng rất không khách khí đối xử y, nhưng hiện tại không xem y như vậy nữa nhỉ? Thật ra y hiểu rất rõ đại ca, Anh Thiên Ngạo chỉ có bề ngoài hung ác mà thôi, bên trong lại không có tàn nhẫn như vậy.

Càng chính xác mà nói, với những đàn em dưới hẳn, tâm hẳn rất là mềm mỏng.

“Tín Xa... Sao ngay cả em cũng vậy...” Anh Thiên Ngạo cau mày, tại sao bọn nó phải giúp tên này nói chuyện?

“Tôi cảm thấy, sao không để Kì Kì lựa chọn? Cậu ấy đã không phải trẻ con, để chính cậu ấy quyết định là được rồi.” Hàn Tử Hằng hiếm thấy nói một câu.

Thông thường ở trước mặt người ngoài y sẽ không dễ dàng xen mồm vào, nhưng tối hôm qua Anh Húc Kì gọi điện thoại cho y, muốn y ở tình cảnh bế tắc thì giúp cậu một chút. Anh Húc Kì vốn là một người em mà y thương yêu nhất, nếu cậu đã mở miệng, thì y cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể liều lĩnh bị Anh Thiên Ngạo giáo huấn nguy hiểm nói chen vào.

“Tử Hằng, câm miệng!” Anh Thiên Ngạo càng ngày càng bất mãn, quái gì a, thậm chí ngay cả Hàn Tử Hằng cũng không đứng phía mình?

Trình Dực Hạo nhìn những người không quen vì hẳn cùng Anh Húc Kì mà nỗ lực thuyết phục Anh Thiên Ngạo, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia ấm áp. Hẳn đã hiểu rõ tại sao Anh Húc Kì lại coi trọng anh em của cậu, nhất định muốn dẫn hẳn về nhà chính thức gặp bọn họ, ngay cả Anh Thiên Ngạo xem ra cũng không đáng ghét như vậy, tất cả mọi người cũng đang vì Anh Húc Kì mà thôi a!

Nếu đã thế thì hẳn càng không thể lùi bước, nhất định phải tranh thủ để được Anh Thiên Ngạo tán thành mới được.

Một chương nữa a~.

40. Chương 40: 40(hoàn)

“Đại ca, có thể hiện giờ tôi còn thiếu sót, thế nhưng xin anh cho tôi một cơ hội, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi Kì Kì, tôi cam đoan với anh.” Trình Dực Hạo cúi đầu chân thành nói, cũng đang biểu thị kính ý với Anh Thiên Ngạo.

“Đại ca, anh tác thành cho hai đứa đi.” Anh Lạc Ngưng phụ họa.

Mọi người bắt đầu nghe một câu ta một câu khuyên bảo Anh Thiên Ngạo, nhưng những câu nói này chỉ khiến sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi mà thôi.

“Được rồi! Tất cả im lặng!” Anh Thiên Ngạo không thể nhịn được nữa quát bảo bọn họ đừng nói lại.

Hắn nhớ lại ngày Dạ Mạc mang Tín Xa về nhà, từ đầu hắn cũng không muốn hai đứa bên nhau, nhưng khi đó hắn ôm tâm tình đồng ý cho Dạ Mạc, bởi vì hắn biết, Dạ Mạc là đứa nhỏ rất khó có biện pháp theo người thân cận, nếu muốn nó từ bỏ Tín XA, chỉ sợ nhận lại phản tác dụng mà thôi.

Nhưng còn bây giờ, hắn không cách nào làm được như lúc đó.

Xác thực, cũng như Tử Hằng nói, Húc Kì nhìn như trẻ con, nhưng không phải trẻ con nữa, tình cảm của nó, là nên do chính nó quyết định.

Hơn nữa nó còn đem Trình Dực Hạo về nhà, là chứng tỏ đã chuẩn bị làm tốt tâm lý muốn cùng đối phương bên nhau? Dù sao, đây cũng là đối tượng đầu tiên kết giao nó mang về nhà.

Suy nghĩ một lúc, Anh Thiên Ngạo mới chịu lùi một bước, nhưng hắn vẫn ra giọng uy hiếp Trình Dực Hạo không cho phép đùa bỡn tình cảm Húc Kì nhà hắn.

“Được! Trình Dực Hạo, tôi sẽ cho cậu cơ hội, nhưng tôi đây cũng phải nói trước, dám để cho Húc Kì bị tổn thương thì sẽ không để cho cậu dễ chịu đâu, chân trời góc biển tôi đều sẽ đuổi theo giết cậu!”

“Cám ơn đại ca, nhưng tôi sẽ không để cho anh có cơ hội truy sát tôi.” Trình Dực Hạo cười khổ. Thật không hổ là cách uy hiếp người của hắc đạo a, thật không giống như đang nói dối...

“Chúng ta đi thôi.” Anh Thiên Ngạo không nói thêm gì nữa, hắn sợ hắn sẽ thay đổi ý định, thế là ra hiệu Hàn Tử Hằng rời đi nhanh một chút.

Hàn Tử Hằng chết tiệt này phải hảo hảo giáo huấn y một trận mới được, lại dám ở trước mặt người ngoài tranh luận với hắn?!

Gương mặt Hàn Tử Hằng như ăn phải đắng, y biết, xong đời! Cái mông của y lại phải xảy ra vấn đề rồi...

“Cái kia... Chúng ta cũng phải rời khỏi sàn diễn rồi...” Nhìn đại ca rời đi, Anh Mị Sí lập tức lôi kéo Anh Lạc Ngưng chạy đi, hẳn muốn hưởng thụ thế giới giữa hai người...

“Tín Xa, anh có mệt không? Có muốn về phòng nghỉ ngơi chứ?” Anh Dạ Mạc ôn nhu hỏi Mộc Tín Xa, Mộc Tín Xa liền gật đầu mấy lần.

Cũng không phải y thật sự mệt mỏi, là do thật vất vả có thời gian lại đây, nên muốn cùng Anh Dạ Mạc hảo hảo một chỗ, thuận tiện làm tiếp cái gì đó...

Mọi người rời đi hết, Trình Dực Hạo nhin không được hỏi Anh Húc Kì.

“Kì Kì, là tôi nghĩ quá nhiều sao? Mọi người có vẻ rất là lạ...”

“A? lạ chỗ nào...?” Anh Húc Kì không hiểu tại sao Trình Dực Hạo hỏi như thế, cậu không cảm thấy quái chỗ nào a?

“Nhị ca cùng Tam ca là một đôi đúng không?” Lần đầu nhìn thấy hắn đã có cảm giác này, lúc ấy còn tưởng là anh em ruột nên không thể, sau này Anh Húc Kì nói bọn họ không phải anh em ruột thịt, mới cho rằng nhất định không đơn thuần, hơn nữa Anh Mị Sí cũng vừa nói...

“Ừm...Đúng vậy a.” Cậu cảm thấy Trình Dực Hạo cũng thật là nhạy bén, với chuyện như vậy cậu còn chẳng rõ cho nổi.

“Vậy còn em vs đại ca cậu thì sao? Sẽ không phải là...” Trình Dực Hạo thấy không thể chỉ có một đôi a...

“Mạc Mạc cùng Tín Xa là một đôi, đại ca là cùng Tử Hằng ca.” Anh Húc Kì nói.

Trình Dực Hạo hiểu rõ toàn bộ, chẳng trách khi hắn hỏi nếu người nhà cậu biết người thích là đàn ông có bị dọa sợ không? Cậu rất khẳng định là không a, hóa ra là vì vậy a...

Cũng được, chỉ ít sẽ không xuất hiện chuyện hắn là đàn ông mà bị phản đối, còn hắn thì nên nỗ lực để Anh Thiên Ngạo tin tưởng hắn thật lòng với Anh Húc Kì.

“Vậy xem như tôi đã thông qua cửa đại ca?” Trình Dực Hạo vẫn hơi buồn bực, tính cách đại ca thật cẩn thận vậy a? Cũng thật có chút khó chơi... Hơn nữa hắn cảm thấy cũng không phải thật sự đáp ứng bọn họ bên nhau...

“Tôi nghĩ hắn là vậy đi.” Nếu đại ca không có ngăn cản, cậu coi như hắn không ý kiến, Anh Húc Kì lạc quan nghĩ vậy.

“Có điều, bây giờ cái gì tôi cũng không có, đã biến thành kẻ thật nghiệp, chỉ sợ không thể nuôi cậu được a?”
Trình Dực Hạo cười đùa cậu, thật ra hắn tích không ít tiền, Anh Húc Kì cũng không phải không có tiền, hai người vẫn có thể sinh hoạt.

“Ừm... Vậy tôi nuôi anh được mà...?” Anh Húc Kì rất chăm chú suy nghĩ, nói ra.

Trình Dực Hạo suýt chút nữa bị dọa.

“Không được! Xem ra tôi vẫn phải tìm một công việc!” Muốn để hắn bị Anh Húc Kì nuôi? Không khỏi mất mặt đàn ông hắn a!

“A? Không liên quan a, tôi có thể...”

“Được rồi, đừng nói, tôi nuôi cậu!” Trình Dực Hạo ngăn cản không cho cậu nói thêm gì nữa, càng nghe lông hắn càng muốn dựng, hắn có chết cũng không muốn!

“Ác...” Ai nuôi ai cũng được, Anh Húc Kì không thêm để ý loại chuyện như vậy, chắc là do trước giờ cậu không phải lo lắng tới chuyện này nhỉ?

“Kì Kì...” Trình Dực Hạo đột nhiên hít sâu một hơi.

“Sao vậy?”

“Hãy nghe lời tôi nói chắc có hơi buồn nôn.”

“Hả? Nói cái gì?”

“Kì Kì, em đồng ý theo anh anh rất cao hứng, giống như phiêu bạt nhiều năm bây giờ mới tìm được bến đỗ, trước giờ anh chưa từng có suy nghĩ tôn trọng một người, chắc là em sẽ không tin, nhưng đối với anh mà nói em cực kỳ trọng yếu, nếu là em, anh có thể hoàn toàn thay đổi chính anh, nên anh rất hi vọng em có thể vĩnh viễn ở bên cạnh, được không?” Trình Dực Hạo thâm tình nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hắn tỏ tình buồn cười thế này, rất sợ Anh Húc Kì không chấp nhận tình yêu này.

“Em tin tưởng anh a, cũng muốn theo anh, nên... Anh đừng như vậy...” Anh Húc Kì lại bị hắn làm cho ngượng ngùng.

Trình Dực Hạo khi mở miệng nói chuyện, luôn làm cho cậu không biết trả lời thế nào. Có điều mỗi lần nghe hắn nói thích mình, trong lòng không biết vị ngọt ở đâu sinh ra.

Trình Dực Hạo hài lòng ôm má Anh Húc Kì, nâng cằm cậu hôn lên, nụ hôn tâm ý tương thông này, so với bất kỳ nụ hôn nào còn ngọt ngào hơn.

-(Hoàn).

41. Chương 41: (phiên Ngoại)01

Trình Dực Hạo rời Dạ Sắc, không chỉ hứa với Anh Thiên Ngạo, cũng coi như biểu hiện hắn đang phụ trách Anh Húc Kì.

Hắn không muốn để cho Anh Húc Kì chờ đợi quá lâu, cũng muốn nhanh chóng nhận được Anh Thiên Ngạo tán đồng.

Hai người thảo luận, Trình Dực Hạo quyết định mua lại cửa hàng của bạn Anh Húc Kì. Trước đó là một nhà hàng, nên địa điểm hay trang trí rất tốt, vì chủ quán dự định muốn chuyển chỗ, cho nên mới muốn nhường lại tiệm.

Nhưng Trình Dực Hạo có dự định khác, hắn rất thích trang trí trong cửa hàng, cũng cảm thấy địa điểm rất tốt, nhưng hắn không tính theo con đường bán nguyên vật liệu, hắn muốn theo con đường làm bánh ngọt tinh xảo.

Lý do có suy nghĩ này rất đơn giản – Anh Húc Kì và hắn đều rất thích đồ ngọt.

Bỏ ra thời gian một tháng sửa sang trang trí và mua thêm thiết bị máy móc, rồi mời nhân viên chuyên nghiệp phụ trách nhà bếp, Trình Dực Hạo cũng tự mình tham dự nghiên cứu quá trình phát minh khẩu vị, mục đích chính là hy vọng có thể trong tương lai tạo ra thật nhiều danh tiếng, hấp dẫn mọi người yêu thích loại ẩm thực này.

Giá bán không tính là bình dân, bởi vì nguyên liệu không hề nương tay đều chọn sử dụng loại cao cấp, thêm vào đầu bếp chuyên nghiệp sáng tạo, mỗi một chiếc bánh đều nhìn ngon miệng từ trong ra ngoài, giá tiền hiển nhiên sẽ bị kéo cao lên.

Mới vừa khai trương, rất hấp dẫn thực khách, có ra trưng trình khuyến mãi một tuần, tất cả các loại bánh đều được ưu đãi giảm 50%, còn tặng một chiếc bánh nhỏ coi như cảm ơn khách đã ghé tiệm.

Quả nhiên đã hấp dẫn không ít người, trong mấy ngày, tất cả các bánh trong tiệm đều được tiêu thụ hết sạch, thành quả so với tưởng tượng còn tốt hơn; mà chất lượng đồ tốt nhất định có thể lưu lại ấn tượng tốt, cho dù đã qua khai trương giảm giá, dòng người vào ăn vẫn là không ít.

Có không ít khách hàng sẽ hết sức chọn trước khi tiệm đóng nửa tiếng, bởi vì trước khi đóng cửa sẽ có

hoạt động giảm giá toàn bộ số bánh, chuyện này với khách thích ăn bánh ở tiệm lại cảm thấy giá hơi đắt là một việc vui lớn, còn đối với Trình Dực Hạo mà nói, có thể đem bánh trong ngày tiêu thụ hết sạch là một chuyện tốt.

Trình Dực Hạo cũng không phải loại người mê tiền, thêm vào bản thân còn tích trữ không ít tiền, chuyện làm ăn ở tiệm chỉ cần có thể duy trì ở trình độ nhất định là được rồi, không cần phải kiếm lời quá nhiều.

Chỉ cần đủ cho cuộc sống của hắn và Anh Húc Kỳ là được.

Cửa hàng khai trương đã qua nửa tháng, thời gian mở cửa cũng không nhiều, bắt đầu từ một giờ chiều, đến tám giờ tối thì kết thúc; mà khách chủ yếu là tới sau buổi trưa trà, đầu bếp chính mỗi ngày sẽ đưa ra thực đơn số lượng khác nhau, muốn ăn thì phải đặt trước.

Nếu như nói hưởng thụ mỹ thực là một niềm hạnh phúc, vậy thì nhìn thấy nhiều người cùng tụ tập lại trong tiệm cùng ăn bánh ngọt hưởng thụ hạnh phúc lại càng gia tăng.

Trình Dực Hạo cho rằng đây chính là cuộc sống hắn muốn – đơn giản bình thường, mà lại phong phú hạnh phúc.

Thân là ông chủ hầu như mỗi ngày hắn đều chạy tới cửa hàng, cho dù hắn mỗi ngày đều tới đều là chuyện bình thường, hắn tới đây chủ yếu là vì bái sư học nghệ.

Hắn có một ước mơ một ngày nào đó muốn tự tay làm bánh ngọt mà Anh Húc Kỳ thích ăn nhất.

Ngày hôm nay, hắn lại đến cửa tiệm, Anh Húc Kỳ cũng theo tới.

Vừa qua buổi trà chiều, trong tiệm lập tức tràn vào rất nhiều người, bộ tộc nữ tính chiếm đa số, thứ hai là các cặp tình nhân, còn bộ tộc nam tính tỉ lệ vẫn thấp nhất. Người tiêu nhiều nhất xem như là đặc tính bộ tộc nữ tính, do trong tiệm có phục vụ tới hai phần ba đều là con trai còn trẻ tuổi, hơn nữa đều đã được tuyển chọn qua, từ vóc người tới dáng dấp đều có trình độ nhất định, đã trải qua kỹ năng giao tiếp, để những khách cũ đã tới có thể vừa phẩm mỹ thực vừa có thể hưởng thụ mỹ cảnh.

Vì thế nên mỗi khi tới giờ mở cửa, trong cửa hàng đều tràn ngập một mảnh sắc thái hạnh phúc màu hồng.

Khi mỗi lần Trình Dực Hạo cùng Anh Húc Kỳ xuất hiện trong tiệm, sẽ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt người nhìn, thêm vào quan hệ của hai người chưa bao giờ ẩn giấu, có không ít người muốn nhìn thấy người thật mà tới, thực tế khi nhìn thấy xong, không khỏi than thở một câu hai người thật sự vô cùng xứng đôi.

Ngày hôm nay vừa vào trong cửa hàng, Trình Dực Hạo liền chú ý tới ở cuối tiệm có một vị khách khác thường, hắn cảm giác được người kia nhìn rất quen mắt, suy nghĩ lại một chút mới kinh giác người kia lại là ba của hắn!

Điều này cũng không thể trách hẳn ngay từ lần đầu không nhận ra, bởi vì từ lúc mười bảy tuổi hẳn đã rời nhà, còn đây là lần thứ nhất hẳn gặp lại được phụ thân, thời gian qua đi đã mười năm rồi.

Lão cũng chú ý tới hẳn, nhưng lại có chút khinh bỉ nhìn hẳn và Anh Húc Kì bên cạnh rồi thu mới mắt.

Trình Dực Hạo chẳng biết tại sao lão lại xuất hiện ở đây, nhưng chắc là tới tìm hẳn nhỉ?

“Kì Kì, em chờ anh ở đây một tí hoặc ra phía sau đi, anh có chút việc phải xử lý.” Trình Dực Hạo nói.

“Sao vậy?” Anh Húc Kì hỏi, vẻ mặt của hẳn xem ra rất kỳ quái.

“Ừm, ba anh đến rồi.”

“Ồ...? Ở đâu?!” Cậu đối với ba ba trong miệng hẳn tràn ngập tò mò, không nhận được hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Ha ha, góc kia kìa. Chắc lão có chuyện tìm anh đi, anh đi trước.” Trình Dực Hạo nhéo nhéo cái tay đang nắm trong tay hẳn, còn dí dỏm chớp chớp mắt với cậu.

“Được.” Anh Húc Kì cũng nháy mắt mấy cái với hẳn.

Hai người thay phiên hỗ động lập tức đưa tới một trận rối loạn không nhỏ trong cửa hàng.

Trình Dực Hạo đưa lão tới khu đất trống sau tiệm.

“Ba...” Cái chữ này quá lâu rồi không nói, Trình Dực Hạo cảm thấy thật xa lạ.

“Tên tiểu tử kia... Chính là người yêu của mày?” Lão hỏi.

“A? Ác... Đúng...” Tại sao ba lại biết quan hệ của hẳn cùng Anh Húc Kì? Xem ra mục đích đích thân lão tới lần này cũng không đơn thuần.

“Hừ, mắt cũng đặc biệt, không biết đã trưởng thành chưa?” Thấy thế nào tuổi tiểu tử kia cũng phải rất nhỏ, lẽ nào đứa con trai này không chỉ là đồng chí, còn là một nhân gia ưa thích luyện đồng?

“Cậu ấy nhỏ hơn con hai tuổi, mắt nhìn hơi con nít mà thôi.” Trình Dực Hạo bất đắc dĩ giải thích.

Lời này nếu để cho Anh Húc Kì nghe được chỉ sợ lại muốn giậm chân, nhưng nghĩ tới vẻ mặt oan ức kia lại

cảm thấy thú vị.

“Nghe nói cậu ta là hắc đạo?” Lão hỏi lại.

“Có phải ba đã điều tra con?” Trình Dực Hạo nói.

Lúc trước từ trong miệng thằng em biết một số chuyện, đúng như nó từng nói, phụ thân hắn tại Âm đều nắm chắc nhất cử nhất động của hắn, mà giờ lão hỏi xem như đã rõ.

Hơn nữa, mặc dù Anh Húc Kỳ sinh sống ở hắc đạo gia, nhưng đại ca của cậu trước giờ không cho cậu nhiệm phải hắc đạo, cậu mới có thể duy trì tính cách ngây thơ hoạt bát như vậy, về điểm này hắn rất vui mừng, nhưng hắn cũng không tính giải thích thêm với lão.

“Thì sao nào? Biết con trai của mình ở bên ngoài làm cái gì, là chuyện bình thường phải không?”

“Ừm, là bình thường. Vậy, ba, ba tìm con có chuyện gì?”

“Tao an bài cho mày một cái chức, mày về tổ chức đi.” Lão nói.

“Ba đang nói cái gì? Chức vụ gì?”

“Đầu mày ngu tới nghe không hiểu sao? Mở cái tiệm này làm gì, về tổ chức, tao an bài cho mày vị trí đầu, mày hãy cùng thằng em hảo hảo phấn đấu.” Lão nói tiếp.

“Con thật sự không hiểu ba đang nói cái gì, con cũng không có dự định muốn về tổ chức.” Trình Dực Hạo đương nhiên không hiểu, tại sao đến bây giờ lão mới nói câu này với hắn?

Tác gia:

* để ba ba Dực Hạo lên sân lộ diện một hồi...

42. Chương 42: (phiên Ngoại)02

Có điều, hắn nên nói càng sớm càng tốt, hắn sẽ không tiếp nhận. Bắt đầu từ ngày hắn rời khỏi ngôi nhà đó, hắn đã không còn liên quan gì tới trong nhà, đương nhiên cũng không muốn dựa vào quyền thế của lão leo lên địa vị cao.

So sánh, hẳn càng yêu thích cuộc sống tự do tự tại.

Mà giờ hẳn đang theo Anh Húc Kỳ trải qua một cuộc sống mới, bảo về lại tổ chức là hoàn toàn không thể, cũng không cần cân nhắc liên tục tiếp từ chối lão.

“Mày mở cái tiệm này thì kiếm được bao nhiêu tiền? Tao an bài chức vị cho mày lẽ nào còn kém hơn?” Lão nói.

Cho dù thằng con trai này trước đây chỉ là nhân viên dưới trướng cán bộ trong tổ chức, nhưng thực hiện một vụ án chỉ sợ thù lao còn gấp một tháng cái tiệm này kiếm được!

“Ít ra con rất an lòng, tiền kiếm được cũng rất sạch sẽ.” Trình Dực Hạo lễ thắng khí hùng trả lời.

“Mày là đang mĩa mai ai?!” Là đang mĩa mai lão hắc tâm kiếm tiền sao? Cũng không suy nghĩ thử xem nó là ai nuôi lớn!

“Con không ý đó, ba, hiện tại con đang sống rất tốt, không tính trở lại tổ chức.”

“Hai đứa con trai, một thằng so với một thằng càng không có tiền bộ!” Lão phẫn nộ đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trường Vũ? Nó làm sao?” Lẽ nào thằng em này làm cái gì chọc lão không vui?

Trong ấn tượng thì Trình Trường Vũ vẫn luôn thuận theo ba ba, dù cho gặp phải chuyện gì không hợp lý, nó cũng không chọn phản kháng lão.

Có điều, đó chính là ấn tượng trước khi hắn bỏ nhà đi.

“Rốt cuộc tao đã tạo nghiệt gì lại sinh ra mấy thằng như mày?!” Lão vừa nghĩ tới hai thằng con trai đều cùng một dạng không khỏi gia tăng cơn giận dữ.

Trình Dực Hạo bị lão chửi đến đầu óc mơ hồ, rốt cuộc làm sao vậy?

Nhưng nghiệp chướng không nói thì không phải không có, ai kêu tính cách ba hắn rất phong lưu hả? Giờ đã có tuổi, không biết đã thu lại ít gì chưa? Không chừng ngày nào đó lại nhảy ra một thằng em hoặc em gái a? Nhưng cũng chẳng liên quan gì tới hắn, trừ hắn với thằng em kia ra, thì không biết con số thực tế anh em bọn họ là bao nhiêu...

“Mày suy nghĩ cho thật kỹ, tao sẽ tới nữa.” Lão nói.

“Ba, chuyện này không cần cân nhắc, đáp án của con vẫn vậy. Nhưng nếu ba muốn nhìn con, ngược lại rất hoan nghênh ba bất cứ lúc nào lại đây.” Trình Dực Hạo nói.

Dù sao cũng là cha con, hắn cũng không phải tiểu mao đầu không hiểu chuyện ngày trước, không cần thiết phải hết sức trốn tránh ba hắn.

“Thằng nhóc chết tiệt!” Lão mắng một câu, sao lão lại sinh ra loại con cái không biết điều này hả?

“Ba, đi thông thả a.” Trình Dực Hạo cười híp mắt nói.

Lão thở phì phò chống gậy rời khỏi.

Cũng may hắn còn trẻ thì gặp phải Anh Húc Kỳ, không phải tiếp tục không mục tiêu lưu lạc khắp nơi, hơn nữa, có thể cùng cậu ấy biến thành lão Công Công tóc bạc cũng hay a!

*_*_*_*_*

Tám giờ tối, sau khi đóng cửa.

Sau khi cửa hàng thanh lý hết bánh, nhân viên nhao nhao ra về, Trình Dực Hạo với Anh Húc Kỳ còn muốn ở lại tiệm một chút, hưởng thụ khoảng thời gian của hai người.

Buổi chiều và tối sóng người đi vào đông đảo, thấy nhân viên bận bịu tấp lập, hai người sẽ phải đi hỗ trợ, ngày hôm nay cũng như vậy.

Nên Anh Húc Kỳ phải chịu nửa ngày, bây giờ mới có thời gian chậm rãi hỏi Trình Dực Hạo.

“Anh với ba anh nói chuyện gì vậy?” Anh Húc Kỳ hỏi.

“Muốn biết hả? Đây chính là chuyện bí mật cha con anh a.” Trình Dực Hạo múc một miếng bánh trứng đút cho Anh Húc Kỳ, đây là hắn dặn nhà bếp đặc biệt giữ lại một phần.

“Bí mật? Vậy thì không thể biết...” Anh Húc Kỳ rũ vai. Tuy rất muốn biết, nhưng nếu là bí mật vậy thì không còn cách nào.

“Ha ha, lừa em thôi, anh sẽ không giữ bí mật gì với em.” Đúng, hắn nói với bản thân sẽ không bao giờ giấu Anh Húc Kỳ bất cứ chuyện gì.

“Cho nên...?”

“Lão ba hình như rất hi vọng anh quay lại tổ chức.” Trình Dực Hạo nói.

“A?” Chỉ vậy thôi? Cậu còn tưởng rằng sẽ nghe được tiết mục ướm ướm khi cha con gặp lại nhau...

Cậu là cô nhi, hình dáng cha mẹ tròn méo ra sao cũng không biết, thế nhưng Trình Dực Hạo lại khác, hẳn có cha có mẹ, một thân một mình phiêu bạt bên người hơn mười năm, lẽ nào bọn họ lại không nhớ nhung lẫn nhau sao?

“Nhưng anh đã từ chối, nói cho ông biết anh rất yêu thích cuộc sống bây giờ.”

“Thật sự? Vậy ba anh nói gì?”

“Nói muốn anh suy nghĩ thêm, anh nghĩ ông có thể tới tìm nữa.”

“Như vậy a...” Anh Húc Kì liếm liếm thìa trên bờ, ba hẳn sẽ trở lại thật sao?

“Em yên tâm, nếu anh đã rời khỏi tổ chức thì sẽ không tính trở về nữa, vả lại bây giờ anh là phụ nam đảng hoàng nha~.” Trình Dực Hạo kiêu ngạo ưỡn ngực.

“Ha ha, thật ngốc!” Anh Húc Kì bị hẳn làm cho bật cười.

“Kì Kì, chỉ cần giống như bây giờ ở cùng em là đã hài lòng, cái khác anh không thèm quan tâm.” Trình Dực Hạo nói, mặt đầy thâm tình nhìn cậu.

Mặt Anh Húc Kì không khỏi đỏ lên, sao Trình Dực Hạo nói mấy từ buồn nôn này tự nhiên như uống nước lọc vậy!

“A! Đúng rồi, đúng rồi, ngày mai muốn cùng mọi người ăn cơm ác.” Anh Húc Kì suýt chút nữa đã quên, Mạc Mạc có điện thoại tới nói muốn hẹn ăn cơm.

“Lại ăn cơm? Cuối tuần trước không phải mới vừa ăn xong?”

“Hi hi, Tín Xa cũng muốn đến!”

“Em nói Mộc mỹ nhân? Hẳn... Đúng là bang chủ sao? Sao có thể thích làm gì thì làm, muốn tới thì tới như vậy...”

Mộc mỹ nhân là Trình Dực Hạo ngấm dấm cho Mộc Tín Xa, ngay cả Anh Lạc Ngưng cũng là Ngưng mỹ nhân, ai kêu hai người này khuôn mặt đẹp đến không thể phân cao thấp...

“Đúng rồi... Anh còn không biết đi... Bởi vì ngày mai là sinh nhật của đại ca...” Anh Húc Kì lúc này mới nhớ tới chưa đề cập qua chuyện này cho Trình Dực Hạo, cậu quá dễ quên a.

“Sinh nhật?! Sao em không nói sớm cho anh?! Lần này xong rồi...” Trình Dực Hạo không khỏi kêu rên một tiếng.

Sinh nhật là thời cơ tốt để lấy lòng Anh Thiên Ngạo, hắn cũng không thể hai tay trống trơn mà tới, mà còn bây giờ mới biết thì muốn hắn chuẩn bị thế nào a?

Đem sinh nhật Anh Thiên Ngạo, mọi người hẹn gặp ở bên ngoài.

Anh Lạc Ngưng đã chọn Nhật Thức cao cấp, đây quà cậu cùng Anh Mị Sí chọn cho đại ca, bởi vì đại ca chỉ thích mỗi chỗ này, chỉ do đường xá xa xôi, nên bình thường không có cơ hội lại đây, ngày hôm nay là có Anh Mị Sí đảm nhiệm tài xế chở đại ca tới.

Mộc Tín Xa đã tới Anh gia hôm qua, buổi tối y cùng Anh Dạ Mạc đi chọn quà cho Anh Thiên Ngạo, cuối cùng chọn một chiếc điện thoại thông minh đời mới, mà đã yêu ai yêu cả đường đi mua luôn cho Hàn Tử Hằng, còn đặc biệt chọn một chiếc điện thoại màu sắc tương tự coi như là quà.

Bản thân Anh Thiên Ngạo đối với sinh nhật cũng không đặc biệt coi trọng, cho dù không giúp hắn tổ chức hắn cũng chẳng nghĩ gì, nhưng đây là tấm lòng bọn đàn em, hắn cũng vui vẻ tiếp nhận.

Lúc Anh Húc Kì đến, chỉ có một mình cậu, không thấy Trình Dực Hạo.

“Kì Kì, sao chỉ có mình anh? Không đi cùng anh Dực Hạo ca sao?” Anh Dạ Mạc hỏi.

“Hắn hình như có việc, tối nay sẽ tự mình tới.” Trước nửa tiếng ra khỏi nhà muốn tới cửa hàng gặp hắn, Trình Dực Hạo đột nhiên gọi điện thoại cho cậu, nói tối nay hắn mới tới, muốn cậu lại đây trước.

Tác giả:

Ba ba Dực Hạo ở Pn chỉ ló tí mặt thôi, thật ra Dực Hạo với chuyện gia đình thân sinh không có lòng trung thành lắm.

43. Chương 43: (phiên Ngoại)03

“Oa! Tên này thật lớn mật, lại dám để đại ca chờ hửn?!” Anh Mị Sí lại bắt đầu chỉ sự thiên hạ không loạn cả lên, biết rõ đại ca vẫn chưa mở nổi khúc mắc với hửn, cố ý lửa cháy đổ thêm dầu.

Anh Lạc Ngưng nhéo bắp đùi hửn, muốn hửn không được tiếp tục nói lung tung, Anh Mị Sí cười cười cầm ngược lại tay cậu, công khai ăn vụng đậu hũ cậu mấy lần.

“Vậy ăn trước đi, không chờ hửn.” Anh Thiên Ngạo nói.

Tên này dám ra giá với hửn? Quên đi, ngược lại hửn cũng không đồng ý tên này là một phần tử Anh gia, nếu toàn bộ đã đến, vậy thì ăn cơm đi.

“Tín Xa, em ăn nhiều một chút, nhà hàng này nấu ăn rất được.” Anh Thiên Ngạo nói tiếp.

Mộc Tín Xa sức ăn rất nhỏ, nhưng chỗ hay của Nhật Thức là đồ ăn khéo léo tinh xảo, phần ăn cũng không quá nhiều, nói thế nào cũng là y đặc biệt lại đây chúc mừng sinh nhật hửn, nên không được bạc đãi khách mời.

“Cám ơn đại ca, em hiểu rồi.” Mộc Tín Xa vui vẻ đáp lại.

Y cảm thấy mình càng ngày càng giống một phần tử nhà này, thật ước gì có thể ở lại không đi, đáng tiếc vẫn phải chạy qua hai nơi để gặp Anh Dạ Mạc.

“Lạc Ngưng, em chú ý đồ ăn một tý, đừng ăn thứ không nên ăn.” Anh Thiên Ngạo lại vội vàng quay đầu nói với Anh Lạc Ngưng dặn dò vài câu.

Anh Lạc Ngưng từ nhỏ đã dị ứng với một số đồ ăn, ở trong nhà ăn sẽ không xảy ra vấn đề này, bởi vì đầu bếp đại thẩm biết nguyên liệu nấu ăn nào không thể bỏ, nhưng đầu bếp ở ngoài thì khác, nên phải đặc biệt cẩn thận.

“Được, đại ca em đã biết.” Anh Lạc Ngưng ngoan ngoãn đáp lại.

“Đại ca yên tâm, có em ở đây, sẽ không để cho Lạc Ngưng ăn bậy.” Anh Mị Sí lại tiếp lời.

Anh Lạc Ngưng không thích lườm hửn một cái, làm như cậu là loại thích ăn lung tung hử? Cậu là người lớn rồi, chút chuyện nhỏ này không cần hửn bận tâm được không?

“Anh chỉ là lo lắng em thôi mà.” Anh Mị Sí đọc ra suy nghĩ của cậu, không thể làm gì khác hơn là nhìn cậu cười.

Anh Thiên Ngạo ho một tiếng, Anh Mị Sí thật buồn nôn, không thể tiết chế chút sao?! Nhất định phải ở trước mặt hân show ân ái cho hân xem?!

Mộc Tín Xa lại cảm thấy ước ao cực kỳ, Anh Mị Sí thật sự rất yêu Anh Lạc Ngưng nhĩ, không cần xem trường hợp, trong mắt trước sau chỉ có cậu ấy mà thôi.

Anh Dạ Mạc không chút biến sắc nắm chặt tay Mộc Tín Xa dưới gầm bàn, giống như muốn nói với y: Tôi cũng rất coi trọng anh, chỉ là không thích ở trước mặt mọi người bày tỏ rõ ràng mà thôi.

Tất cả xem ở trong mắt Hàn Tử Hằng, y chỉ muốn bay ra ngoài, chỗ này là thế giới nào hả?! Tất cả đều là bong bóng màu hồng a, có thể xem sao, có thể xem sao?!

Anh Thiên Ngạo xem xét Hàn Tử Hằng đang không dễ chịu mà vắn vẹo người.

“Tử Hằng, đưa tai lại đây.” Anh Thiên Ngạo ngoắc ngoắc ngón tay với y.

Hàn Tử Hằng đem lỗ tai đưa tới, Anh Thiên Ngạo ghé vào lỗ tai nhỏ giọng nói với y vài câu.

Sau đó gương mặt Hàn Tử Hằng trở lên đau khổ, cũng không dám loạn vắn vẹo nữa.

Anh Thiên Ngạo nói là đêm nay không cho y ngủ a...

Đệt! Tất cả người trong Anh gia đều có bệnh sao?! Đặc biệt là Anh Thiên Ngạo, cũng đã là lão nhân ba mươi tuổi còn không biết tiết chế! Cả ngày chỉ muốn làm làm làm... Không thể để cho cái miệng của y nghỉ ngơi một chút sao?!

Anh Húc Kì tẻ nhạt chột chột đồ ăn trong chén, mọi người đều có đôi có cặp, chỉ có một mình cậu a... Cảm giác thật đáng ghét!

“Kì Kì, sao em không ăn?” Mộc Tín Xa nhớ rằng sức ăn của cậu rất lớn, nhưng sao thấy cậu không nhúc nhích?

“Không muốn ăn...”

“Cái gì?!” Anh Dạ Mạc suýt chút nữa bị dọa sợ, câu nói này thật sự không thích hợp từ trong miệng Anh Húc Kì nói ra...

“Sẽ không phải em đang suy nghĩ tới Dục Hạo chứ?” Mộc Tín Xa nói.

“VẬY... Cũng không có...” Tâm tư bị nhìn thấu Anh Húc Kỳ cảm thấy thật không tiện, liền bắt đầu cầm đĩa gấp đồ ăn, tính toán muốn che lấp sự chột dạ của cậu.

“Loại đàn ông không có ý thức trách nhiệm, các cậu vẫn nên chia tay đi.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Đại ca... Anh không nên như vậy... Dục Hạo thật sự có chuyện...” Anh Húc Kỳ chu mỏ.

Mỗi lần gặp đại ca là mỗi lần kêu hai người chia tay, xem ra ở trong lòng đại ca, quả nhiên vẫn không muốn tiếp nhận Dục Hạo.

“VẬY là chuyện gì? Cũng đã hơn nửa tiếng.” Đến muộn cũng nên có chừng mực, may mà bọn họ đã ăn trước, không thì còn phải chờ hấn tới bao giờ?

“Chuyện này... Em cũng không biết...” Anh Húc Kỳ không đáp lại được, một trận lúng túng.

“Em gọi điện thoại cho hấn, bảo hấn đừng đến nữa, chờ hấn đến chúng ta đã ăn no.” Anh Thiên Ngạo không thích nói.

“Đại ca...” Anh Húc Kỳ tuy muốn vì Trình Dục Hạo nói vài lời hay, nhưng chuyện hấn đến muộn lại là thật...

Mọi người còn đang nghĩ tất cả biện pháp khuyên Anh Thiên Ngạo đừng tức giận, thì Trình Dục Hạo cuối cùng cũng tới.

“Xin lỗi, tôi tới chậm.” Trình Dục Hạo vừa đến lập tức nói xin lỗi, hấn nhìn Anh Thiên Ngạo, sắc mặt quả nhiên rất kém...

Hấn có chút lúng túng đi tới trước Anh Thiên Ngạo, từ cái túi cầm trong tay lấy ra một cái hộp.

“Đại ca, sinh nhật vui vẻ.” Trình Dục Hạo đem hộp đưa cho hấn.

“Sẽ không phải cậu vì đi mua thứ này mới tới trễ chứ?” Anh Thiên Ngạo liếc mắt nhìn cái hộp tinh mỹ kia.

Nước tới chân mới nhảy? Thật sự không có thành ý!

“Điều này sao có thể, quà đã sớm mua xong, tôi là vì cái này...mới chậm chút...” Trình Dục Hạo lại từ trong túi lấy ra một thứ, lần này lại là một chiếc bánh nhỏ.

“Đây là cái gì?”

Anh Thiên Ngạo đương nhiên biết đây là bánh gatô, nhưng hẳn lại không phải Húc Kỳ, với mấy loại đồ ngọt cũng không hứng thú cho lắm, với lại chỉ là cái bánh gatô mà thôi, có tất yếu phải đến muộn?

“Đây là tôi tự mình làm... Đại ca...” Đây là lần đầu hẳn tự mình làm bánh gatô, tuy còn đang phải học tập, nghĩ tới một ngày sẽ làm cho Anh Húc Kỳ, nhưng không ngờ lần đầu tiên lại tặng cho đại ca...

Vì hẳn nghĩ tới nghĩ lui, tự mình làm quà sẽ có thành ý hơn, hẳn thật sự rất muốn được đại ca tán thành sớm một chút! Nhưng chờ mãi đại ca vẫn không chú ý, thời gian cứ trôi qua, làm hẳn rất đau đầu...

“Cậu sẽ làm bánh gatô?” Anh Thiên Ngạo còn thật không ngờ hẳn có tài năng ở phương diện này.

“Không... Đây là lần đầu tôi làm...”

“Cho nên muốn lấy tôi làm chuột bạch?” Trên mặt Anh Thiên Ngạo đột nhiên hạ xuống hắc tuyến.

“Đại ca, tôi tuyệt đối không ý đó, tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn chỉ có tự tay làm gì đó mới có thể chứng tỏ tấm lòng với đại ca, nhưng nếu như đại ca không muốn ăn... Vậy tôi...”

Mùi vị bánh gatô hẳn đã nếm thử, tuy không có cách nào làm được như đầu bếp trong tiệm, nhưng xem như vừa miệng, huống hồ hẳn phải nướng nhiều lần mới hài lòng một cái, không vừa ý sẽ không kéo dài tới giờ.

“Đại ca, đây là tấm lòng của Dục Hạo, anh nhận lấy đi mà.” Anh Húc Kỳ ở một bên giúp Trình Dục Hạo nói tốt, không ngờ hẳn sẽ vì đại ca mà xuống bếp, thật là có lòng a.

Thậm chí ngay cả món quà tinh xảo trên tay kia, cũng do chính Trình Dục Hạo chọn. Thật không ngờ hẳn lại chuẩn bị niềm vui bất ngờ nhỏ này, chẳng trách sáng sớm hẳn nói có việc muốn ra ngoài, nguyên lai là ở trong tiệm bận bịu cái này...

“Đại ca, thật hâm mộ anh, chỉ có anh mới có loại đãi ngộ này nha.” Mộc Tín Xa nói.

“Đại ca ăn thử xem, nhìn có vẻ ngon.” Anh Lạc Ngưng cũng phụ hoạ.

Vì chuyện hai người, mọi người chỉ cần có một cơ hội cũng sẽ giúp Trình Dục Hạo nói tốt, có tác dụng hay không thì không biết, nhưng bọn họ tin tưởng Anh Thiên Ngạo cũng có một ngày mềm lòng.

44. Chương 44: (phiên Ngoại)04

Anh Thiên Ngạo bị mọi người nài nỉ, không thể làm gì khác hơn là ăn thử một miếng.

“Mùi vị cũng tạm.” Anh Thiên Ngạo nói.

Hắn không có hứng thú đi nghiên cứu mấy loại bánh ngọt, chỉ cần ăn được là ăn, còn mùi vị, cũng không phải ngọt sắc như hắn đã nghĩ, có thể nói rất vừa miệng.

Lúc này Trình Dục Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, may mà đại ca đã đồng ý ăn, không nói ghét là được rồi, thế là hắn hài lòng tới chỗ Anh Húc Kỳ đã giữ cho ngồi xuống.

Chắc do cảm nhận được thành ý của Trình Dục Hạo, sắc mặt Anh Thiên Ngạo không khó coi như trước nữa.

“Anh Dục Hạo, nghe nói chuyện làm ăn ở tiệm rất tốt?” Anh Lạc Ngưng hỏi.

Nghe Kỳ Kỳ nói ở tiệm có thêm rất nhiều loại bánh mới, nên cậu cực kỳ muốn tới xem, nhưng Anh Mị Sí nói tới chờ hắn rảnh rồi sẽ đi cùng cậu, không cho cậu đi một mình.

“Cũng tạm được, hình như cậu cũng rất thích đồ ngọt nhỉ? Lần sau đến tiệm, anh bảo đầu bếp chuẩn bị riêng cho vài loại.” Trình Dục Hạo nói.

“Em cũng muốn đi a...” Mộc Tín Xa nói. Tuy y không phải rất thích đồ ngọt, nhưng cùng Anh Dạ Mạc tới chỗ đó hẹn hò cũng được a?

“Anh muốn ăn? Hai ngày nữa em dẫn anh đi.” Anh Dạ Mạc nói.

Anh Lạc Ngưng không phục trường Anh Mị Sí, đáng ghét, cậu muốn tự mình đi!

“Lạc Ngưng ngoan, Nhị ca nhất định sẽ dẫn em đi.” Gần đây hắn rất bận rộn, đại ca không dẫn vật hắn thì sẽ khó chịu, một đồng việc vất vả cũng sai hắn đi xử lý, hắn cũng rất muốn mang bảo bối Lạc Ngưng ra ngoài a...

“Tam ca, em có thể dẫn anh đi a.” Anh Húc Kỳ nói. Cũng không phải quá xa, Tam ca không biết lái xe nên thấy hơi phiền toái, nhưng cậu biết lái xe a!

Cậu cùng Trình Dục Hạo đã chuyển là ngoài ở, bởi vì từ cửa tiệm cách trong nhà một khoảng, cân nhắc tính toán cho việc đi lại nên mua nhà ở ngoài.

“Tam ca... Chúng ta có thể cùng đi...” Anh Dạ Mạc nói. Hấn không biết Tam ca cũng muốn đi, nếu biết thì bất cứ lúc nào hấn cũng có thể dẫn cậu đi, giờ đã muốn dẫn Mộc Tín Xa đi, đương nhiên cũng có thể thuận tiện chở thêm cậu.

Mọi chuyện đều được quyết định, chỉ có một mình Anh Mị Sí bị gạt bỏ ở ra ngoài.

Hấn oan ức ở bên cạnh vẽ vòng tròn, cử chỉ ngây thơ làm mọi người ở đây không muốn để ý tới hấn, ngay cả bảo bối Lạc Ngưng của hấn.

“Đại ca, anh có muốn tới không?” Anh Húc Kỳ hỏi.

Ngày khai trương, cũng chỉ có đại ca cùng Tử Hằng ca không đến, nên hai người còn chưa tới thăm thú chỗ tiệm, cậu thật sự rất muốn để đại ca nhìn tâm huyết của Trình Dực Hạo trong việc kinh doanh.

Anh Thiên Ngạo đồng ý, coi như vì Húc Kỳ nên hấn đi một chuyến, hôm khai trương thì không đi, bởi vì hấn không thể phân thân.

Lần này đổi lại Anh Mị Sí ai oán nhìn Anh Thiên Ngạo, Anh Thiên Ngạo sao mà không hiểu ý hấn, thở dài một hơi xong nói với hấn.

“Em cũng đi đi.”

Anh Mị Sí lập tức hưng phấn ôm lấy Anh Lạc Ngưng, ở trên mặt cậu hôn lấy hôn để, có điều ở dưới con mắt “Yêu mến” của Anh Thiên Ngạo, hấn cũng chỉ có thể thu liễm.

*_*_*_*_*

Sáng sớm hôm nay, Anh Húc Kỳ đi tới khách sạn Viễn Nghênh nghe nghiệp vụ báo cáo, trên đường trở về, phát hiện một người đàn ông đang quanh quẩn ngoài tiệm Trình Dực Hạo, mà người kia khá quen, hình như đã gặp qua...

Thế là Anh Húc Kỳ ở trong đầu liệu mạng tìm tòi ấn tượng, cuối cùng mới nhớ tới người này.

Lão không phải là ba ba Dực Hạo sao?

Thế là Anh Húc Kỳ đem xe đậu trước cửa tiệm, xuống xe đi tới phía lão.

“Chào ông, ông là ba của Dực Hạo phải không?” Anh Húc Kỳ có lẽ phép lên tiếng chào hỏi.

Lão nghe tiếng xoay đầu lại.

“Chính là cậu à? Cùng con trai của tôi ở với nhau.” Mấy ngày trước đến tiệm, cậu ăn mặc nhẹ nhàng, cảm giác giống như học sinh cấp ba, còn giờ thì mặc Tây phục, nhìn lại thì không còn vẻ non nớt, nhưng vẫn rất trẻ trung.

Nhưng mặc kệ có trẻ hay không, chung quy cậu ta vẫn là một người đàn ông!

“Nguyên lai ông biết tôi à?” Anh Húc Kỳ kinh ngạc, sao ba hấn lại biết mình nhỉ?

“Mấy ngày trước từng thấy.” A đệt! Tiểu tử này thật không biết ghi nhớ.

“A? Đúng... Tôi lại quên.” Anh Húc Kỳ cười.

Lão với cậu như vậy, là do ngày đó mới gặp mặt một lần mà thôi.

“Các cậu mở cửa thời gian ngắn như vậy, kiếm tiền lắm sao?” Lão hỏi.

Lão không biết buổi chiều mới bắt đầu mở cửa, hại lão tới sớm.

“Ừm... Thật ra chuyện làm ăn rất tốt a, Dục Hạo rất có tài năng trên phương diện này, những loại bánh hấn đề cử đều bán rất chạy a.” Không phải cậu cố ý ở trước mặt ba hấn nói vài lời hay, mà việc này đúng là như vậy.

Cậu rất thích ăn nhưng lại không kén chọn, chỉ cần ăn ngon là được; có điều Trình Dục Hạo không cho rằng như vậy, hấn có thể phân biệt ra được bên trong bánh bỏ thêm cái gì, cũng có thể cùng đầu bếp thảo luận phải dùng nguyên liệu nào để bánh càng thêm ngon, thậm chí ngay cả khâu đóng gói hấn cũng có suy nghĩ riêng của mình.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, cậu cũng không thể biết Trình Dục Hạo lại hợp với kinh doanh.

“Hừ, ý của cậu là con trai của tôi chỉ có mỗi sở trường này mới làm được?!”

Không phải lão muốn hạ thấp Trình Dục Hạo, mà lão có tư tưởng chủ nghĩa đàn ông nghiêm trọng, loại phải xuống bếp làm mấy cái vật vãnh, lão không cho là việc một người đàn ông nên làm.

Trước ở tổ chức làm điều giáo sư, tuy rằng chỉ là nhân viên cấp thấp nhất, nhưng ít ra có thể chứng minh hấn là con trai của lão – di truyền tính cách phong lưu của lão, nên mới không nhúng tay ngăn lại, nhưng giờ trốn ở chỗ này làm công việc của phụ nữ, thì sao lão nhìn xuống cái chim a!

“Tôi không nói như vậy a, tôi thấy hẳn rất có thiên phú.” Anh Húc Kỳ không ngờ lão lại xuyên tạc ý của cậu, rõ ràng là con trai của mình, tại sao không chịu thưởng thức ưu điểm của hẳn?

Làm cho cậu nhớ lại Trình Dực Hạo đã từng nói, vì không chịu được phụ thân chuyên chế bên cạnh mấy nữ nhân kia nên hẳn mới rời nhà.

Nhưng mà, cho dù không sinh hoạt chung một chỗ, Anh Húc Kỳ vẫn hi nhìn bọn họ có thể lý giải lẫn nhau, thông cảm cho nhau.

“Lại nói tới cậu đi, cậu cho rằng xứng với con trai của tôi sao?” Lão hỏi.

“Ông cảm thấy tôi không xứng với Dực Hạo à...?” Anh Húc Kỳ giật mình.

“Lẽ nào cậu chưa từng nghĩ tới tâm tình cha mẹ cậu sao? Có cha mẹ nào biết con trai của mình là đồng tính luyện ái mà hài lòng?!”

“Tôi cũng không biết, nhưng nếu như bọn họ biết đây là sự lựa chọn của tôi, nhất định sẽ chúc phúc tôi!”

Sống ở Anh gia tới giờ, hai vị kia phụ thân chưa bao giờ hỏi qua cuộc sống tình cảm bọn họ, vì bọn họ có kết giao với ai, hoặc phát triển theo hướng nào, trừ phi là bọn họ tự đưa ra, bằng không phụ thân sẽ không hỏi nhiều.

Hơn nữa Anh gia có một đặc thù chung, cha của bọn họ hiển nhiên không thể bài xích đồng tính luyện ái.

Nhưng cậu vẫn không nên nói chuyện này ra thì hay hơn, miễn cho hiểu lầm càng lúc càng lớn sẽ thật phiền phức.

“Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không chúc phúc các cậu!” Lão chỉ cảm thấy Anh Húc Kỳ đang giả bộ ngớ ngẩn, nên thẳng thắn nói ra, sẽ tuyệt đối không thể chấp nhận bọn họ!

“Nhưng mà... Ngài cũng hi vọng Dực Hạo có được hạnh phúc đi...?”

“Hai người đàn ông ở với nhau sẽ có hạnh phúc gì mà nói?!”

45. Chương 45: (phiên Ngoại)05

“Dực Hạo cho dù không đi với tôi, chuyện hẳn yêu thích đàn ông vẫn sẽ không thay đổi chứ? Sao ông không thử tiếp thu nhỉ? Tôi nghĩ hẳn là ông vô cùng thương hẳn a?” Anh Húc Kỳ cũng không phải không phỏng

đoán, tuy thấy người đàn ông này nói mặc dù không xuôi tai, nhưng đúng là từ sự quan tâm của phụ thân tới con trai mới nói ra.

“Ai nói tôi thương yêu nó! Loại con cái chẳng ra gì, đi ra ngoài cũng đừng mong trở về, đỡ phải chường mắt tôi!”

“Nhưng mà... Ông tới đây không phải vì muốn gặp hần à...?” Anh Húc Kỳ nói ra sự mâu thuẫn.

“Thứ cho tôi nói nhiều! Dù sao cũng là con của tôi, sao tôi có thể bỏ mặc nó làm ra chuyện làm mất mặt mũi tôi? Tôi chỉ là đến nhắc nhở nó!”

“Ý ông nói... Hai chúng ta bên nhau làm ông mất mặt mũi?” Anh Húc Kỳ hỏi.

“Đúng! Bao gồm cả vậy!”

“Nhưng mà... Mặt mũi có so với hạnh phúc của Dục Hạo có quan trọng hơn không? Phụ thân tôi thường nói, trẻ con hạnh phúc mới là quan trọng nhất.” Như đều là phụ thân, sao lại không giống nhau chứ? Anh Húc Kỳ không khỏi nghĩ thế.

“Cậu chắc chắn nhất định sẽ hạnh phúc?! Chẳng lẽ cậu không biết Dục Hạo trước đây từng làm cái gì? Cậu cho rằng chỉ với cậu sẽ có thể thỏa mãn nó?!”

Anh Húc Kỳ không ngờ lão sẽ nói giống như đại ca vậy, dùng điểm này để cậu.

Tuy cũng có chú ý tới, nhưng cũng đã qua rồi, ai không có một, hai chuyện trong quá khứ? Chẳng lẽ bởi vì Dục Hạo từng như vậy liền nhận định vĩnh viễn hần sẽ không thể thay đổi sao?

Cậu không cho là thế, mọi việc cũng phải thử qua mới biết, hơn nữa Dục Hạo cho tới bây giờ biểu hiện rất tốt, là người đàn ông tốt biết chăm sóc người.

“Nếu như tôi không thể thỏa mãn hần, vậy cũng không còn cách nào.” Anh Húc Kỳ nói ra rất thoải mái, bởi vì cậu cho rằng sẽ không xảy ra này, cậu rất tin tưởng Trình Dục Hạo.

“Cậu không phải kẻ ngu a?” Lão đột nhiên cảm thấy cùng tên này câu thông thật sự làm lão tức giận hết sức, giống như đem tất cả mọi chuyện xem thành đơn giản?

“Sao tôi là kẻ ngu a...” Ân... Chỉ là có lúc hơi mơ hồ mà thôi, cũng không đến trình độ bị ngốc đi...?

“Không phải người ngu sao lại nghe không hiểu ý tôi?! Tôi đã nói không cho các cậu bên nhau!”

“Nhưng có muốn bên nhau hay không là chuyện của tôi cùng Dục Hạo a... Không phải ông nói cho dù...”

“Chẳng lẽ cậu không biết lai lịch của tôi? Không sợ tôi xuống tay với cậu sao?!”

“Tôi biết. Nhưng mà, so với suy nghĩ xuống tay với tôi, ông sẽ thấy tâm trạng của mình khá lên?”

Anh Húc Kỳ mặc dù nói rất chân thành, nhưng lời này nghe vào trong tai lão không thể nghi ngờ hơn là lửa cháy đổ thêm dầu.

“Tiểu tử cậu thật sự không biết chừng mực!”

“A...? Tôi nói sai cái gì sao? Xin lỗi, xin lỗi, tôi chỉ nghĩ gì thì nói thế thôi...” Anh Húc Kỳ xin lỗi, lẽ nào cậu lại nói cái gì không nên nói chọc lão tức giận...?

Lão cảm thấy đau đầu cực kỳ, tiểu tử này rốt cuộc thiếu bao nhiêu gân mới như vậy? Không sợ lão đe dọa thì thôi, cũng không đem lời lão nói ra cân nhắc, chỉ một mạch dùng cái suy nghĩ logic đơn thuần ứng đối mà thôi.

Nếu nói thế, cậu ta chỉ là kẻ đơn thuần, không biết tốt xấu là gì, nhưng cũng hần như vậy.

Bóng người Trình Dục Hạo xuất hiện ở cách đó không xa.

Trước đó, Anh Húc Kỳ gọi điện cho hần, nói ba hần quanh quẩn ở ngoài cửa tiệm, hần lập tức chạy tới, nhưng khi nhìn thấy ba hần không biết đang cùng Anh Húc Kỳ nói cái gì, thế là hần lại càng bước chân thật to đi về phía hai người.

“Ba.” Trình Dục Hạo gọi lão một tiếng, cũng nhìn Anh Húc Kỳ một bên.

Hình như không có chuyện gì, cũng may a.

Khi gọi điện hần đã dặn dò Anh Húc Kỳ tránh mặt ba hần, nhưng Anh Húc Kỳ lại nói muốn nói chuyện với ba hần rồi cúp điện thoại, nhưng hần biết lão ba chắc sẽ không nể mặt Anh Húc Kỳ...

“Tao tới nghe đáp án.” Lão nói. Lão tới là hỏi chuyện mấy ngày trước chờ hần cân nhắc về việc về tổ chức.

“Con nói rồi, con không thể trở lại.” Lần trước đã nói rõ ràng với ông, sao ông vẫn chưa từ bỏ ý định?

“Lẽ nào mày lại muốn cùng tiểu tử này sa đọa sống qua ngày?!”

“Ba, ba có khoa trương quá không, cùng người mình yêu sống chung sao lại sa đoạ?” Nếu nói sa đoạ thì hẳn chính là ba đi. Trình Dực Hạo nghĩ ở trong lòng.

“Tao lại cho mày một cơ hội cuối cùng, nếu như mày không trở về tổ chức, tình nghĩa cha con chúng ta phụ tử tình đến đây là chấm dứt, tao coi như chưa từng có đứa con trai này!”

“Chấm dứt gì a, ba cũng quá đánh giá cao bản thân đi! Những năm qua con không có ba thì cuộc sống vẫn khỏe mạnh a, trái lại là ba...” Trình Dực Hạo bị kích thích tới phát bực, suýt chút nữa mất kiểm chế buột miệng nói ra, may mà Anh Húc Kỳ đứng lúc ngăn cản lại.

“Dực Hạo, không nên như nói chuyện với ba anh như vậy, cũng là do ông mong nhớ anh, quan tâm anh mới tới chỗ này a.” Anh Húc Kỳ một bên động viên Trình Dực Hạo, một bên vì lão nói vài lời tốt.

“Kì Kì...” Trình Dực Hạo muốn cùng ba hẳn nói cho rõ ràng, hẳn không muốn Anh Húc Kỳ vì hẳn mà chịu bất kỳ oan ức nào, hẳn sẽ rất đau lòng.

Nếu hẳn bị người ta nói gì hẳn cũng coi như không thấy, còn Anh Húc Kỳ vì hẳn mà bị những chuyện không tên kéo vào thì lại khác.

Anh Húc Kỳ lại lắc đầu một cái với hẳn, muốn hẳn không nên vọng động, sau đó đi tới phía lão gần một bước.

“Xin lỗi, Dực Hạo đã nói rất rõ ràng, hẳn sẽ không về tổ chức, nên xin ông giơ cao đánh khẽ buông tha cho hẳn. Ngoài ra cũng xin ông đừng nói mấy câu đoạn tuyệt quan hệ thế này, ông không có ý đó thì tại sao phải nói mấy lời tổn thương tình cảm? Nếu như ông đồng ý, tùy lúc hoan nghênh ông đến xem Dực Hạo, chúng ta sẽ tiếp đãi ông thật chu đáo.” Anh Húc Kỳ nói.

Rất khó tưởng tượng những lời thành thực này nói ra từ miệng Anh Húc Kỳ, nghe vào trong tay hai tên đàn ông đang tranh chấp lại có tác dụng, thuận lợi đem tâm trạng đang nôn nóng hạ xuống.

“Xin lỗi, ba, là con quá kích động, nhưng con vẫn hi vọng ba có thể thông cảm, đừng ép con về tổ chức nữa.” Trình Dực Hạo hạ mặt xin lỗi, cùng sử dụng ngữ khí tương đối hòa hoãn câu thông.

“Hừ! Tùy mày đi, tao mới không thèm quản!” Lão tuy rằng vẫn tức giận, nhưng xem ra đã hòa hoãn hơn trước rất nhiều.

Nếu đứa con trai này không muốn để cho lão quản, vậy lão cũng không thèm quản, lão đã tới cái tuổi này rồi còn phải dùng mặt dán sau mông con cái? Còn lâu mới có đạo lý này! Còn lâu mới chịu thiệt thòi này!

Lão thở phì phò rời khỏi, Trình Dực Hạo đi theo sau lão ra xe, tài xế của lão đã mở cửa xe chờ sẵn, Trình Dực Hạo mới lại mở miệng.

46. Chương 46: (phiên Ngoại)06

“Ba, nếu khi nào rảnh rồi, hoan nghênh bất cứ lúc nào ba đến xem chúng con.”

Lão hừ lạnh một tiếng, sau đóng cửa xe lại, rồi nghênh ngang rời đi.

Xoay người đi về bên cạnh Anh Húc Kỳ, phát hiện cậu đang cười tới xán lạn.

“Không ngờ em còn thành thực hơn trong tưởng tượng của anh.” Trình Dục Hạo cũng cười với cậu.

Nói Anh Húc Kỳ như vậy, là do hắn chưa từng xem qua một mặt này, xem ra hắn đã hơi khinh thường cậu.

“Em vốn là một đại nhân thành thực được không? Em không phải trẻ con nữa rồi!” Anh Húc Kỳ bất mãn chu mỏ.

Trình Dục Hạo nhìn dáng dấp đáng yêu kia, liền nâng mặt cậu lên thuận thế hôn một cái, mặc kệ bây giờ là ban ngày hay ở ngoài.

“Anh thật may mắn, chiếm được một người vợ tốt!” Trình Dục Hạo hài lòng nói.

Hắn cũng không quan tâm quan hệ cha con cho lắm, nhưng Anh Húc Kỳ lại có lòng muốn giúp hắn nối lại tình cha con, Anh Húc Kỳ như thế, làm cho hắn không khỏi động tâm.

Xem ra mọi chuyện hắn đã nỗ lực, lại được nhiều như thế.

Có điều chỉ cần là Anh Húc Kỳ, hắn vui vẻ chịu đựng.

*_*_*_*_*

Anh gia muốn tới cửa tiệm tham quan, nên cửa tiệm tạm đóng cửa một ngày, một mặt là do Trình Dục Hạo có thể tưởng tượng nếu như toàn bộ Anh gia tới nhất định sẽ nảy sinh bạo động, mặt còn lại nhưng là vì muốn cho bọn họ có thể thật sự buông lỏng hưởng dụng đồ ăn.

Rèm cửa sổ toàn bộ được thả xuống, liền hình thành một không gian hết sức riêng tư ẩn mật, không cần lo lắng có người nào tới quấy rầy.

Thời gian Anh Thiên Ngạo đến dự định sớm hơn một giờ, ngoại trừ bên trong nhà bếp có mấy đầu bếp phụ

trách ra, thì trong tiệm chỉ còn hấn và Trình Dực Hạo, Hàn Tử Hằng thì chọn ngồi bên ngoài cửa tiệm, không ít người qua lại đưa hai mắt nhìn y.

“Đại ca, có phải anh nhớ sai giờ? Giờ mới có ba giờ.” Trình Dực Hạo hỏi.

Bọn họ đã hẹn không phải là bốn giờ chiều sao?

“Tôi là có chuyện muốn nói riêng với cậu mới tới trước hẹn.” Anh Thiên Ngạo thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trình Dực Hạo.

Hàn Tử Hằng đang làm cái gì? Bảo y đi vào thì không chịu vào, lại ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt? Lại muốn bị hấn chỉnh?

“Vâng, không biết đại ca muốn nói riêng gì với tôi?” Trình Dực Hạo hỏi.

“Ngồi đi.” Anh Thiên Ngạo ra hiệu cho hấn ngồi xuống.

Mấy ngày trước sinh nhật hấn, Trình Dực Hạo đặc biệt ra tay vì hấn làm bánh gatô, làm hấn hơi hơi thay đổi đánh giá coi hấn.

Mấy tháng nay, Trình Dực Hạo đã nỗ lực trả giá, không cần ai nói hấn cũng nhìn hết vào mắt, muốn bảo hoàn toàn không có cảm giác là không thể, hơn nữa hấn cũng rất rõ ràng vì sao Trình Dực Hạo liều mạng, là vì muốn tranh thủ được hấn thừa nhận.

Nếu như không phải vì rất coi trọng Húc Kỳ, thì cũng không cần nhìn sắc mặt hấn như vậy, điểm này hấn rất rõ ràng.

“Cám ơn đại ca.” Trình Dực Hạo rất có lễ phép trước tiên giúp Anh Thiên Ngạo kéo ghế để hấn ngồi xuống, rồi mới ngồi xuống đối diện hấn.

“Tại sao cậu muốn mở tiệm này?” Anh Thiên Ngạo hỏi.

Bởi vì rất ghét chuyện liên quan tới hấn, Anh Thiên Ngạo mỗi lần mở miệng không phải nói bọn họ chia tay thì chính là không thèm nói chuyện, cho nên khi hấn hỏi ra, Trình Dực Hạo sợ hết hồn.

“Đại ca...?”

“Hỏi cậu cái gì thì trả lời cái đó.” Anh Thiên Ngạo nói.

“Vâng. Tôi biết đại ca rất không thích với công việc trước kia tôi làm, hơn nữa tôi cũng đã đáp ứng anh sẽ đối xử với Kì Kì thật tốt, nhưng nói thật sự, sở trường của tôi không nhiều, hơn nữa còn chưa tốt nghiệp cao trung, nếu muốn ra ngoài làm việc thì hơi khó khăn, nên tôi nghĩ tới nghĩ lui, dù sao cũng còn ít tích trữ, không bằng mở một cửa tiệm, còn tại sao lại mở cửa tiệm này, đương nhiên là vì Kì Kì a...”

Trình Dực Hạo dừng lại một chút lại tiếp tục nói.

“Muốn mở một thứ mà tôi cùng Kì Kì đều thích, rồi cùng nhau trông coi, đơn giản hạnh phúc sống hết đời là được rồi.”

Không phải hần tự dưng nói ra những lời này, đây là tất cả tiếng lòng thành thật trong lòng hần, hần không ngóng trông vào cuộc sống oanh oanh liệt liệt, hần bằng lòng với hiện tại, cũng chỉ muốn bình thường sống hết đời, mà tính cách Anh Húc Kì đơn thuần, sống như vậy là quá ổn.

“Tại sao cậu thích Kì Kì nhà tôi, cậu thật sự hiểu rõ nó sao?” Đối với sự chân thành đáp lại của hần, Anh Thiên Ngạo cái gì cũng không nói lại hỏi tiếp.

“Tôi vốn đã thích đàn ông, Kì Kì rất hợp với tôi, tính cách lại hoạt bát thiện lương, đây là lần đầu tôi có suy nghĩ quý trọng một người, chính là vì em ấy. Thậm chí em ấy còn không biết chuyện này, còn tôi thì đương nhiên không dám ở trước mặt đại ca nói có bao nhiêu hiểu em ấy, nhưng tôi đồng ý cả đời dùng tâm đi tìm hiểu.” Nếu đại ca nói hỏi gì thì trả lời cái đó, hần cũng chỉ có thể chiếu theo trả lời mà thôi.

“Húc Kì nhà tôi không phải thua ở cái miệng cậu chứ? Nói chuyện rất dẻo a.” Anh Thiên Ngạo cho rằng vẫn nên phát giấy khen cho hần, lời buồn nôn như vậy mà hần vẫn mở miệng được?

Nhưng một con người rất cuộc có xảo ngôn khiến sắc hay chân thực thành khẩn, từ ánh mắt hần vẫn có thể nhìn rõ một hai phần, đặc biệt là hần còn là bang chủ hắc đạo, ở phương diện nhìn người vẫn có phần tự tin.

Từ lần đầu gặp Trình Dực Hạo, hần đã thấy lời của hần nói không phải giả, chỉ là do không cách nào nhịn được khóa khư hoang đường kia, với muốn thử nhìn xem năng lực của hần đạt được tới mức nào, mới luôn làm khó dễ hần như vậy.

Mà hiện giờ xem ra, vì Húc Kì, hần đã phải hi sinh cùng nỗ lực rất nhiều.

“Đại ca, tuyệt đối tôi không đùa giỡn, tôi rất cố gắng.” Nghe Anh Thiên Ngạo nói như vậy, tâm hần muốn lạnh một nửa, quả nhiên đại ca vẫn chưa tin hần a?

“Tôi hỏi cậu, cậu thật sự chắc chắn ngoại trừ Húc Kì ra sẽ không gặp tên đàn ông khác sao?”

“Điều ấy tôi đã cam đoan với anh rất nhiều lần, đại ca. Nếu tôi đã có Kì Kì, tôi sẽ toàn tâm toàn ý quý trọng mình em ấy, ngoại trừ em ấy ra nhưng kẻ khác đều sẽ không gặp mặt!”

Hắn căn bản không thể biến thành kẻ chẳng hoa, bởi vì hắn không muốn trở thành giống ba ba tí nào, khó khi được một đối tượng muốn ở cả đời, hắn mới không tự đào hố chôn mình.

“Được, tôi biết rồi.” Anh Thiên Ngạo chậm rãi nhắm mắt lại, hắn chỉ muốn hỏi như vậy.

Trình Dực Hạo nhìn hắn không mở miệng, cũng không dám hỏi gì nhiều, chỉ sợ càng hỏi càng sai.

Đối mặt Anh Thiên Ngạo, hắn cũng chỉ có thể chịu cực khổ lấy việc làm để chứng tỏ, nhưng nếu đối lập trường mà nói, chứng tỏ hắn rất coi trọng Anh Húc Kỳ mới làm khó dễ hắn như vậy. Nếu như lúc trước không làm điều giáo sư, có phải trở ngại sẽ giữa hai người sẽ ít đi? Mà bây giờ nói những lời này cũng chẳng có tác dụng gì...

Trình Dực Hạo đến giờ vẫn không thể tin được nhưng gì hắn đang nghe thấy.

Hắn bảo Anh Húc Kỳ dùng sức nhéo hắn một cái, cảm nhận cơn đau chân thật xong hắn mới tin rằng bản thân không phải đang nằm mơ.

“Kì Kì, em đã nghe chưa? Em nghe được đi!” Trình Dực Hạo ôm chặt lấy Anh Húc Kỳ, cả người vui vẻ tới run rẩy.

“Em nghe được a.” Anh Húc Kỳ cũng vui vẻ cười.

Bốn giờ vừa tới, mọi người ào ào đi vào tiệm, Trình Dực Hạo cùng Anh Húc Kỳ đảm nhiệm phục vụ vì mọi người đưa các loại món ăn lên, bởi vì các món ăn đã được chuẩn bị thật tỉ mỉ, ngay cả nhị ca Anh Mị sí luôn luôn không thích ăn đồ ngọt cũng phải khen ngon, bầu không khí rất hài hòa tới không thể tốt hơn.

Ngoại trừ đại ca Anh Thiên Ngạo trước sau không mở miệng ra.

47. Chương 47: (phiên Ngoại)07(vi H)

Trình Dực Hạo không thể không suy đoán có phải đã chọc tức hắn rồi không, cả bộ buổi chiều này, thần kinh hắn đều căng thẳng, ăn cái gì cũng cảm thấy nhạt nhẽo, quả tim hiện giờ toàn treo ở trên người đại ca.

Chờ đến khi kết thúc, mọi người lại ào ào rời đi, khi bọn họ chuẩn bị tiễn Anh Thiên Ngạo ra về, lại nghe được hắn nói một câu.

“Húc Kỳ liên giao cho cậu.”

Trình Dực Hạo cùng Anh Húc Kỳ nhìn nhau, tâm tình trong lòng đang lẫn lộn không nói ra được.

Anh Thiên Ngạo nói câu này, rất tự nhiên, rất bất ngờ, nhưng là sự vui mừng rất lớn với hai người.

“Xem ra đại ca đã đáp ứng anh cưới em nha!” Trình Dực Hạo hiểu rõ cười.

“Anh ít chảnh đi, em còn chưa đồng ý gả cho anh.” Anh Húc Kỳ cũng đùa theo hắn, dùng chân đá nhẹ hắn một cái.

“Nhưng em đã là người của anh, vợ yêu.” Trình Dực Hạo được voi đòi tiên ôm lấy Anh Húc Kỳ dùng sức hôn trên mặt nửa ngày.

“Vợ yêu gì a, quá buồn nôn rồi!” Anh Húc Kỳ lại không nhịn được mặt đỏ, rõ ràng cậu chính là đàn ông!

Nhưng tại sao mỗi lần bị hắn gọi như vậy, trong lòng tổng lại cảm thấy ngọt ngào?

“Sao lại buồn nôn, vợ đại nhân, anh rất yêu em a.” Trình Dực Hạo tiếp tục hôn môi cậu, hắn đang cao hứng muốn bay lên a.

“Anh...” Anh Húc Kỳ bất mãn kháng nghị, nhưng chống không được lại bị Trình Dực Hạo hôn môi, bị hắn hôn đến quay mòng mòng...

Quên đi, coi như là khao thưởng hắn khoảng thời gian trước giờ đã cố gắng...

“Đây là cái gì?”

Anh Húc Kỳ cùng Trình Dực Hạo kết thúc một trận hôn kịch liệt xong, Trình Dực Hạo vô cùng thần bí đi vào bên trong bưng một phần bánh ngọt đi ra.

“Tắm lòng của anh, anh làm cho em.” Trình Dực Hạo đắc ý nói.

Nếu lần trước đã làm cho đại ca rồi, thì giờ đã có thể làm cho Anh Húc Kỳ, cái lương không bằng bạo lực, liền chọn hôm nay vì cậu làm phần bánh này. Có kinh nghiệm lần trước, lần này hắn bắt tay vào làm thuận lợi hơn nhiều.

“Ồ? Tại sao?” Anh Húc Kỳ không hiểu, lần trước hắn làm bánh ngọt cho đại ca thì có thể lý giải dụng tâm của hắn, thế nhưng hắn không phải cần thiết đặc biệt vì cậu làm thế a.

“Nào có tại sao, là chồng thì làm vài thứ cho vợ ăn ăn không được sao?”

“Lại nói nữa rồi...” Anh Húc Kỳ không để ý tới hắn, nhưng vẫn cử động múc một miếng bánh đưa vào trong miệng.

Ăn ngon!

Hai mắt Anh Húc Kỳ sáng lên nhìn chăm chăm bánh ngọt, chuyện này... Không thể ngờ bánh này ăn rất ngon!

Không phải cậu nói ngoa, mùi vị chiếc bánh này so với bất luận vị bánh nào trong tiệm đều làm thấy ngon hơn, nên nói sao nhỉ, chính là rất hợp lòng cậu a!

“Thật sự là anh làm?” Anh Húc Kỳ quả thực không thể tin được, Trình Dục Hạo sẽ làm bánh được sao?

“Ăn ngon không?” Trình Dục Hạo hỏi.

“Siêu siêu siêu... Siêu ngon.” Anh Húc Kỳ nói, lại múc một miếng dứt cho hắn ăn.

“Ha ha, em thích là được rồi.”

Khẩu vị này hắn đã cùng các đầu bếp nghiên cứu rất lâu, so với lúc bắt đầu làm đã thấy tốt hơn nhiều, hắn có lòng tin Anh Húc Kỳ sẽ thoả mãn.

Nhưng hắn cũng chỉ đem mấy thứ Anh Húc Kỳ thích kết hợp với nhau mà thôi, dù sao cũng là muốn làm cho cậu ăn, đương nhiên phải làm ra vị mà cậu thích.

“Bánh này siêu ăn ngon, có thể bán!” Anh Húc Kỳ lại múc một miếng, cậu rất thích loại vị chua chua ngọt ngọt này này.

“Bánh này sao? Anh sẽ không bán.” Trình Dục Hạo lắc đầu, cái này sao có thể bán?!

“Tại sao? Nó thật sự ăn thật ngon a.”

“Đây là anh làm cho em, chỉ cho một mình em ăn.” Trình Dục Hạo néo néo mặt cậu, tiểu tử này rốt cuộc có hiểu dụng tâm của hắn không a?

“Ồ...?”

“Đừng ồ, sau này anh sẽ còn làm nhiều, hơn nữa chỉ có em mới được ăn thôi.” Trình Dục Hạo cười.

“Anh thật sự rất tốt với em...” Anh Húc Kỳ có chút chột dạ lên, so với Trình Dực Hạo vì cậu làm, điều cậu làm cho hắn hình như hơi ít...

“Em là vợ anh mà, đương nhiên muốn tốt với em a.”

Anh Húc Kỳ mặt đỏ cúi đầu ăn bánh, miệng Trình Dực Hạo đúng là so với bánh ngọt còn ngọt hơn...

Có khi cả đời này cậu phải chìm trong đồ ngọt a...

*_*_*_*_*

Vốn cậu chỉ cần ăn bánh ngọt mà thôi, tại sao lại diễn biến thành như bây giờ hả...?

“Dực... Dực Hạo... Dừng... Dừng tay...” Hơi thở Anh Húc Kỳ hỗn hển, một tay nắm lấy tay Trình Dực Hạo đang sờ tới sờ lui cậu.

“Nhưng anh muốn ăn em ở đây...” Trình Dực Hạo liếm liếm môi cậu, hắn vừa mới kết thúc một nụ hôn sâu mà thôi.

“Anh không nên như vậy... Về nhà... Rồi nói...” Tuy bị hôn tới hoa mắt, nhưng Anh Húc Kỳ vẫn phải rút ra một tia lý trí giằng dụa lý với hắn, còn đang ở trong tiệm a!

“Nhưng do em quá đáng yêu, anh nhịn không được tới khi về nhà a.” Trình Dực Hạo nói xong lại cúi đầu hôn cậu, để cậu không có cơ hội mở miệng phản bác.

Lý do là vì lúc Anh Húc Kỳ ăn bánh, cứ phát ra thanh âm khen ngợi với vẻ mặt hạnh phúc bắn ra tứ phía, Trình Dực Hạo càng nhìn càng động lòng, không nhịn được bắt đầu hôn trộm trên mặt cậu vài cái, thành ra Anh Húc Kỳ bĩu môi kháng nghị với hắn, hắn cảm thấy quá đáng yêu lại hôn hôn miệng cậu, sau đó liền biến thành đáng vẻ bây giờ...

Thân thể Anh Húc Kỳ phản ứng nhanh hơn so với não, chỉ cần hắn hôn cậu, thì sẽ quên mất mấy giây trước còn đang kiên trì, Trình Dực Hạo đánh bàn tính mới đem cậu hôn tới hoa mày chóng mặt.

Hắn đem tay bị nắm rút ra, mò về trước ngực cậu tìm kiếm, thân thể Anh Húc Kỳ lập tức mềm nhũn, vô lực chống cự lại không thể chống cự, mỗi lần bị Trình Dực Hạo chạm qua, lại cảm thấy cả thân thể nhẹ nhàng.

Một tay Trình Dực Hạo nâng đầu cậu lên hôn sâu, một tay cách lớp quần áo xoa điểm nhỏ trước ngực, trong chốc lát điểm nhỏ bị hắn xoa tới cương cứng.

Trình Dực Hạo chậm rãi cởi từng nút cúc áo của cậu ra, mãi đến khi cảnh “xuân” trước ngực hoàn toàn bại

lộ, nhìn thấy hai điểm hồng nộn trước mặt.

Hắn dùng ngón tay cái với ngón nhỏ kẹp chặt đầu vú vên vê, dưới sự đùa giỡn tích cực của hắn, hai điểm nhỏ kia trở nên càng no đủ hơn...

“Dực... Hạo... Em nóng... Nóng...”

Lúc này, Anh Húc Kỳ hô hấp vô cùng hỗn loạn, cũng hơi lo lắng, tuy rèm trong cửa tiệm đều được thả xuống, bên ngoài cũng treo bảng tiệm tạm đóng cửa, nhưng cửa còn chưa khóa lại, cậu lo lắng vạn nhất có người xông vào, bị thấy cảnh này cũng quá xấu hổ a?

Nhưng cũng có phần hưng phấn, ở nơi như thế này, nằm trong tình trạng này làm chuyện như vậy, vẫn là lần đầu...

Trình Dực Hạo đột nhiên một ôm lấy Anh Húc Kỳ, đi tới một góc chết đi, ở đây chuyên đựng nguyên liệu, vừa vặn ngăn được tầm mắt từ cửa kính nhìn vào, vì hắn cũng không hi vọng có người đột nhiên xuất hiện đánh gãy chuyện tốt của hắn.

48. Chương 48: (phiên Ngoại)08(h)

Hắn đem Anh Húc Kỳ đặt lên bàn, đẩy ngã cậu lên bàn hôn một lúc, rồi đem môi đặt trước điểm nhỏ đã cứng hồng thường thức.

Trình Dực Hạo một bên mút một bên vên vê, hắn biết rõ Anh Húc Kỳ thích kiểu âu yếm nào, cũng sẽ dùng cách cậu thích từ từ kích thích.

Hắn rất thích vừa âu yếm vừa xem phản ứng của cậu, cũng rất thích nghe cậu phun ra tiếng thở dốc thoải mái, làm hắn có cảm giác thỏa mãn.

Hôn Anh Húc Kỳ đã bay đi hoàn toàn, cậu thích tới nỗi không biết nên làm gì, từ khi cùng Trình Dực Hạo có sự quan hệ, cậu phát hiện mình không bài xích tính sự, mà càng ngày càng thích...

Trình Dực Hạo lấy tay chuyển hướng về nửa người dưới của cậu, cởi quần của hắn cùng Anh Húc Kỳ ra. Hắn muốn Anh Húc Kỳ đem hai chân mở ra, rồi chỉnh độ cao vừa vặn có thể để phân thân đặt ở ngang bụng Anh Húc Kỳ, thuận tiện đem tính khí hai người ma sát với nhau.

Hắn vùi đầu ở trước ngực Anh Húc Kỳ ngậm mút mỹ vị, tay kia để phía dưới nắm chặt hai phân thân ma sát, cái gì Anh Húc Kỳ cũng không cần làm, chỉ cần tận lực đem chân mở ra càng rộng, với ôm chặt lưng Trình Dực Hạo là được.

Tính khí sau khi ma sát bị cương lên, Trình Dực Hạo mới đứng thẳng người dậy, chuyên tâm dùng bàn tay bao trùm dục vọng cả hai, ra sức kích thích sự miễn cảm.

Thình thoảng hấn lại cúi đầu hôn Anh Húc Kỳ một cái, nhìn về mặt cậu phủ kín tình dục so với bình thường càng thêm mê người.

Phân thân đã có độ cứng nhất định, Trình Dực Hạo nửa đùa nửa thật đỡ phân thân của mình gõ vào của Anh Húc Kỳ, nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng mà thôi.

Nhìn hình dạng to nhỏ kia, Anh Húc Kỳ giống như bị bắt nạt vậy, mà màu sắc tính khí của hấn càng tôn thêm sự hung mãnh, so sánh với nhau làm Anh Húc Kỳ vô cùng tức a.

“Ừm... Ừm... Hạo... Dực Hạo...” Anh Húc Kỳ cảm thấy hấn có chút ác liệt, lại bắt nạt cậu a, nhưng như vậy không phải không thoải mái... Chính là... Chính là...

Trình Dực Hạo cười trừ kéo Anh Húc Kỳ để cậu ngồi dậy trên bàn, còn tay kia nắm chặt phân thân hấn.

“Oa... Nóng quá...” Anh Húc Kỳ đụng tới phân thân nóng bỏng không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

“Em cũng rất nóng a...” Trình Dực Hạo cười, phản ứng này có xem ngàn lần cũng không chán.

Anh Húc Kỳ học Trình Dực Hạo, giúp hấn xoa phân thân, có lúc đem tính khí cả hai dán lại xoa bóp, có lúc lại dùng phân thân của mình đi đánh Trình Dực Hạo, hoặc là ma sát quả cầu của hấn.

Đương nhiên đều là Trình Dực Hạo muốn cậu làm như thế.

Cậu thấy ngại nhưng vẫn sẽ nghe theo, bởi vì chỉ cần làm theo lời Trình Dực Hạo nói, cậu sẽ cảm thấy rất thoải mái...

Trình Dực Hạo cũng làm như Anh Húc Kỳ, nhưng thân thể Anh Húc Kỳ không có cách nào kìm nén khoái cảm được như Trình Dực Hạo, chẳng bao lâu do bị nhiều lần kích thích, thoải mái phun ra dục vọng.

Anh Húc Kỳ đầu tiên là sững sờ, sau đó ngại ngùng nhìn Trình Dực Hạo cười cười, bởi vì... Cậu phun ở trên người hấn.

Trình Dực Hạo không có suy nghĩ gì, trái lại còn dùng ngón tay quét ít chất lỏng, bỏ vào trong miệng liếm một cái.

Anh Húc Kỳ lập tức bị hành động này làm dọa sợ.

“Đừng liếm! Thứ đó rất bẩn!” Anh Húc Kì kéo tay không cho hấn liếm nữa, thò tay qua bên cạnh giặt khăn giấy lau chùi sạch sẽ ngón tay của hấn.

“Sao được? Mùi vị Kì Kì rất được a.” Trình Dực Hạo cười nói.

Nói thật sự, đây là lần đầu hấn ăn tinh dịch đàn ông, hấn đương nhiên biết thứ này mùi vị rất kém, nhưng đây là của người hấn yêu nhất, ít ra cũng nên thử một lần.

“Sao có thể? Anh đừng lừa người!” Anh Húc Kì lại giặt một khăn giấy lau chất lỏng dính vào trên người hấn, cậu còn lâu mới tin thứ này ăn sẽ ngon!

“Ha ha...”

Trình Dực Hạo cười, rồi đề nghị Anh Húc Kì xuống bàn đề.

Anh Húc Kì tách hai chân ra đưa về phía hấn, muốn đem khoảng cách hai người rút ngắn một điểm, để mông Anh Húc Kì một nửa giữ ở trên bàn, một nửa treo trên không trung.

Anh Húc Kì biết Trình Dực Hạo muốn làm cái gì, có điều tư thế này căn bản không có chỗ buông chân a.

Trình Dực Hạo giơ một chân cậu vác lên vai mình, một chân còn lại tùy ý thả xuống chân bàn, thò tay lấy từ trong túi áo một túi làm trơn nhỏ.

“Ồ...? Tại sao... Anh lại mang cái này...?” Anh Húc Kì không rõ, sao hấn lại mang thứ này theo người?

“Chuyện này... Chuẩn bị bất cứ trong tình cảnh nào a...” Trình Dực Hạo càn cười.

Trên người hấn lúc nào cũng mang theo trơn dịch cùng bao cao su.

Công việc trước đây bất cứ lúc nào cũng phải đem theo người, hiện giờ thì... Hấn sợ vạn nhất muốn làm với Anh Húc Kì, mới có thể đúng lúc phát huy được tác dụng a!

Hấn vẫn rất muốn thử làm một lần trong tiệm, ngoài ra, hấn còn muốn ở trên xe, bên ngoài... Các loại thử qua một lần...

Nhưng hấn không thể nói cho Anh Húc Kì được rồi, nếu như cho cậu biết, nhất định sẽ nói hấn biến thái...

“Có đúng không...?” Anh Húc Kì không hiểu cái gì gọi là chuẩn bị bất cứ trong tình cảnh nào, hơn nữa bây giờ cậu cũng chẳng được nhiều hơn, để lần sau hỏi lại đi?

“A a... Nhẹ, nhẹ chút...”

Trình Dực Hạo đem dịch trơn bôi đầy ngón tay dò xét đi vào, Anh Húc Kỳ kêu la muốn hấn nhẹ sức một chút.

“Tuân lệnh, vợ đại nhân!” Trình Dực Hạo tinh thần hăng hái đáp lại cậu.

Chậm rãi đưa vào từng ngón tay, sắc mặt Anh Húc Kỳ càng ngày càng ửng đỏ, tiếng thở dốc nghe vào cũng càng ngày càng động tình.

“Anh nói nè Kỳ Kỳ... Gọi anh một tiếng chồng được không...?” Thừa dịp cậu ý loạn tình mê, Trình Dực Hạo muốn câu dẫn cậu gọi mình một tiếng chồng.

Bình thường đều lừa không thành công, chỉ có thể nhân lúc này thử một chút xem.

“Mới không muốn... Thật quái... A... A...” Anh Húc Kỳ dù muốn hay không đều từ chối hấn.

Trình Dực Hạo nhỏ nhỏ ở đáy lòng thở dài một hơi, thật sự rất mạnh miệng...

Rút ngón tay ra, Trình Dực Hạo đã không phân biệt được bên trên dính trơn dịch hay là dịch ruột non trong cơ thể Anh Húc Kỳ, nói chung, miệng huyết chỗ đó đã vô cùng ẩm ướt, hơn nữa còn đang đóng mở mời hấn tiến vào.

“Dực Hạo... Mau vào... Em khó chịu...” Anh Húc Kỳ gọi hấn.

Thiếu ngón tay ở bên trong, làm hậu huyết trống vắng khó chịu, mà cậu không chịu cổ cảm giác hư không này, cả người cũng dần ngứa ngáy khó nhịn lên.

49. Chương 49: (phiên Ngoại)09(h)

“Vậy thì... Gọi anh một tiếng chồng đi...?” Trình Dực Hạo tiếp tục thuyết phục, còn phải tự an ủi phân thân, hấn cũng không thể chờ đợi được nữa, rất muốn đi vào a?

Anh Húc Kỳ cảm thấy hấn rất gian trá, lại ở tình cảnh này yêu cầu cậu nói câu này, chẳng lẽ cậu không nói, hấn thật sự không tính cho cậu sao?

Vừa nghĩ như vậy xong, Anh Húc Kỳ liền cho rằng không được, nếu như một chồng có thể làm mình được thỏa mãn, vậy thì... Vậy thì cho dù mất mặt cậu cũng phải gọi!

“Chồng... Anh đi vào... Xin anh...” Anh Húc Kỳ nói, mà nghe giọng của cậu lại như đang khóc lóc làm nũng.

Trình Dực Hạo còn đang tự an ủi, vừa nghe tới câu chồng ngọt ngào cùng với tiếng cầu xin hẳn tiến vào, mà hẳn còn đang dần tại cục huyết đang run rẩy đóng mở, suýt chút nữa nâng phân thân lên mạnh mẽ xuyên vào trong cơ thể cậu.

“Vợ à... Sao xem có thể đáng yêu như vậy... Anh không nhịn được...” Trình Dực Hạo đem tính khí chặn lại miệng huyết, ở bên ngoài chà chà mấy lần, chuẩn bị muốn tiến quân thần tốc.

“Em cũng không nhịn được... Em muốn anh... Anh mau vào.. Chồng a...” Anh Húc Kỳ tiếp tục nói ra lời mời có bao nhiêu mê người với Trình Dực Hạo.

Trình Dực Hạo tuy là chậm rãi tiến vào, nhưng là một hơi đẩy mạnh đến nơi sâu nhất.

“Oa... A...!” Anh Húc Kỳ hô.

“Xin lỗi... Hôm nay có thể sẽ hơi thô lỗ...” Trình Dực Hạo thử nói trước với cậu để đề phòng.

Hôm nay Anh Húc Kỳ quá đáng yêu, hẳn không có cách nào nhịn xuống được, giống như bình thường hay ôn nhu đối xử với cậu.

“Không, không liên quan... Anh nhanh động... Em muốn anh...” Anh Húc Kỳ tự nhận bản thân không phải loại thể chất nhu nhược, Trình Dực Hạo có hơi hô bạo một chút cũng không liên quan...

Trình Dực Hạo bắt đầu chuyển động phân thân hung mãnh, bên trong Anh Húc Kỳ vừa được làm trơn đã mềm mại hơn rất nhiều, nên khi cử động sẽ không quá khó khăn, trong chốc lát huyết nhỏ hoàn toàn thích ứng được hẳn.

Bị ma sát nhận được rất nhiều thoải mái, cả cây cự vật chôn ở trong huyết động ẩm áp ẩm ướt trong huyết động cảm giác vô cùng tuyệt vời, mỗi một nơi đều bị hấp thụ rất chặt, làm hẳn không nhịn được càng muốn dùng sức, càng muốn va chạm nhiều hơn, muốn bị kẹp chặt, muốn bị kích thích càng thoải mái hơn...

“A a... Mạnh thật... Dực Hạo... Thoải mái... A...”

Không chỉ Trình Dực Hạo bị ma sát đến thoải mái, Anh Húc Kỳ cũng sung sướng cực kỳ, hậu huyết bị vật kia chen chặt, một chút khe hở cũng không có, loại cảm giác tràn ngập thân thể vô cùng thỏa mãn cậu, chỗ bị cọ qua vừa ngứa lại nóng, làm người cậu thư sướng đến không chịu được...

“Có muốn nhanh hơn nữa không...?” Trình Dực Hạo nhéo nhéo phân thân cậu đã hơi ngẩng đầu, xem ra Anh Húc Kỳ lại có phản ứng.

“Muốn... Em muốn... Còn có nơi này... Cũng muốn...” Anh Húc Kỳ kéo hấn tay, muốn hấn chăm sóc thật tốt tiểu phân thân.

Thế là Trình Dực Hạo một tay ôm chặt eo cậu mạnh mẽ đâm vào, một tay vì cậu xoa nắn hạ thân, hấn muốn cùng Anh Húc Kỳ phóng thích, leo lên tới đỉnh cao nhất.

“Chậm.. Chậm một chút... Không... Mau mau...” Anh Húc Kỳ đột nhiên hô.

“Em là muốn anh nhanh hay muốn anh chậm a... Ha ha...”

Anh Húc Kỳ như vậy, là vì Trình Dực Hạo chậm lại tốc độ vào trong cậu, nhưng lại tăng tốc độ ra khỏi cậu.

Hấn muốn chính là tốc độ tương phản nhau...

“Anh... Rõ ràng... Đã biết... A a...” Anh Húc Kỳ còn chưa kịp oán giận, Trình Dực Hạo đột nhiên lại tăng nhanh tốc độ va chạm vào trong cơ thể cậu, đâm phải điểm mẫn cảm, làm cậu kêu lên một tiếng.

“A a.. Ô.. Ô a.. Ha a... A ưm..”

Lời Anh Húc Kỳ muốn nói toàn bộ bị Trình Dực Hạo một lần lại một lần đâm vào làm ra tiếng riên vụn vặt, miệng không ngừng rên rỉ, Trình Dực Hạo cảm thấy như vậy còn chưa đủ, đem cậu từ trên bàn kéo xuống, xoay chuyển thân thể cậu lại, điên cuồng từ phía sau lần thứ hai đâm vào.

Anh Húc Kỳ chỉ có thể dùng tay chống đỡ lên bàn, mở lớn hai chân để Trình Dực Hạo ra vào, nhưng sức mạnh chống đỡ không được bao lâu liền chết trận quỵ gục xuống bàn, tương nằm sấp này, làm cái mộng Anh Húc Kỳ hiện rõ ra ở trước mặt Trình Dực Hạo, càng thuận tiện để hấn thi lực, thế là Trình Dực Hạo ra vào càng mãnh liệt hơn.

“Ô ô... Dực Hạo.. Thật nhanh... A a...”

Trình Dực Hạo đã thôi vì cậu xoa nắn phân thân, hấn chỉ muốn dùng hết sức ra vào trong cơ thể cậu, chỉ muốn đâm càng nhanh, càng sâu hơn.

“Kì Kì... Em tự làm đi... Chúng ta cùng nhau...” Trình Dực Hạo cúi người hôn nhẹ Anh Húc Kỳ, muốn cậu tự an ủi mình.

Anh Húc Kỳ cũng muốn phóng thích cùng Trình Dực Hạo, nghe lời đem một tay đưa xuống hạ thân tự an ủi, một tay khác thì ôm chặt bàn chịu đựng Trình Dực Hạo xông tới.

Trình Dực Hạo càng đâm càng nhanh, làm cái mộng Anh Húc Kỳ bị đâm đổ lên, còn thật lúc đi ra còn thấy

được cục thịt đỏ ửng bị kéo theo ra. Trình Dực Hạo biết hôm nay hắn đã không ôn nhu, thậm chí có thể nói là hoàn toàn đang thỏa mãn bản thân mà thôi, nhưng hắn không thể dừng được, hắn chỉ muốn mạnh mẽ đâm qua thân thể Anh Húc Kỳ như vậy.

Bản năng thú tính của hắn đã hoàn toàn bị kích thích.

Anh Húc Kỳ bởi vì bị hắn mạnh mẽ va chạm đã bắt đầu xuất thần, cậu thấy mình muốn ngất đi vì không chịu nổi nữa, Trình Dực Hạo như vậy vẫn là lần đầu cậu nhìn thấy, giống như con dã thú đang ra sức xé rách thân thể cậu.

Nhưng cũng để cậu thấy so với trước kia còn thoải mái hơn, bởi vì từng cơn sóng sung sướng liên tiếp không dừng xô tới, vĩnh viễn không có điểm dừng...

“Aha... Dực Hạo... Em... Em muốn bắn...” Anh Húc Kỳ nói, cậu đè lại cái miệng nhỏ của phân thân, để tránh không nhận được phun ra trước, vì cậu đã đáp ứng muốn cùng Trình Dực Hạo phóng thích.

“Hãy chờ anh một chút... Kỳ Kỳ... Sắp rồi...”

Trình Dực Hạo biết mình cũng sắp muốn bắn, cuối cùng Anh Húc Kỳ cũng đón một làn sóng tuôn trào, cảm nhận được hắn đã bắn vào trong cơ thể mình, mới an tâm buông tay để mình bắn theo.

Trình Dực Hạo một bên đem chất lỏng bắn vào trong cơ thể, một bên cúi đầu hôn lưng cậu.

“Kỳ Kỳ.. Vợ... Anh yêu em...”

“Ừm... Em cũng yêu anh...” Anh Húc Kỳ dùng khí lực còn lại không nhiều nhỏ giọng nói.

Trình Dực Hạo thỏa mãn đem phân thân rút ra khỏi cơ thể cậu, rồi nhìn chăm chăm không chớp chất lỏng màu trắng từ cục huyết chảy ra.

Trong lòng thật là cổ thỏa mãn không nên lời.

Anh Húc Kỳ giờ là của hắn, hắn có thể đem cậu dạy dỗ thành bất kỳ loại hình hắn thích.

Đúng! Là loại hình hắn thích, mà không phải người khác!

“Vợ...”

Nghĩ đi nghĩ lại, Trình Dực Hạo lại không nhận được quay ngược cậu lại ôm...

50. Chương 50: (phiên Ngoại)10(xong)

Mấy tháng sau.

“Dục Hạo, em anh gần đến chưa?” Anh Húc Kỳ hỏi.

“Ừm, hẳn là phải đến rồi mới đúng.”

Bọn họ ở trong cửa tiệm chờ khách tới, vị khách kia chính là em trai Trình Dục Hạo, Trình Tường Vũ.

Vừa nhắc đã tới, tiếng chuông leng keng trên cửa chính vang lên, cửa bị mở ra, có người đi vào.

Anh Húc Kỳ lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, lòng tràn đầy hờn hở đi tới đón khách, Trình Dục Hạo thì lại đi theo sau cậu.

“Em tới rồi.” Trình Dục Hạo ngoại trừ nhìn thấy thẳng em ra, bên cạnh còn có một bé trai xa lạ.

“Ừm, anh.” Trình Tường Vũ nhàn nhạt đáp lại, gật gật đầu với hắn.

“Mau vào đi, chờ đã lâu.” Anh Húc Kỳ cười.

Phải biết, em trai Trình Dục Hạo muốn tới đã làm hắn hưng phấn cả ngày!

“Là tới tới muộn?” Nghe Anh Húc Kỳ nói chờ rất lâu, trong giây lát Trình Tường Vũ còn tưởng rằng mình nhớ lầm thời gian.

“Không có, em rất đúng giờ, là Kỳ Kỳ muốn nhìn thấy cậu sớm một chút.” Trình Dục Hạo nói.

Anh Húc Kỳ dẫn bọn họ vào chỗ, buổi tối quán cũng đã đóng cửa, nên trừ bọn họ ra sẽ không có khách đi vào.

“Đúng rồi, cậu là...?” Anh Húc Kỳ đã từng gặp qua Trình Tường Vũ, còn có ấn tượng ít nhiều với hắn, còn bé trai này thì cậu thật sự không quen biết.

“Tôi... Tôi sao?” Bé trai đột nhiên bị cậu hỏi có hơi kinh hãi, cậu nhìn Trình Tường Vũ, giống như đang hỏi hắn nên nói cẩn thận thế nào?

“Là bạn trai của tôi.” Trình Tường Vũ nói, cũng vỗ vỗ tay muốn cậu đừng căng thẳng.

“Ồ? Xem ra cậu thật nhỏ, cậu bao nhiêu tuổi a?” Anh Húc Kì hiếu kỳ hỏi.

Cậu một điểm cũng không phát hiện, có khi gương mặt cậu đem so với đối phương còn trẻ hơn...

“Tôi... Hai mươi mốt...” bé trai cúi đầu, hơi căng thẳng nói.

“Thật sự rất nhỏ đây.” Trình Dực Hạo cũng tiếp lời.

“Anh có ý kiến gì sao?” Trình Tường Vũ nói, nhưng sắc mặt có cần đáng sợ thế không?

“Nào có ý kiến gì, chỉ là không ngờ em sẽ thích đàn ông mà thôi.” Hắn thật sự không biết xu hướng tính dục của thằng em này, nên khi nó nói đó là bạn trai, hắn đã ngẩn người một chút.

Trong đầu đột nhiên hiện lên mấy lời ba hắn nói mấy tháng trước, nguyên lai lúc đó là ý này a?

Cũng phải thôi, hai thằng con trai duy nhất đều là đồng tính luyến ái, chẳng trách ông lại phát hỏa như thế...

“Anh ó thể thích đàn ông còn tôi không thể sao?” Trình Tường Vũ nói tiếp.

“Cậu sao lại xuyên tạc ý của tôi thế a...” Là muốn tìm chỗ cãi nhau sao?!

“Nghe ra chính là ý này.”

“Này! Em cũng thật quá đáng rồi chứ?”

“Vậy thì... Tôi nói chen vào một tý, tôi có thể dẫn cậu ấy đi ra phía sau một chút không?” Anh Húc Kì chen vào làm gãy lời bọn họ.

“Muốn làm cái gì?” Trình Tường Vũ nghiêng đầu hỏi cậu, muốn mang người của hắn đi làm cái gì?

“Cho tôi mượn một hồi, sẽ trả cho cậu.” Anh Húc Kì cười híp mắt lôi kéo bé trai kia rời khỏi, còn trừng mắt với Trình Dực Hạo.

“Cậu ta muốn làm gì thế?” Trình Tường Vũ không rõ quay đầu hỏi anh hắn.

“Yên tâm đi, Kì Kì sẽ không làm gì cậu ta đâu. Chắc là... Là muốn cho anh em ta một chỗ một chút đi?”
Trình Dục Hạo suy đoán.

Anh Húc Kì là người luôn bày ra vẻ thân thiết khiến người ta không tưởng tượng nổi, hơn nữa, là do cậu hi vọng quan hệ với người nhà hắn có thể thân mật hơn.

Dùng lời Anh Húc Kì giải thích chính là, hiềm thấy khi có duyên phận trở thành người nhà, cho dù không gặp nhau, cũng không muốn vừa thấy mặt đã thành kẻ thù.

“Tại sao muốn cho hai ta một chỗ?”

“Không phải cậu chỉ đơn thuần tới đây chứ, có phải là có chuyện gì muốn nói?”

Ở mấy ngày trước Trình Dục Hạo nhận được điện thoại của thằng em, nói muốn tới tham quan tiệm của hắn, điều này làm cho hắn cảm thấy cực kỳ buồn bực, hắn đoán chắc là Trình Tường Vũ có việc muốn tìm hắn nói đi?

“Anh nghĩ quá nhiều, là Tiểu Khả muốn tới xem nên tôi mới dẫn em ấy đến.”

“Ừm, em ấy nói muốn tới thăm dáng vẻ kinh doanh của một ông như là thế nào.” Nói chuyện đến bé trai, vẻ mặt Trình Tường Vũ trở nên nhu hòa hơn.

“Sao cậu ấy lại thấy hiếu kỳ với tiệm này?”

“Chắc là anh là anh tôi đi, lúc nhắc tới anh với em ấy xong, nên vẫn rất muốn thấy anh.” Đến tiệm chỉ là lý do, thật ra là bé trai kia muốn gặp Trình Dục Hạo, hắn mới dẫn tới nhìn.

“Ừm... Nhìn em rất thấy cậu ấy?” Trình Dục Hạo hỏi cái này, là vì hắn nhìn thấy ánh mắt Trình Tường Vũ khi nhắc tới bé trai kia thì trở nên ôn nhu rất nhiều.

“Không sai, là rất thích.” Trình Tường Vũ không kiêng kị nói.

“Nhìn thì rất đơn thuần, sao hai em nhận thức?” Trình Dục Hạo không khỏi hiếu kỳ, rất bất ngờ, bọn nó xem ra hoàn toàn là người của hai thế giới chứ nhỉ?

“Tìm hiểu việc riêng tư nhân gia là hứng thú của anh?”

“Em thật sự rất khó ở chung, chỉ là chuyện giữa anh em hỏi han ân cần chẳng lẽ em không thể thoải mái một chút sao?” Trình Dục Hạo thật sự sắp bị thằng em này đánh bại, cái gì cũng có thể bị nó vặn vẹo thành đen.

“Luôn cảm thấy từ trong miệng anh nghe hai từ anh em này rất lạ nha, rõ ràng anh là người bỏ nhà đi.”

“Ha ha... Cái này thì...”

“Có điều, tôi nói anh a, anh thật sự tính ở cùng cậu ta như vậy sao?” Trình Tường Vũ hỏi.

“Ý gì? Sao vậy?”

“Anh thật sự yêu thích cuộc sống bình thường?”

Không có quyền thế, không có địa vị, cuộc sống cũng không căng thẳng khuấy động, vô cùng bình thản sinh hoạt.

“Tuy là bình thường nhưng rất hạnh phúc a, chỉ cần em ấy có thể cười với anh, anh liền cảm thấy cái gì cũng không đáng kể nữa rồi.” Hạnh phúc chân chính sao có thể dựa vào những thứ đó để đánh giá, chỉ cần trái tim được điều chỉnh tốt, ở đâu cũng không quan trọng.

“Anh nói như tên lão đầu biến thái... Còn chọn một tên trẻ non ra tay...”

“Nói tôi? Em mới đúng ý, lại nói đứa bé kia mới có vài tuổi a...” Dám bảo nói hấn biến thái? Kì Kì chỉ là mặt hơi con nít mà thôi được không!

“Nhưng bạn trai anh nhìn giống như trẻ con nha?” Trình Tường Vũ cảm thấy tướng mạo Tiểu Khả hoàn toàn rất đúng tuổi.

“Em là muốn tìm anh cãi nhau à...”

“Không.”

“Em thật là...” Làm sao vậy? Hấn rất muốn đánh thẳng em này một đấm, nói chuyện rất muốn ăn đòn a?

“Đúng rồi, chuyện Tần Hiên Tần rời khỏi tổ chức anh biết không?” Suy nghĩ một chút, hấn vẫn quyết định lời tên người này ra.

“Hiên Tần? Anh với hấn đã rất lâu không còn liên lạc... Có điều, sao em lại nhắc tới hấn?”

“Tôi vẫn rất tò mò, anh, anh đã từng thích hấn sao?”

“Cái gì a, tại sao lại hỏi vấn đề này?”

“Xin anh trả lời tôi.”

“Có là có, nhưng cũng đã qua, hiện tại anh chỉ muốn nhìn một mình Kì Kì thôi.”

Có lẽ từng có đoạn quá khứ hoang đường kia, hẳn mới có thể dễ dàng phân phân biệt rõ ràng cái gì gọi là tình yêu.

Yêu một người rất đơn giản, thế nhưng muốn đối phương thích lại là một chuyện khác, không phải người một mực trả giá là có thể nhận được, tình cảm chính là như vậy.

Mà hẳn chỉ lựa chọn yêu một người, mà đối phương cũng yêu mình hẳn mà thôi.

“Thật sao?” Trình Tường Vũ có chút thoải mái cười cười.

“Tường Vũ? Chờ chút... Sẽ không phải là...” Nhìn vẻ mặt nó như vậy, Trình Dục Hạo không rõ, lại đột nhiên phát hiện một việc nào đó đang nảy lên.

“Anh còn nhớ trước đây tôi muốn anh rời khỏi tổ chức không?” Trình Tường Vũ chuyển đề tài.

“Hả?”

“Thật ra không phải tôi muốn anh rời khỏi tổ chức, tôi chỉ là muốn anh rời khỏi Hiên Tần.”

Này xem như là một bí mật lớn trong lòng Trình Tường Vũ, hẳn lúc đó không nói là vì không muốn anh biết hẳn có tình cảm với Tần Hiên Tần, còn giờ cho dù bị biết cũng không đáng kể.

“A?! Anh còn tưởng rằng em sợ anh trở ngại đến em...” Xem ra là chính hẳn hiểu lầm, còn tưởng rằng thẳng em này đang lo lắng hẳn uy hiếp đến địa vị của nó...

“Cho nên em... Sẽ không phải là thích Hiên Tần đi...?” Trình Dục Hạo lại hỏi.

“Nói lại với anh, đều đã qua, nhưng vẫn phải cảm cảm ơn hẳn đi, không phải vậy thì tôi cũng không gặp được Tiểu Khả.”

“Xem ra... Chúng ta quả nhiên là anh em, đều yêu thích loại hình này...” Trình Dục Hạo cười, này cũng thật là trùng hợp đáng sợ...

“Ai như anh, cái tên nhà anh mới là nghiện luyện đồng đi...”

“Anh? Đây! Trình Tường Vũ, nếu nói tới tuổi, của em mới là trẻ con đi...?”

“Ít ra em ấy đã thành niên.”

“Kì Kì nhà anh cũng thành niên được không?!” Trình Dực Hạo suýt chút nữa té xỉu, nói ngớ ngẩn gì thế a?

Hai người ở bên ngoài vừa vô vị vừa ngây thơ cãi nhau, hai người bên trong vừa vặn đi ra.

“Xin mời dùng.”

Anh Húc Kì cùng bé trai bưng một phần điểm tâm ngọt đi ra, đó là bọn họ tốn thời gian ở bên trong trang trí.

Xem thấy người mình yêu đi ra, hai nhân mã khôi phục lại dáng dấp thành thực, xem như chuyện cãi nhau vừa rồi chưa từng xảy.

Bốn người vui vẻ thân thiện cùng nhau hưởng dụng điểm tâm ngọt.

Trong lòng Trình Dực Hạo lại không nhận được cảm động, tuy rằng Anh Húc Kì bình thường rất ngây thơ ngốc nghếch, thế nhưng đối với chuyện của hắn lại đặc biệt chu đáo, mặc kệ là với ba, hay với thằng em hắn, có thể thấy cậu đã rất cố gắng muốn vì hắn bù vào đoạn thời gian trống không.

Con người quả nhiên ở chung với nhau mới có biện pháp lý giải lẫn nhau, ẩn giấu dưới lớp vỏ non nớt kia, thật ra là một trái tim mềm mại thành thực a.

“Kì Kì, anh thật sự rất yêu em.” Trình Dực Hạo nghĩ đi nghĩ lại, không nhận được liền lén lút ghé vào bên tai Anh Húc Kì lặng lẽ nói với cậu hắn.

Có thể có được Anh Húc Kì, quả thật là lựa chọn hạnh phúc nhất đời hắn.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-doi-chung-tam>